

PRESSENAEVNET

Årsberetning 2002

PRESSENAEVNET

Årsberetning 2002

Udgivet af Pressenævnet, København, juni 2003
Layout: KONTRAST design 3333 9656
Tryk: Fihl-Jensen Grafisk Produktion
Konsulent: IT- og Telestyrelsen
ISBN-nr: 87-601-9862-1
ISSN-nr: 0908-679X

PRESSENÆVNETS ÅRSBERETNING 2002

I henhold til medieansvarslovens § 51 afgiver Pressenævnet herved årsberetning til justitsministeren. Årsberetningen offentliggøres.

Indhold:

I: Indledning

1. E-mail som skriftlig klage, s. 4
2. Retssag mod Pressenævnet afvist, s. 4
3. Tidspunkt for offentliggørelse af en nævnskendelse, s. 5
4. Klage fra en ophørt forening, s. 5
5. Klage over et medie under konkurs, s. 7
6. "Somalier-sagen", s. 7
7. Oplysninger af privat karakter om deltager i reality-show, s. 8
8. Oplysninger om kendte personers privatliv, s. 8
9. Mediernes angivelse af tredjepart som kilde, s. 9
10. Efterprøvelse af oplysninger ved forelæggelse for den omtalte part, s. 10
11. Mediernes anvendelse af citater, s. 11
12. Register for årsberetningerne 1993-2002, s. 11

II: Pressenævnets medlemmer og sekretariat, s. 16

III: Sagsoversigt, s. 18

IV: Statistik, s. 30

V: Gennemgang af konkrete sager

- A. Sager om overtrædelse af god presseskik, s. 42
- B. Sager om genmæle, s. 116

VI: Anmeldelser til Pressenævnet

- A. Anmeldelser fra radio- eller fjernsynsvirksomheder om ansvarshavende redaktør, s. 125
- B. Anmeldelser om elektroniske informationssystemer, der ønskes omfattet af medieansvarsloven, s. 125
- C. Anmeldelser efter lov om massemediers informationsdatabaser, s. 127

VII: Internationale kontakter, s. 128

Bilag:

1. Medieansvarsloven, s. 129
2. Forretningsordenen, s. 136
3. Lov om massemediers informationsdatabaser, s. 138
4. Vejledende regler for god presseskik, s. 142
5. Pressenævnets regnskab for 2002, s. 145

I. INDLEDNING

Pressenævnet har i 2002 modtaget 134 klagesager, hvilket nogenlunde er samme antal som i 2001, hvor nævnet modtog 132 klagesager.

Antallet af sager, der har været realitetsbehandlet i nævnet, er steget fra 88 sager i 2001 til 99 sager i 2002, hvilket svarer til en stigning på 13%. Formanden har i 2002 afvist 29 sager, hvilket er et fald på 28% i forhold til 2001, hvor formanden afviste 40 sager.

Tendensen i 2001 til, at relativt flere klagerere får helt eller delvist medhold i deres klage, er fortsat. Antallet af sager, hvori klageren fik helt eller delvist medhold, var i 2002 47, mens tallene i 2000 og 2001 var henholdsvis 27 og 38. Tallet for 2002 er således det højeste i nævnets historie. Antallet af sager, hvor der har været givet pålæg om offentliggørelse, er ligeledes steget fra 26 sager i 2001 til 40 sager i 2002, hvilket svarer til en stigning på 54%. Også her er der tale om det højeste antal i nævnets historie.

Antallet af dissenser er i forhold til 2001 faldende, idet der i 2002 var dissens i to sager mod dissens i syv sager i 2001. Antallet af dissenser for de enkelte år fremgår i øvrigt af årsberetningen 1999, side 5. De afgørelser, hvori der i 2002 var dissens, er alle gengivet nedenfor (sag nr. 23/2002, side 49 og 105/2002, side 91).

1. E-mail som skriftlig klage

Ifølge medieansvarslovens § 44, stk. 1, skal klage til nævnet indgives skriftligt. Pressenævnet har på sit plenarmøde den 15. januar 2003 vedtaget, at indsendelse af en e-mail sidestilles med indgivelse af en skriftlig klage og derfor ikke nødvendigvis skal følges op af en sædvanlig skriftlig henvendelse. Tilsvarende gælder klager, der rettes til mediet selv, jf. medieansvarslovens § 34, stk. 2 og 3, og anmodning om genmæle, jf. § 36, stk. 3.

Denne beslutning har bl.a. baggrund i det arbejde med modernisering af lovgivningen, som regeringen har iværksat for at fjerne hindringer for digital kommunikation. Den indebærer en ændring i forhold til hidtidig praksis, hvorefter indsendelse af en klage pr. e-mail kun afbrød klagefristen og skulle følges op af en skriftlig klage, se årsberetningerne 1999, side 8 og 108, og 2000, side 8.

2. Retssag mod Pressenævnet afvist

Højesteret har ved en dom af 15. oktober 2002 (gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2003, side 71) fastslået, at nævnet ikke kan inddrages som part i en retssag, hvor en klager, der ikke har fået medhold ved nævnet, ønsker dom for, at god presseskik er tilsidesat. I Højesterets bemærkninger hedder det:

”Pressenævnets afgørelse om, hvorvidt et massemedie har overtrådt reglerne om god presseskik, har karakter af en afgørelse i en tvist mellem private parter, klageren (forrettede) og massemediet. Heraf må følge, at en klager, som ikke har fået medhold ved Pressenævnets afgørelse, ikke kan få denne prøvet i en retssag anlagt mod nævnet med påstand om anerkendelse af, at reglerne om god presseskik er overtrådt, idet klageren må henvises til i givet fald at anlægge retssag mod massemediet.

Højesteret tager derfor Pressenævnets principale påstand om afvisning af sagen til følge.

Det bemærkes, at det anførte ikke udelukker, at retssag mod Pressenævnet vil kunne anlægges i visse andre tilfælde, herunder i tilfælde, hvor en af parterne gør gældende, at nævnets afgørelse er ugyldig som følge af sagsbehandlingsfejl eller lignende.”

Afgørelsen har væsentlig principiel betydning for nævnet. Sagen er tidligere omtalt i Årsberetning 2001, side 17-18.

3. Tidspunkt for offentliggørelse af en nævnskendelse

Ifølge medieansvarslovens § 49 kan nævnet pålægge et medie snarest muligt at offentliggøre en kendelse. Nævnet har i en kendelse fastslået, at offentliggørelse var sket for sent, og på et plenarmøde drøftet nogle spørgsmål i forbindelse med tidspunktet for offentliggørelse.

Sagen 84/2002 (gengivet nedenfor side 76) angik et tilfælde, hvor nævnet ved en kendelse af 14. august 2002 havde givet klageren medhold og pålagt bladet offentliggørelse i et nærmere fastlagt omfang. Bladet modtog kendelsen fredag den 16. august 2002 og bragte den onsdag den 21. august i det 5. nr. af bladet, der udkom efter modtagelsen. Der blev derefter indgivet ny klage bl.a. over, at kendelsen ikke var bragt tidligere end sket. Muligheden for en tidligere offentliggørelse syntes at foreligge, idet bladet dagen før havde bragt en anden afgørelse, der var fremsendt samtidig. Nævnet fandt, at kendelsen burde være bragt tidligere, og udtalte sin kritik.

Det er nævnets generelle opfattelse, at det beror på en konkret vurdering, hvor hurtigt et medie skal offentliggøre en kendelse efter at have modtaget pålæg derom. Der må tages hensyn bl.a. til, hvor hyppigt bladet udkommer, hvor lang tid der er nødvendig til produktion, og i særlige tilfælde den redaktionelle tilrettelæggelse, hvor andet vigtigt stof og begrænset spalteplads gør det nødvendigt at prioritere. Normalt skal offentliggørelse ske i den første eller en af de første udgaver, der offentliggøres, efter at mediet har modtaget kendelsen, og dette sker rent faktisk også i langt de fleste tilfælde.

Såfremt fristen for offentliggørelse overskrides væsentligt, vil sekretariatet reagere over for mediet, selv om der ikke klages på ny. Hvis der uanset dette ikke sker offentliggørelse, kan der indgives politianmeldelse, jf. medieansvarslovens § 53.

Såfremt offentliggørelse sker på en måde, der ikke er korrekt, vil sekretariatet også reagere over for mediet, selv om der ikke klages. Der kan typisk være tale om en ukorrekt overskrift eller om, at der er knyttet kommentarer til kendelsen. Hvis kravene væsentligt tilsidesættes, vil mediet blive pålagt at offentliggøre kendelsen igen.

Tilsvarende retningslinjer følges som udgangspunkt også i tilfælde, hvor nævnet efter en klage har pålagt et medie at bringe et genmæle, men her reagerer nævnet normalt kun efter henvendelse fra klageren.

Spørgsmål vedrørende offentliggørelse er tidligere omtalt i årsberetningerne for 1997, side 6-7, 1998, side 6-8, 1999, side 10-11 og 2000, side 8.

4. Klage fra en ophørt forening

En forening har den fornødne retlige interesse i at få realitetsbehandlet en sag for Pressenævnet, når sagen angår oplysninger om foreningen eller omtale, hvorved foreningen kan identificeres.

Hvis foreningen er ophørt, er der to problemstillinger:

Kan nævnet fortsætte sagsbehandlingen og afgøre en sag i realiteten, hvis foreningen er ophørt efter at have indgivet klage til nævnet, men inden afgørelse er truffet, og hvem kan i givet fald repræsentere foreningen i det videre forløb?

Kan der – og i givet fald af hvem – indgives klage, hvis foreningen var ophørt, da oplysningerne eller omtalen blev offentliggjort?

I to sager, der er afgjort ved kendelser af 23. maj 2002, var der anledning til at overveje disse problemstillinger. Sagerne angik en artikel bragt i 2001 med omtale af en forening, der var opløst i 1996. Foreningens tidligere næstformand klagede på foreningens vegne dels over tilsidesættelse af god presseskik (sag nr. 120/2001), dels over undladelse af at bringe genmæle (sag nr. 25/2002). Begge klager blev afvist. Næstformanden klagede desuden på egne vegne og på vegne af en fortsat eksisterende forening. Disse klager blev realitetsbehandlet.

Der er flere grunde, der taler for, at man ikke ganske skal afvise, at krænkelse af en forening kan påtales af andre efter dens ophør, uanset om der er tale om tilsidesættelse af god presseskik eller krav om genmæle.

Den præventive effekt af reglerne om god presseskik svækkes, hvis overtrædelse ikke kan forfølges, blot fordi foreningen efterfølgende ophører. Der synes at være en klar parallel til, at strafansvaret for ærekrænkelse ikke bortfalder ved den krænkedes død.

Når en forening kan have den fornødne retlige interesse i at få realitetsbehandlet en sag, må en forenings eftermæle tillige nyde beskyttelse således, at en forening efter sit ophør – ligesom en person efter sin død – kan påføres skade ved offentliggørelse af urigtige oplysninger.

Adgangen til at påtale en krænkelse af en afdød person eller en ophørt forening indebærer en fravigelse af almindelige regler om retlig interesse, hvilket i sig selv taler for en snæver afgrænsning af kredsen af berettigede.

I tilfælde, hvor en afdøds ære krænkes, anses de efterladte for forurettede. Dette forudsætter en personlig og stærk tilknytning mellem den forurettede efterladte og den krænkede afdøde. Dette må også være et krav, hvor det drejer sig om en ophørt forening, både i sager om god presseskik og om genmæle. En sådan personlig og stærk tilknytning vil kun undtagelsesvis forekomme. Som eksempel kan måske nævnes tilfælde, hvor en sag om en ophørt forening rejses af en person, der som stifter, bestyrelsesformand eller et langvarigt og omfattende virke for foreningen har en personlig og stærk tilknytning til den, således at han – som det udtrykkes i daglig tale – opfatter den som "sit barn".

På denne baggrund har nævnet på et plenarmøde vedtaget følgende retningslinjer for praksis vedrørende adgangen til at klage på vegne af en ophørt forening:

1. Hvis omtalen af foreningen har været bragt, inden foreningen ophørte, eller kort tid derefter og i anledning af ophøret, kan de tegningsberettigede, der inden ophøret var berettiget til at handle på foreningens vegne, indgive og opretholde en klage.

2. I andre tilfælde, hvor omtalen har været bragt, efter at foreningen var ophørt, afvises klagen, medmindre den er indgivet af en person, der har en sådan personlig og stærk tilknytning til den ophørte forening, at den kan sidestilles med de nærmeste pårørende til en afdød person.

Retningslinjerne gælder både klage over tilsidesættelse af god presseskik og anmodning om genmæle.

Tilsvarende retningslinjer vil være udgangspunktet for sager vedrørende andre juridiske personer.

5. Klage over et medie under konkurs

Nævnet har truffet afgørelse i to sager, hvor klage blev indgivet mod et medie, der var taget under konkursbehandling og havde indstillet udgivelsen af bladet. Nævnets kendelser af 5. marts 2003 (sagerne 129/2002 og 135/2002 gengivet nedenfor side 111 og 113) angik for den første sags vedkommende en klage vedrørende tilsidesættelse af god presseskik, mens den anden sag tillige angik bladets undladelse af at bringe et genmæle.

Pressenævnet fandt, at en klager også under sådanne omstændigheder har fornøden retlig interesse i, at sagen bliver realitetsbehandlet, selv om det ikke er muligt for mediet at opfylde et eventuelt pålæg om at offentliggøre kendelsen eller et genmæle. Klageren kan f.eks. i forhold til en eventuel erstatningssag have interesse i at få afgjort, om der er sket en tilsidesættelse af god presseskik, og hans interesse kan være af ideel karakter. Hertil kommer, at det ikke er udelukket, at klager kan træffe aftale med et andet medie om at bringe en kendelse eller et genmæle. Nævnet rettede i begge sager henvendelse til klager for at sikre sig, at han ønskede sagen realitetsbehandlet, selv om der ikke ville kunne ske offentliggørelse.

Konkursboet meddelte i begge sager, at boet ikke ønskede at indtræde i sagen. Der var derfor ikke sædvanlige muligheder for kontradiktion. Under disse omstændigheder besluttede nævnet at forelægge klagen for bladets tidligere chefredaktør med henblik på at få hans kommentarer. En subsidiær forelæggelse for den medvirkende journalist ville også være en mulighed for at få sagen oplyst. Selv om der i sådanne tilfælde hverken svares af chefredaktøren eller journalisten, kan sagen efter nævnets opfattelse realitetsbehandles ganske som andre sager, hvor indklagede ikke svarer.

6. ”Somalier-sagen”

Af de vejledende regler for god presseskik punkt C.4. fremgår det, at det bør undgås at nævne personers slægtsforhold, stilling, race, nationalitet, trosbekendelse eller organisationsforhold, medmindre dette direkte har med sagen at gøre. Baggrunden for reglen er at undgå, at bestemte befolkningsgrupper stemples på grund af enkeltpersoners handlinger. Pressenævnet har i 2002 behandlet en klage, der relaterede sig til denne bestemmelse.

Nævnets kendelse af 20. marts 2002 (sag nr. 23/2002 gengivet nedenfor side 49) vedrørte en omtale af en straffesag, hvor to somaliske søstre var blevet idømt fængelsstraf for vold mod en pige, som søstrenes broder tidligere var blevet dømt for at have voldtaget. I forbindelse med omtalen blev søstrenes nationalitet nævnt.

De to søstre klagede til Pressenævnet, idet de henviste til ovennævnte bestemmelse. Klagerne gjorde gældende, at deres nationalitet intet havde at gøre med den sag, som bladet havde omtalt.

Bladet argumenterede omvendt for, at oplysningen var relevant i betragtning af den plads, som indvandrerkriminalitet havde indtaget i medierne igennem de seneste år. Bladet anførte samtidig, at det tilkommer medierne – i lyset af den aktuelle samfundsudvikling og generelle samfundsdebat – at vurdere, hvilke oplysninger der er relevante for offentligheden.

Sagen delte nævnet, idet tre medlemmer udtalte: ”Vi finder – uanset den løbende offentlige debat om kriminalitet, der begås af flygtninge og indvandrere – at det i den konkrete sag ikke har nogen relevans at nævne de to søstres nationalitet”. Bladet havde således handlet i strid med god presseskik. Ét medlem fandt under hensyn til den løbende offentlige debat ikke tilstrækkeligt grundlag for at udtale kritik af bladet.

Sagen blev efterfølgende drøftet på nævnets plenarmøde, hvor der var enighed om reglens berettigelse, men tillige om, at de hensyn, reglen beskytter, må afvejes med hensynet til ytringsfriheden og mediernes pligt til at informere. Ved den konkrete anvendelse må det også tages i betragtning, om angivelsen af nationalitet er relevant for artiklen. Der var også på plenarmødet delte meninger om, hvorvidt det i den konkrete sag var berettiget at nævne klagerens nationalitet.

Sagen vakte stor opmærksomhed og foranledigede en offentlig debat om, hvorvidt medierne bør undlade at angive nationalitet i forbindelse med omtale af straffesager. En lang række medier kommenterede i deres ledere nævnets afgørelse, som der var delte meninger om, ligesom nævnets kendelse flittigt blev kommenteret i læserbrevsdebatten. Sagen er i øvrigt kommenteret af adm. chefredaktør ved Ekstra Bladet, Hans Engell, i nævnets årsberetning 2001, side 8.

7. Oplysninger af privat karakter om deltager i reality-show

Ifølge reglerne for god presseskik skal meddelelser, der kan krænke privatlivets fred, undgås, medmindre klar almen interesse kræver offentlig omtale, jf. pkt. B.1. Nævnet har taget stilling til rækkevidden af denne regel i forhold til en deltager i et reality-show.

Nævnets kendelse af 22. januar 2003 (sag nr. 105/2002 gengivet nedenfor side 91) angik bladets omtale af, at klageren skulle have haft seksuelt samvær med en anden deltager i et reality-show. Pressenævnet udtalte, at deltagere i reality-shows som det i sagen omhandlede må være forberedt på, at medierne bringer oplysninger, der under normale omstændigheder vil være en krænkelse af privatlivets fred. Henset hertil fandt nævnet ikke grundlag for at udtale kritik af bladet på dette punkt.

Klager klagede endvidere over, at han ikke var blevet forelagt denne oplysning, jf. reglerne om god presseskik pkt. A.1. og 3. Nævnets flertal fandt, at oplysningen – uanset at den knyttede sig til klagerens deltagelse i reality-showet – var af en sådan karakter, at bladet på det foreliggende grundlag burde have efterprøvet oplysningen ved at forelægge den for klager. Ved at undlade dette havde bladet handlet i strid med god presseskik, og nævnet udtalte sin kritik af bladet. Det fremgår af sagen, at bladets grundlag for de meddelte oplysninger var udtalelser fra andre deltagere i showet og nogle uklare kommentarer fra den anden part i det påståede forhold. Da meddelelsen blev bragt, arbejdede klageren i udlandet, men han kunne kontaktes blandt andet gennem tjenestestedet, og bladets forgæves henvendelse til tv-foretagendet for at få kommentarer fra ham var således ikke tilstrækkelig efter flertallets opfattelse. Mindretallet ville frifinde mediet også på dette punkt.

8. Oplysninger om kendte personers privatliv

En del af nyhedsformidlingen vedrører kendte personer – det være sig sangere, skuespillere, sportsstjerner el.lign. Visse ugeblade lever mere eller mindre af at omtale kendte personer og deres privatliv. De presseetiske regler – herunder reglen om, at medierne bør undgå meddelelser, der kan krænke privatlivets fred, medmindre klar almen interesse kræver offentlig omtale – gælder naturligvis også i forhold til kendte personer, om end denne gruppe – i lighed med politikere og andre, der optræder i det offentlige rum – nok må "tåle", at medierne går tættere på dem end på "almindelige" mennesker. Det er dog værd at bemærke, at Pressenævnet årligt modtager ganske få klager fra kendte personer, der mener, at medierne har handlet i strid med god presseskik. I 2002 har nævnet således alene modtaget to klager over de "kulørte" ugeblade.

En af de modtagne klager, nævnets kendelse af 12. februar 2003 (sag nr. 119/2002 gengivet nedenfor side 100), vedrørte et ugeblads omtale af, at en kvindelig håndboldtræner og en spiller i samme klub skulle have et kæresteforhold, ligesom et af trænerens tidligere kæresteforhold blev omtalt. I forbindelse med omtalen bragte bladet tre identiske billeder af det påståede kærestepar. Dog var billederne, der var taget i forbindelse med en præsentation af nye spillere, skåret til, ligesom bladet havde rykket de to personer tættere sammen.

Pressenævnet bemærkede indledningsvis, at omtalen af kæresteforholdet var bragt uden nogen sammenhæng med spørgsmålet, om dette forhold ville kunne eller havde medført habilitetsproblemer internt i klubben eller eksternt, f.eks. i forbindelse med klubbens kritik af udtagelsen af spillere til det danske kvindelandshold til EM. Nævnet fandt herefter, at der ikke var en sådan klar almen interesse i offentliggørelsen af artiklernes oplysninger, at offentliggørelsen af den grund havde været berettiget. Bladet havde handlet i strid med god presseskik, og nævnet udtalte sin alvorlige kritik. Også i forhold til offentliggørelsen af det tidligere kæresteforhold og bladets billedmanipulation udtalte nævnet sin alvorlige kritik.

Nævnet har tidligere i sag nr. 75/1996 (gengivet i årsberetningen 1996, side 64) behandlet en lignende sag i forhold til ovennævnte håndboldtræner. Sagen vedrørte et dagblads omtale af, at klager som spiller var rejst tidligere hjem fra OL i Atlanta end sine holdkammerater, på grund af at en af holdkammeraterne havde brudt deres kæresteforhold.

Der var enighed i nævnet om, at videregivelse af oplysninger om kæresteforhold og brud herpå som udgangspunkt udgør en krænkelse af de involverede personers privatliv og dermed er i strid med god presseskik. Tre medlemmer fandt herefter, at det ikke var sandsynliggjort, at der var en sådan klar almen interesse i offentliggørelsen af oplysningerne, at offentliggørelsen af den grund havde været berettiget. Ét medlem fandt, at klager i den konkrete sag selv ved sin adfærd i forbindelse med hjemrejsen fra Atlanta havde henledt offentlighedens opmærksomhed på sin person, og den del af offentligheden, der havde fulgt klagerens professionelle karriere, havde en berettiget interesse i at kende baggrunden for hendes adfærd. At denne baggrund var af privat karakter, kunne ikke bebrejdes bladet, der havde handlet i fuld overensstemmelse med god presseskik.

Som det ses af afgørelserne, vurderer nævnet helt konkret, om der er en almen interesse i offentliggørelsen af oplysninger, der vil kunne krænke privatlivets fred. Af nævnets seneste afgørelse kan man samtidig udlede, at den almene interesse skal kunne henføres til oplysninger i den pågældende offentliggørelse.

Om betydningen af kendte personers forhåndstilkendegivelser til medierne om ikke at omtale private forhold henvises til nævnets årsberetning 2001, side 15.

9. Mediernes angivelse af tredjepart som kilde

Det er vigtigt, at medierne i nyhedsformidlingen er opmærksom på at angive en eventuel tredjepart som kilde til oplysninger, der offentliggøres. Læsernes eller seernes forståelse af et bestemt sagsforløb vil ofte være afhængig af, om tredjeparten angives som kilde. Uden en kildeangivelse vil læseren/seeren ofte skulle spørge sig selv, hvem bladet har talt med, og et sagsforløb vil nemt kunne komme til at fremstå som en kendsgerning.

Medierne bør samtidig være opmærksom på at bringe en kommentar fra den person, som kilden udtaler sig om. Hvis mediet ikke bringer en reaktion fra den anden part,

f.eks. fordi man ikke kan få fat i pågældende, bør dette tydeligt angives i mediet for at markere, at der kan være en anden version af et sagsforløb. Troværdigheden i forhold til det offentliggjorte vil i så fald blev øget.

Pressenævnet har ved kendelse af 13. november 2002 (sag nr. 88/2002 gengivet nedenfor side 79) behandlet problemstillingen. Et dagblad oplyste i en overskrift, rubrik samt indledning på en artikel, at en dreng var blevet slået, sparket, stukket med nåle og kniv og fået stoppet en majskele, der var tisset på, i munden af tre ældre drenge. Forældrene til en af de tre drenge klagede til nævnet over denne sagsfremstilling.

Pressenævnet bemærkede, at det på baggrund af oplysninger fra den forurettede drengs moder og Middelfart Politi i artiklen fremstod som et faktum, at overfaldet havde fundet sted på den måde, som det var beskrevet. Nævnet fandt, at bladet burde have refereret politiet som kilde til artiklens sagsfremstilling, ligesom bladet burde have henvendt sig til klagerne for at få en kommentar til artiklens oplysninger. Da dette ikke var sket, og da fremstillingen herved var blevet ensidig, havde bladet handlet i strid med god presseskik.

10. Efterprøvelse af oplysninger ved forelæggelse for den omtalte part

En af de helt centrale regler i de vejledende regler for god presseskik er reglen under punkt A.3., hvorefter oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtellesforringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes, først og fremmest ved forelæggelse for den pågældende. Reglen skal forstås således, at det ikke fritager et medie for at efterprøve oplysningerne, at man ikke har kunnet få en kommentar fra den person, der omtales, eller at vedkommende ikke har ønsket at udtale sig.

Spørgsmålet blev behandlet i nævnets kendelse af 22. januar 2003 (sag nr. 110/2002 gengivet nedenfor side 95), som vedrørte et dagblads omtale af, at en fonds fire bestyrelsesmedlemmer havde afholdt en række udgifter til fortæring, rejser og kunst. I artiklen blev det antydnet, at de pågældende havde misbrugt deres stillinger som medlemmer af fondens bestyrelsen. Artiklen tog udgangspunkt i tallene i årsregnskabet for fonden for 2001. Ifølge bladet havde man forsøgt at indhente medlemmernes kommentarer.

Pressenævnet udtalte, at bladet – navnlig på grund af det meget usikre grundlag for de antydede misbrug – inden offentliggørelsen burde have søgt oplysningerne efterprøvet, først og fremmest ved at forelægge bestyrelsesmedlemmerne beskyldningerne om, at udgifterne alene kunne henføres til dem. Bladet havde herefter handlet i strid med god presseskik.

Som nævnt består efterprøvelsen blandt andet i en pligt til at forelægge oplysninger, der er af krænkende karakter. Spørgsmålet om manglende forelæggelse er nok den sagstype, som nævnet oftest behandler. Det er såvel store som små medier, der undertiden forsynder sig mod denne forpligtelse, hvilket er illustreret ved gengivelsen af sagerne 124/2002 og 125/2002, side 105 og 108.

I nævnets kendelse af 22. januar 2003, sag nr. 124/2002 (sagerne 121+122/2002 vedrørte samme artikel), omtalte Nordjyske Stiftstidende blandt andet, at en borgmester og to advokater i en årrække bevidst havde ført en kvinde bag lyset, og at der i den anledning var indgivet anmeldelse til politiet. Bladet havde ikke forelagt oplysningerne for de pågældende.

Pressenævnet udtalte, at oplysningerne var krænkende og skadelige, og at bladet inden offentliggørelsen burde have søgt dem efterprøvet, først og fremmest ved at fore-

lægge dem for klagerne. Ved at undlade dette havde bladet handlet i strid med god presseskik.

Nævnets kendelse af samme dato, sag nr. 125/2002, vedrørte en omtale i bladet Ha'bil-Nyt, der er et blad, som særligt henvender sig til handicappede bilister. Bladet udkommer tre gange om året. Af artiklen fremgik, at et firma havde leveret en invalidebil til en kvinde. Bilen var imidlertid så livsfarlig at køre i, at den nu var leveret tilbage. I artiklens slutning gjorde bladet opmærksom på, at firmaet i næste nummer af bladet ville få mulighed for at forsvare sig.

Pressenævnet udtalte, at bladet inden offentliggørelsen burde have forelagt firmaet artiklens alvorlige beskyldninger, således at klagers kommentarer kunne være bragt i forbindelse med artiklen. Ved at undlade dette havde bladet handlet i strid med god presseskik.

11. Mediernes anvendelse af citater

Det er vigtigt, at medierne citerer korrekt, når man bringer citater fra navngivne personer. Ligeså vigtigt er det naturligvis, at medierne – i tilfælde af, at det enkelte medie ikke selv har talt med den person, som skal lægge navn til udtalelserne – sikrer sig, at den pågældende person overhovedet ønsker dette. En sådan situation kan f.eks. opstå, såfremt en person over for et medie angiver, at en tredjepart er indforstået med at lægge navn til udtalelserne.

I nævnets kendelse af 25. september 2002 (sag nr. 82/2002 gengivet nedenfor side 72) behandlede Pressenævnet denne problemstilling. Et blad bragte en omtale af en happening, hvor et banner var hængt op på en af byens skulpturer. I den forbindelse blev klager citeret for en række udtalelser, blandt andet om baggrunden for happeningen. Udtalelserne var – efter det oplyste – ikke fremsat af klager, men af to bekendte, der til bladet havde oplyst, at klager lagde navn til udtalelserne.

Pressenævnet fandt, at bladet selvstændigt burde have undersøgt, hvorvidt klager ønskede at lægge navn til de i artiklen fremsatte udtalelser. Ved at undlade dette inden offentliggørelsen havde bladet handlet i strid med god presseskik. Det havde ikke betydning, at klager ved en tidligere lejlighed var stået frem som talsmand for de to bekendte.

12. Register for emner omtalt i indledningerne til årsberetningerne 1993-2002

Emne	År	Side
Agent provocateur	1998	s. 8
Anmeldelser	2001	s. 15
Annoncer og læserbreve, kontrol	1997	s. 9
Ansvarshavende redaktør for radio/tv, anmeldelse af	1995	s. 9
Artikelsierier og nævnets bedømmelsesgrundlag	2000	s. 11
Berigtigelse over for genmæle	1998	s. 10
Bestræbelser i forbindelse med forelæggelse (høring)	1995	s. 5
	1997	s. 9
Betydningen af klagers egne kraftfulde synspunkter eller særlig sprogbrug	2001	s. 17

Billedbrug/identifikation	1996	s. 6
Billedmateriale, offentliggørelse	1994	s. 5
	2000	s. 11
Båndede samtaler (skjult kamera/mikrofon)	1997	s. 10
	1998	s. 8
	1999	s. 12
	2000	s. 9
Debatindlæg, redigering af	1993	s. 7
Dokumentarprogrammer	2001	s. 12
E-mail-sagen	1999	s. 8
E-mails som "skriftlig" klage	2000	s. 8
	2002	s. 4
Efterprøvelse af oplysninger ved forelæggelse for den omtalte part	2002	s. 10
Egen drift-sager	1997	s. 5
Egen drift-sag, ingen	1999	s. 7
	2000	s. 12
	2001	s. 17
Erhvervsjournalistik	1995	s. 7
Forberedelse af radio- og tv-interviews	1996	s. 5
Forelæggelse, mediernes pligt	1995	s. 5
	1997	s. 9
Forening, klage fra en ophørt	2002	s. 5
Forhåndstilkendegivelser fra kendte personer til medierne om ikke at omtale private forhold	2001	s. 15
Forretningsorden, nævnets	1993	s. 7
	1994	s. 7
	1995	s. 9
Freds- og ærekrænkelser over for ytrings- og informationsfrihed	1994	s. 6
Generelt vedr. sager om god presseetik	1994	s. 6
Genmæle	1993	s. 7
	1994	s. 7
	1996	s. 5
Genmæle over for berigtigelse	1998	s. 10
Genmæle, krav på	1999	s. 11
	2000	s. 12
Genmæle, offentliggørelse af	1993	s. 7
	1995	s. 5
	1997	s. 6
	1998	s. 6
God presseskik i straffesager	1999	s. 7
Grænserne i læserbrevsdebatten	2000	s. 12
Grænserne mellem forskellige typer af medier	1998	s. 9
Hvem kan indklages for nævnet	1997	s. 13
Høring (mediernes forelæggelsesforpligtelse)	1995	s. 5
	1997	s. 9

Informationsdatabaser	1993	s.	7
	1994	s.	8
Ingen sager af egen drift	1999	s.	7
	2000	s.	12
	2001	s.	17
Internet	1997	s.	14
Internetmedier	1998	s.	13
Journalistisk arbejdsmetode	1993	s.	6
Kendelser, offentliggørelse af	1993	s.	7
	1995	s.	5
	1997	s.	6
	1998	s.	6
	1999	s.	10
Kendelsesresumeeer	1996	s.	5
Kildekreditering	2001	s.	11
Klage fra en ophørt forening	2002	s.	5
Klage over et medie under konkurs	2002	s.	7
Klagere	1997	s.	12
Klagerne	1998	s.	14
Klagernes baggrund, statistik	1996	s.	8
Klagevejledning, manglende	1999	s.	9
Klagevejledning, mediets pligt til at give	1996	s.	7
Kompetence	1995	s.	7
Konkurs, klage over et medie under	2002	s.	7
Kontrol af annoncer og læserbreve	1997	s.	9
Korrekt berigtigelse	2001	s.	13
Krav på genmæle	1999	s.	11
	2000	s.	12
Læserbreve m.v.	1996	s.	6
Læserbreve og annoncer, kontrol	1997	s.	9
	2000	s.	12
Manglende klagevejledning	1999	s.	9
Medieansvarsloven eller retsplejeloven	1993	s.	6
Medieansvarsloven eller straffeloven	1993	s.	5
Mediernes angivelse af tredjepart som kilde	2002	s.	9
Mediernes anvendelse af citater	2002	s.	11
Mediernes redigering	2000	s.	10
Mediernes uforsigtige behandling af billedmateriale	2000	s.	11
Mediets efterfølgende beklagelse og opfølgning	2000	s.	10
Navneforbud, betydning af	1997	s.	12
Non-information	1995	s.	5
Ny formand	1995	s.	10
Offentliggørelse af billedmateriale	1994	s.	5

Offentliggørelse af genmåler og nævnets kendelser	1993	s. 7
	1995	s. 5
	1997	s. 6
	1998	s. 6
	1999	s. 10
	2000	s. 8
	2002	s. 5
Omtale af befolkningsgruppe som "sigøjnere"	1993	s. 6
Omtale af mindreårige uden forældresamtykke	2000	s. 9
Omtale af virkelige begivenheder, personer, foreninger el.lign. i en fiktiv sammenhæng	2001	s. 16
Oplysninger af privat karakter om deltager i reality-show	2002	s. 8
Oplysninger om kendte personers privatliv	2002	s. 8
Optagelse af egen drift	1995	s. 9
Partstatus	1994	s. 6
Pressenævnet – 10 år	2001	s. 5
Pressenævnets hjemmeside	1998	s. 14
	1999	s. 13
Privatlivets fred	1999	s. 5
Radio- og tv-interviews, forberedelse af	1996	s. 5
Radio- og tv-virksomhed	1996	s. 7
	1997	s. 14
Radio/tv, anmeldelse af ansvarshavende redaktør	1995	s. 9
Redigering af debatindlæg	1993	s. 7
Redigeringsfrihed	1999	s. 8
Retlig interesse	1998	s. 8
	1999	s. 5
Retsplejeloven eller medieansvarsloven	1993	s. 6
Retssag anlagt mod Pressenævnet	1999	s. 14
	2000	s. 13
	2001	s. 17
Retssag mod Pressenævnet afvist	2002	s. 4
Sagsbehandlingstid	1995	s. 7
Sanktionsmuligheder, hvis mediet fremturer	1998	s. 13
Satire	2001	s. 14
Scandinavian Star-sagen	2000	s. 5
Sigøjnere, omtale af	1993	s. 6
Skjult kamera/mikrofon	1997	s. 10
	1998	s. 8
	1999	s. 12
	2000	s. 9
"Somalier-sagen"	2002	s. 7
Statistik over klagernes baggrund	1996	s. 8
Straffeloven eller medieansvarsloven	1993	s. 5

Straffesager på grund af manglende offentliggørelse af genmæle eller af nævnets kendelser	1995	s.	6
	1996	s.	6
	1997	s.	13
	1998	s.	14
	1999	s.	9
	2000	s.	12
Straffesager, god presseskik i	1999	s.	7
Tidspunkt for offentliggørelse af en nævnskendelse	2002	s.	5
TV 3	1996	s.	7

II. PRESSENÆVNETS MEDLEMMER OG SEKRETARIAT

Efter medieansvarslovens § 41 består Pressenævnet af en formand, en næstformand og 6 andre medlemmer. Alle 8 medlemmer har en stedfortræder.

Medlemmerne beskikkes af justitsministeren. Formanden og næstformanden, der skal være jurister, beskikkes efter udtalelse fra Højesterets præsident. 2 medlemmer beskikkes efter udtalelse fra Dansk Journalistforbund, og 2 medlemmer beskikkes til at repræsentere de redaktionelle ledelser i den trykte presse og radio og fjernsyn efter udtalelse fra disse. Endelig beskikkes 2 medlemmer som offentlighedens repræsentanter efter udtalelse fra Dansk Folkeoplysnings Samråd.

Stedfortræderne beskikkes efter de samme regler.

Pressenævnet har følgende sammensætning:

Formandskab:

Formand: Højesteretsdommer Jørgen Nørgaard (indtil 31. december 2002)
Formand: Højesteretsdommer Niels Grubbe
Stedfortræder: Højesteretsdommer Niels Grubbe (indtil 31. december 2002)
Stedfortræder: Højesteretsdommer Lene Pagter Kristensen
Næstformand: Advokat Axel Kierkegaard
Stedfortræder: Advokat Jesper Rothe

Journalister:

Medlem: Journalist Tage Clausen, Morgenavisen Jyllands-Posten
Stedfortræder: Journalist Lene Sarup, Fyens Stiftstidende
Medlem: Journalist Kaare R. Skou, TV 2
Stedfortræder: Journalist Ulrik Holmstrup, TV-Dok

Redaktører:

Medlem: Chefredaktør Aage Lundgaard, De tre Stiftstidender & JydskeVestkysten
Stedfortræder: Chefredaktør Bo Maltesen, Politiken
Medlem: Afdelingschef Finn Rowold, Danmarks Radio
Stedfortræder: Nyhedsschef Michael Dyrby, TV 2

Repræsentanter for offentligheden:

Medlem: Skoleleder Kirsten Dyregaard, LOF Ballerup
Stedfortræder: Afdelingsleder Leif Max Hansen, AOF
Medlem: Forretningsfører Ole Askvig, AOF
Stedfortræder: Direktør Inge Vinther, FOF

Ved nævnets behandling af en konkret sag medvirker i henhold til medieansvarslovens § 42 en formand eller næstformand samt en redaktør, en journalist og en repræsentant for offentligheden.

Der har i 2002 været afholdt 14 møder til behandling af konkrete sager. Endvidere har der været afholdt 1 plenarmøde.

Efter medieansvarslovens § 52, stk. 2, bistås nævnet af et sekretariat.

Sekretariatet har fra starten af 2002 bestået af fuldmægtig Henrik Riis Andreasen og overassistent Susanne L. Bonnesen. Kontorfuldmægtig Agnethe Skovbye Nissen afløste den 15. april 2002 Susanne L. Bonnesen.

Pressenævnets adresse:

Borgergade 28, 3.

1300 København K

Tlf.: 33155564

Fax: 33158464

Internet: www.pressenaevnet.dk

E-mail: sekr@pressenaevnet.dk

Åbningstid: mandag-fredag 9-12 og 13-15

III. SAGSOVERSIGT

I nedenstående sagsoversigt er klagere, der har fået medhold, alene anonymiseret, hvis der har foreligget et velbegrunderet ønske herom. I sager, hvor klageren ikke har fået medhold, eller sager, der er hævet eller henlagt, er klageren i almindelighed anonymiseret, medmindre klageren er en organisation eller erhvervsdrivende m.v.

Det er i forbindelse med den enkelte kendelse anført, hvis kendelsen er gengivet fuldt ud i denne årsberetning.

Samtlige realitetskendelser er gengivet i Retsinformation – afgørelsesdatabasen i statens elektroniske retsinformationssystem. Dette betyder, at kendelsen er tilgængelig på internettet på adressen www.retsinfo.dk.

Hvis man har en særlig interesse i bestemte kendelser, kan de rekvireres ved henvendelse til nævnets sekretariat.

Pressenævnet har i 2002 registreret følgende konkrete sager:

1/2002

K
mod
Beboermiljø
Formalitetsafvisning.

Kendelse afsagt den 15. januar 2002.

2/2002

Connex Transport Danmark A/S
mod
Danmarks Radio
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.

Kendelse afsagt den 28. februar 2002.

3/2002

K
mod
Ekstra Bladet
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.

Kendelse afsagt den 6. februar 2002.

4/2002

Alpha Beta Kommunikationsrådgivning
A/S
mod
Magisterbladet
Presseetik og genmæle. Klagen delvis taget til følge for så vidt angår presseetik. Pålæg om offentliggørelse af resumé af kendelsen.

Kendelse afsagt den 20. marts 2002.

5/2002

Landsorganisationen i Danmark (LO)
mod
Danmarks Radio
Presseetik og genmæle. Klagen ikke taget til følge.

Kendelse afsagt den 1. maj 2002.

6/2002

Direktoratet for Kriminalforsorgen
mod
Danmarks Radio
Formalitetsafvisning.

Kendelse afsagt den 18. januar 2002.

7/2002

Ansatte Arkitekters Råd, K og K
mod
Ekstra Bladet
Presseetik og genmæle. Klagen ikke taget til følge.

Kendelse afsagt den 19. juni 2002.

8/2002

Fondene Fælleseje, Estate og Thomas
Brocklebank
mod
Ritzaus Bureau
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.

Kendelse afsagt den 20. marts 2002.
Gengivet side 43.

9/2002

K
mod
Ingeniøren
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 10. april 2002.
Gengivet side 46.

10/2002

K
mod
Danmarks Radio
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 10. april 2002.

11/2002

René Brinck
mod
TJECK Magazine
Genmæle. Klagen taget til følge.
Kendelse afsagt den 1. maj 2002.
Gengivet side 121.

12/2002

K og K
mod
Internetmediet Kafka.dk.
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 20. marts 2002.

13/2002

K
mod
Randers Amtsavis
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 23. maj 2002.

14/2002

Jyllands-Posten
mod
Politikens netavis
Genmæle. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 20. marts 2002.

15/2002

Pain Gone International
mod
Danmarks Radio
Presseetik og genmæle. Klagen delvis taget til følge for så vidt angår presseetik. Pålæg om offentliggørelse af resumé af kendelsen.
Kendelse afsagt den 23. maj 2002.

16/2002

Radio Frederiksberg-Journalen
mod
Familie Journalen
Formalitetsafvisning.
Kendelse afsagt den 18. februar 2002.

17/2002

R.E.M. Denmark
mod
Danmarks Radio
Presseetik og genmæle. Klagen delvis taget til følge for så vidt angår genmæle.
Kendelse afsagt den 23. maj 2002.

18/2002

Sorø Cano og Kajak Club
mod
Sjællands Tidende
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 23. maj 2002.

19/2002

K
mod
Computerworld Online
Genmæle. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 10. april 2002.

20/2002

K
mod
Ekstra Bladet
Formalitetsafvisning.
Kendelse afsagt den 18. februar 2002.

21/2002

Niels Krarup
mod
Ekstra Bladet
Presseetik. Klagen taget til følge. Pålæg
om offentliggørelse af resumé af kendel-
sen.

Kendelse afsagt den 10. april 2002.

22/2002

K og K
mod
B.T.
Formalitetsafvisning.

Kendelse afsagt den 28. februar 2002.

23/2002

K
mod
Jyllands-Posten
Presseetik. Klagen taget til følge. Pålæg
om offentliggørelse af resumé af kendel-
sen. Dissens.

Kendelse afsagt den 20. marts 2002.

Gengivet side 49.

24/2002

K og K
mod
Ritzaus Bureau
Formalitetsafvisning.

Kendelse afsagt den 28. februar 2002.

25/2002

Foreningen Dansk Forum, Dansk Ungdom
og Martin Kasler
mod
TJECK Magazine

Genmæle. Klagen delvis taget til følge.

Kendelse afsagt den 23. maj 2002.

26/2002

K
mod
Jyllands-Posten
Formalitetsafvisning.

Kendelse afsagt den 28. februar 2002.

27/2002

Britt Kolle Frandsen
mod
Fyens Stiftstidende
Presseetik. Klagen delvis taget til følge.
Pålæg om offentliggørelse af resumé af
kendelsen.

Kendelse afsagt den 1. maj 2002.

28/2002

Dansk Flytteservice ApS
mod
Danmarks Radio
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.

Kendelse afsagt den 23. maj 2002.

29/2002

TV STOP og K
mod
Politiken
Formalitetsafvisning.

Kendelse afsagt den 1. marts 2002.

30/2002

TV STOP og K
mod
B.T.
Formalitetsafvisning.

Kendelse afsagt den 1. marts 2002.

31/2002

Radio Frederiksberg-Journalen
mod
Familie Journalen
Formalitetsafvisning.

Kendelse afsagt den 4. marts 2002.

32/2002

K
mod
Fyns Amts Avis
Formalitetsafvisning.

Kendelse afsagt den 12. marts 2002.

33/2002

K
mod
Dansk Journalistforbund
Formalitetsafvisning.

Kendelse afsagt den 21. marts 2002.

34/2002

Idara Minhaj ul Quran
mod
Danmarks Radio
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.

Kendelse afsagt den 10. april 2002.

35/2002

K
mod
TV 2/Fyn
Presseetik. Klagen taget til følge. Pålæg
om offentliggørelse af resumé af kendel-
sen.

Kendelse afsagt den 19. juni 2002.

36/2002

K
mod
Ugeskrift for Læger
Hævet den 3. april 2002.

37/2002

K
mod
Lolland-Falsters Folketidende
Presseetik. Klagen taget til følge. Pålæg
om offentliggørelse af resumé af kendel-
sen.

Kendelse afsagt den 19. juni 2002.

38/2002

K
mod
TV 2/Østjylland
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.

Kendelse afsagt den 19. juni 2002.

39/2002

Fondene Fælleseje, Estate og Thomas
Brocklebank
mod
Ritzaus Bureau

Begæring om genoptagelse af sag nr.
8/2002. Begæringen ikke taget til følge.

Kendelse afsagt den 15. april 2002.

40/2002

K og K
mod
Fyens Stiftstidende
Presseetik og genmæle. Klagen ikke taget
til følge.

Kendelse afsagt den 19. juni 2002.

41/2002

K
mod
Holbæk Amts Venstreblad
Presseetik. Klagen taget til følge. Pålæg
om offentliggørelse af resumé af kendel-
sen.

Kendelse afsagt den 19. juni 2002.

42/2002

Advokat Anders Drachmann
mod
Helsingør Dagblad
Presseetik. Klagen delvis taget til følge.
Pålæg om offentliggørelse af resumé af
kendelsen.

Kendelse afsagt den 25. september 2002.

43/2002

K
mod
Fyens Stiftstidende
Formalitetsafvisning.

Kendelse afsagt den 6. maj 2002.

44/2002

K
mod
Vores Børn
Formalitetsafvisning.

Kendelse afsagt den 6. maj 2002.

45/2002

K
mod
Ebeltoft Folketidende
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 19. juni 2002.

46/2002

Dansk Tipstjeneste A/S
mod
Berlingske Tidende
Presseetik. Klagen delvis taget til følge.
Pålæg om offentliggørelse af resumé af kendelsen.
Kendelse afsagt den 4. september 2002.
Gengivet side 53.

47/2002

K
mod
Århus Stiftstidende
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 19. juni 2002.

48/2002

K
mod
Ekstra Posten
Presseetik. Klagen delvis taget til følge.
Ikke pålæg om offentliggørelse af resumé af kendelsen.
Kendelse afsagt den 14. august 2002.

49/2002

K
mod
Nordjyske Stiftstidende
Formalitetsafvisning.
Kendelse afsagt den 6. maj 2002.

50/2002

Radio Frederiksberg-Journalen
mod
Jyllands-Posten
Presseetik og genmæle. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 19. juni 2002.

51/2002

Radio Frederiksberg-Journalen
mod
Internetavisen Jyllands-Posten
Presseetik og genmæle. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 19. juni 2002.

52/2002

K
mod
Ebeltoft Folketidende
Formalitetsafvisning.
Kendelse afsagt den 17. maj 2002.

53/2002

Kjeld Hansen
mod
Danmarks Radio
Presseetik og genmæle. Klagen taget til følge for så vidt angår genmæle og delvis til følge for så vidt angår presseetik. Pålæg om offentliggørelse af resumé af kendelsen.
Kendelse afsagt den 14. august 2002.

54/2002

Asisco Management
mod
Weekendavisen
Genmæle. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 14. august 2002.

55/2002

K
mod
TV Syd
Formalitetsafvisning.
Kendelse afsagt den 14. november 2002.

56/2002

Poul Winckler
mod
B.T.
Presseetik. Klagen delvis taget til følge.
Pålæg om offentliggørelse af resumé af kendelsen.
Kendelse afsagt den 19. juni 2002.
Gengivet side 59.

57/2002

Poul Winckler
mod
B.T.'s internetavis
Presseetik. Klagen delvis taget til følge.
Pålæg om offentliggørelse af resumé af
kendelsen.

Kendelse afsagt den 19. juni 2002.

58/2002

K
mod
Frederiksborg Amts Avis
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.

Kendelse afsagt den 19. juni 2002.

59/2002

K
mod
JydskeVestkysten
Presseetik og genmæle. Klagen ikke taget
til følge.

Kendelse afsagt den 4. september 2002.

60/2002

Pia Hagge Pedersen
mod
Ude og Hjemme
Presseetik. Klagen delvis taget til følge.
Pålæg om offentliggørelse af resumé af
kendelsen.

Kendelse afsagt den 14. august 2002.

61/2002

K
mod
Ekstra Bladet
Presseetik og genmæle. Klagen ikke taget
til følge.

Kendelse afsagt den 13. november 2002.

62/2002

A/S Medieselskabet Nordvestsjælland
mod
Lokal Fokus
Presseetik og genmæle. Klagen ikke taget
til følge.

Kendelse afsagt den 14. august 2002.

63/2002

K
mod
Søndagsavisen
Hævet den 13. juni 2002.

64/2002

SiD og K
mod
Farum Avis
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 4. september 2002.

65/2002

Hans Carl Nielsen
mod
Ekstra Bladet
Presseetik og genmæle. Klagen taget til
følge for så vidt angår genmæle og delvis
til følge for så vidt angår presseetik. Pålæg
om offentliggørelse af resumé af kendel-
sen.
Kendelse afsagt den 14. august 2002.
Gengivet side 62.

66/2002

Ansatte Arkitekters Råd, K og K
mod
Ekstra Bladet
Presseetik og genmæle. Klagen ikke taget
til følge.
Kendelse afsagt den 14. august 2002.

67/2002

Radio Karen
mod
Radio Holger
Formalitetssafvisning.
Kendelse afsagt den 28. juni 2002.

68/2002

Radio Karen
mod
Hjemmesiden for Fælleslisten Mod Ind-
vandringen
Formalitetssafvisning.
Kendelse afsagt den 28. juni 2002.

69/2002

Jan Aage Jeppesen
mod

Ekstra Bladet

Presseetik. Klagen delvis taget til følge.
Pålæg om offentliggørelse af resumé af
kendelsen.

Kendelse afsagt den 14. august 2002.

70/2002

K
mod

Berlingske Tidende
Formalitetsafvisning.

Kendelse afsagt den 18. juli 2002.

71/2002

K
mod

Sjællands Tidendes netavis
Formalitetsafvisning.

Kendelse afsagt den 18. juli 2002.

72/2002

K
mod

Ekstra Bladet

Presseetik og genmæle. Klagen ikke taget
til følge.

Kendelse afsagt den 14. august 2002.

73/2002

Hjemmevejlederne i Silkeborg Kommune
mod

Fagliv

Formalitetsafvisning.

Kendelse afsagt den 1. august 2002.

74/2002

Ørestadsselskabet
mod

The Copenhagen Post

Presseetik. Klagen taget til følge. Pålæg
om offentliggørelse af resumé af kendel-
sen.

Kendelse afsagt den 4. september 2002.

Gengivet side 69.

75/2002

Grethe Askov
mod

Danmarks Radio

Presseetik og genmæle. Klagen taget til
følge for så vidt angår presseetik. Pålæg
om offentliggørelse af resumé af kendel-
sen.

Kendelse afsagt den 25. september 2002.

76/2002

K
mod

Danmarks Radio

Presseetik. Klagen ikke taget til følge.

Kendelse afsagt den 25. september 2002.

77/2002

K
mod

Nordjyske Stiftstidende

Formalitetsafvisning.

Kendelse afsagt den 9. august 2002.

78/2002

K
mod

TV 2

Genmæle. Klagen ikke taget til følge.

Kendelse afsagt den 25. september 2002.

79/2002

K
mod

JydskeVestkysten

Presseetik. Klagen ikke taget til følge.

Kendelse afsagt den 4. september 2002.

80/2002

K
mod

Radio Frederiksberg-Journalen

Presseetik. Klagen ikke taget til følge.

Kendelse afsagt den 25. september 2002.

81/2002

K
mod
Brædstrup Avis
Hævet den 11. september 2002.

82/2002

Johnny Jørgensen
mod
Randers Amtsavis
Presseetik og genmæle. Klagen taget til følge for så vidt angår presseetik. Pålæg om offentliggørelse af resumé af kendelsen.
Kendelse afsagt den 25. september 2002.
Gengivet side 72.

83/2002

K
mod
Urban
Formalitetsafvisning.
Kendelse afsagt den 9. september 2002.

84/2002

Jan Aage Jeppesen
mod
Ekstra Bladet
Presseetik. Klagen delvis taget til følge. Pålæg om offentliggørelse om resumé af kendelsen.
Kendelse afsagt den 23. oktober 2002.
Gengivet side 76.

85/2002

Hjemmevejledergruppen i Silkeborg
mod
Fagliv
Presseetik. Klagen delvis taget til følge. Pålæg om offentliggørelse af resumé af kendelsen.
Kendelse afsagt den 23. oktober 2002.

86/2002

K
mod
Nordjyllands-Journalen
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 23. oktober 2002.

87/2002

K og K
mod
Fyens Stiftstidende
Presseetik. Klagen delvis taget til følge. Pålæg om offentliggørelse af resumé af kendelsen.
Kendelse afsagt den 13. november 2002.

88/2002

K og K
mod
B.T.
Presseetik. Klagen delvis taget til følge. Pålæg om offentliggørelse af resumé af kendelsen.
Kendelse afsagt den 13. november 2002.
Gengivet side 79.

89/2002

Heidi Tjugum og Sjur Mørk
mod
Viborg Stifts Folkeblad
Presseetik. Klagen delvis taget til følge. Pålæg om offentliggørelse af resumé af kendelsen.
Kendelse afsagt den 23. oktober 2002.

90/2002

K og K
mod
Ude og Hjemme
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 13. november 2002.

91/2002

ProConsult
mod
Børsen
Presseetik og genmæle. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 23. oktober 2002.

92/2002

K
mod
B.T.
Hævet den 1. oktober 2002.

93/2002

K
mod
Ekstra Bladet
Hævet den 1. oktober 2002.

94/2002

Mona og Tina Andersen
mod
B.T.
Presseetik. Klagen delvis taget til følge.
Pålæg om offentliggørelse af resumé af
kendelsen.
Kendelse afsagt den 23. oktober 2002.

95/2002

Advokat Anders Drachmann
mod
Helsingør Dagblad
Presseetik. Klagen delvis taget til følge.
Pålæg om offentliggørelse af resumé af
kendelsen.
Kendelse afsagt den 23. oktober 2002.
Gengivet side 84.

96/2002

Henning og Ingelise Møller
mod
Århus Stiftstidende
Presseetik og genmæle. Klagen delvis
taget til følge for så vidt angår presseetik.
Pålæg om offentliggørelse af resumé af
kendelsen.
Kendelse afsagt den 13. november 2002.

97/2002

K
mod
Radio Frederiksberg-Journalen
Begæring om genoptagelse af sag nr.
80/2002. Begæringen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 14. oktober 2002.

98/2002

K
mod
JydskeVestkysten
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 11. december 2002.

99/2002

Grevinde Sussie af Rosenberg
mod
Ude og Hjemme
Presseetik. Klagen delvis taget til følge.
Pålæg om offentliggørelse af resumé af
kendelsen.
Kendelse afsagt den 11. december 2002.

100/2002

Sidse Dahlin
mod
B.T.
Presseetik. Klagen delvis taget til følge.
Pålæg om offentliggørelse af resumé af
kendelsen.
Kendelse afsagt den 11. december 2002.

101/2002

Ole Stavad, MF
mod
Jyllands-Posten
Presseetik. Klagen taget til følge. Ikke
pålæg om offentliggørelse af resumé af
kendelsen.
Kendelse afsagt den 11. december 2002.
Gengivet side 88.

102/2002

K
mod
Radio Frederiksberg-Journalen
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 22. januar 2003.

103/2002

K
mod
JydskeVestkysten
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 11. december 2002.

104/2002

K
mod
FORSKERforum
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 11. december 2002.

105/2002

Jens Romundstad
mod
SE og HØR
Presseetik. Klagen delvis taget til følge.
Pålæg om offentliggørelse af resumé af
kendelsen. Dissens.

Kendelse afsagt den 22. januar 2003.
Gengivet side 91.

106/2002

Folkets Radio
mod
Radio Hvidovre

Henlagt den 15. januar 2003.

107/2002

K
mod
Numismatisk Rapport

Genmæle. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 11. december 2002

108/2002

K
mod
Radio Frederiksberg-Journalen
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 22. januar 2003.

109/2002

Radio Frederiksberg-Journalen
mod
Internetmediet Borgerdebat.dk
Formalitätsafvisning.
Kendelse afsagt den 22. november 2002.

110/2002

Børn og Unge Fonden
mod
B.T.
Presseetik og genmæle. Klagen taget til
følge. Pålæg om offentliggørelse af resu-
mé af kendelsen.
Kendelse afsagt den 22. januar 2003.
Gengivet side 95.

111/2002

Børn og Unge Fonden
mod
B.T.'s internetavis
Presseetik. Klagen taget til følge. Pålæg
om offentliggørelse af resumé af kendel-
sen.

Kendelse afsagt den 22. januar 2003.

112/2002

Det Hebraiske Bibeloversættelsesprojekt
mod
Bibliciana
Genmæle. Klagen ikke taget til følge.

Kendelse afsagt den 5. marts 2003.

113/2002

Anders F. Johnsen
mod
Fyens Stiftstidende
Presseetik. Klagen delvis taget til følge.
Pålæg om offentliggørelse af resumé af
kendelsen.

Kendelse afsagt den 22. januar 2003.

114/2002

K
mod
Uge-Avisen, Karup
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 22. januar 2003.

115/2002

K
mod
Radio Frederiksberg-Journalen
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 22. januar 2003.

116/2002

K
mod
Radio Frederiksberg-Journalen
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 22. januar 2003.

117/2002

Alkownain Friskole
mod
Information

Presseetik og genmæle. Klagen taget til følge. Pålæg om offentliggørelse af resumé af kendelsen.

Kendelse afsagt den 12. februar 2003

118/2002

Alkownain Friskole
mod
Internetavisen Information

Presseetik og genmæle. Klagen taget til følge. Pålæg om offentliggørelse af resumé af kendelsen.

Kendelse afsagt den 12. februar 2003

119/2002

Anja Andersen og Mette Melgaard
mod
SE og HØR

Presseetik. Klagen taget til følge. Pålæg om offentliggørelse af resumé af kendelsen.

Kendelse afsagt den 12. februar 2003.

Gengivet side 100.

120/2002

K
mod
Radio Frederiksberg-Journalen
Formalitetsafvisning.

Kendelse afsagt den 28. januar 2003.

121/2002

Advokat Olav Pedersen
mod
Nordjyske Stiftstidende

Presseetik. Klagen delvis taget til følge. Pålæg om offentliggørelse af resumé af kendelsen.

Kendelse afsagt den 22. januar 2003.

122/2002

Advokat Karin Duerlund
mod
Nordjyske Stiftstidende

Presseetik. Klagen delvis taget til følge. Pålæg om offentliggørelse af resumé af kendelsen.

Kendelse afsagt den 22. januar 2003.

123/2002

K
mod
TV 2/Lorry

Presseetik. Klagen taget til følge. Ikke pålæg om offentliggørelse af resumé af kendelsen.

Kendelse afsagt den 22. januar 2003.

124/2002

Borgmester Knud Størup
mod
Nordjyske Stiftstidende

Presseetik. Klagen delvis taget til følge. Pålæg om offentliggørelse af resumé af kendelsen.

Kendelse afsagt den 22. januar 2003.

Gengivet side 105.

125/2002

Handi Mobil Herning ApS
mod
Ha'bil-Nyt

Presseetik. Klagen delvis taget til følge. Pålæg om offentliggørelse af resumé af kendelsen.

Kendelse afsagt den 22. januar 2003.

Gengivet side 108.

126/2002

K
mod
Randers Amtsbasis
Formalitetsafvisning.

Kendelse afsagt den 27. december 2002.

127/2002

K
mod
TV 2
Formalitetsafvisning.
Kendelse afsagt den 20. december 2002.

128/2002

K
mod
Fyens Stiftstidende
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 12. februar 2003.

129/2002

K
mod
Dagen
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 5. marts 2003.
Gengivet side 111.

130/2002

K
mod
Radio Frederiksberg-Journalen
Formalitetsafvisning.
Kendelse afsagt den 28. januar 2003.

131/2002

Der er ikke oprettet nogen sag på dette sagsnummer.

132/2002

K
mod
Danmarks Radio
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 5. marts 2003.

133/2002

KOMOKODA
mod
Danmarks Radio
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 5. marts 2003.

134/2002

K
mod
Uge-Avisen, Karup
Presseetik. Klagen ikke taget til følge.
Kendelse afsagt den 12. februar 2003.

135/2002

Ole Hyldtoft
mod
Dagen
Presseetik og genmæle. Klagen delvis taget til følge for så vidt angår presseetik.
Kendelse afsagt den 5. marts 2003.
Gengivet side 113.

IV. STATISTIK

Pressenævnet har i lighed med de tidligere år opgjort antallet af konkrete sager fordelt efter sager afgjort ved kendelse i nævnet, sager afvist af formanden og sager, der enten er hævet af klageren eller henlagt af sekretariatet.

	1992	1993	1994
1. Registrerede konkrete sager	99	100	125
2. Sager afgjort ved kendelse i nævnet	71	76	103
A. Heraf sager om presseetik	42	59	65
Heraf sager optaget af egen drift	-	-	-
B. Heraf sager om genmæle	24	5	9
C. Heraf sager om både presseetik og genmæle	5	12	24
D. Heraf begæringer om genoptagelse	-	-	6
3. Sager afvist ved formandens kendelse	5	3	11
A. På grund af manglende retlig interesse	4	3	4
B. På grund af nævnets manglende kompetence	1	-	2
C. På grund af fristoverskridelse	-	-	3
D. På grund af manglende partsstatus	-	-	2 ⁽²⁾
E. Klagerne åbenbart grundløse	-	-	-
F. Begæringer om genoptagelse	-	-	-
4. Sager hævet af klageren	6	4	7
5. Sager henlagt af sekretariatet	17	17	4
A. Heraf efter klagerens undladelse af at besvare sekretariatets anmodning om yderligere oplysninger	9	6	-
B. Henvist til rette klagemyndighed	2	4	1
C. Henlagt af andre grunde	7	7	3
Sager, hvor klagen blev taget helt eller delvist til følge	26	24	29
1. I sager om presseetik	22	22	24
2. I sager om genmæle	5	3	7
3. Pålæg om offentliggørelse	13	22	27

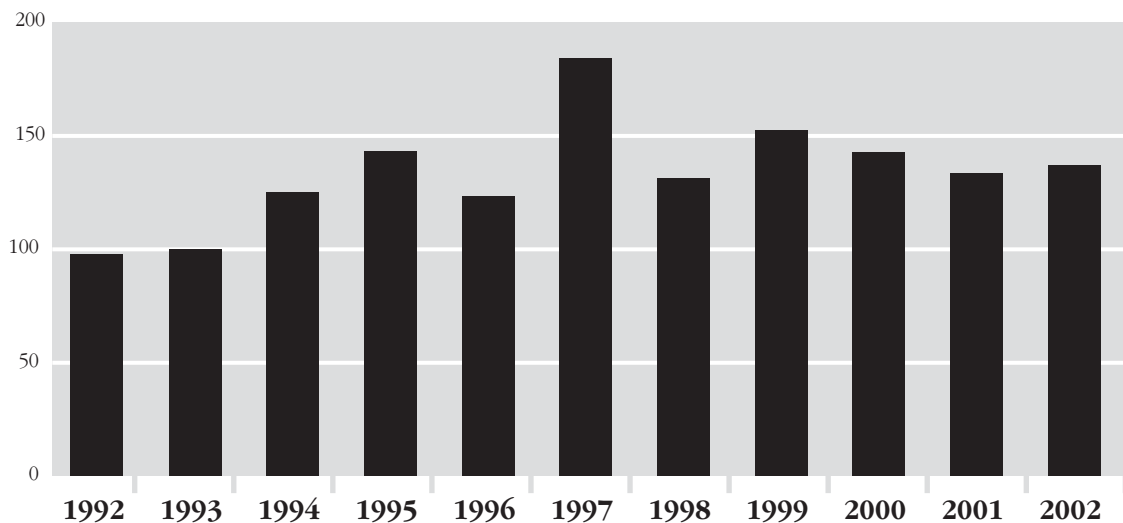
⁽¹⁾ Heraf 1 kendelse afsagt efter drøftelse i nævnet

⁽²⁾ Afsagt af nævnet

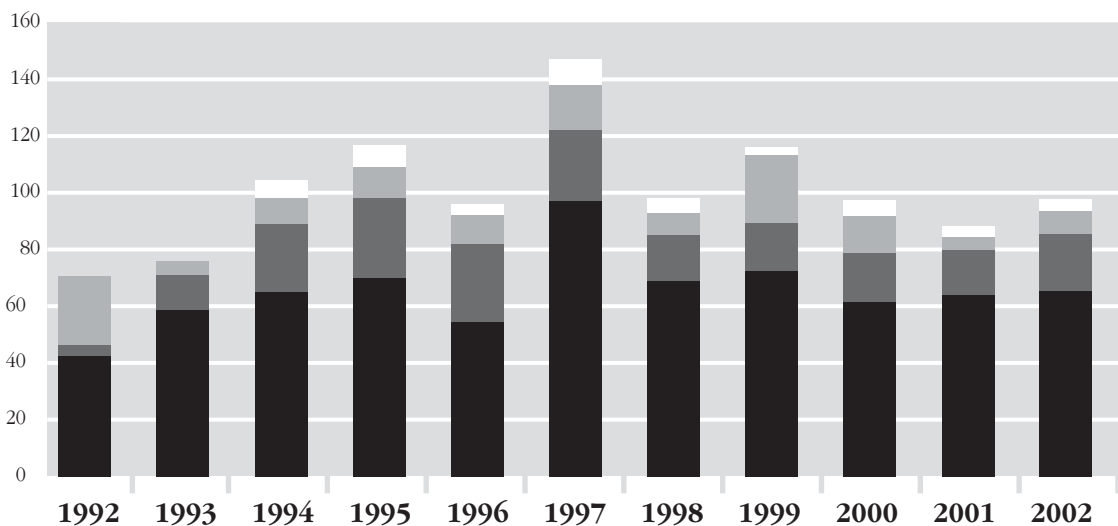
På side 34-36 er som tidligere anført statistikker for de enkelte medier for henholdsvis klager over presseetik og klager over genmæle. Det bemærkes, at sager, der både vedrører presseetik og genmæle, er anført begge steder.

1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002
143	123	184	131	151	143	132	134
117	96	147	98	118	97	88	99
70	53	97	69	72	61	64	66
-	-	7	-	-	-	-	-
11	10	16	8	16	14	2	8
28	29	25	16	26	17	19	23
8	4	9	5	3	5	3	2
10	16	31^(D)	28	29	37	40	29
3	6	11	5	10	11	12	9
2	4	5	2	4	5	7	4
5	3	9	17	10	14	8	14
-	-	-	-	-	-	-	-
-	3	2	1	5	5	10	2
-	-	4	3	-	2	3	-
5	8	4	2	3	8	3	5
11	3	2	3	1	1	1	1
3	3	-	2	-	1	-	1
2	-	2	1	1	-	-	-
6	-	-	-	-	-	1	-
35	27	28	40	33	27	38	47
21	22	27	36	28	23	33	44
14	8	3	6	6	5	5	8
25	25	20	30	30	18	26	40

ANTAL SAGER

REALITETSKENDELSE FORDELT PÅ SAGSTYPE

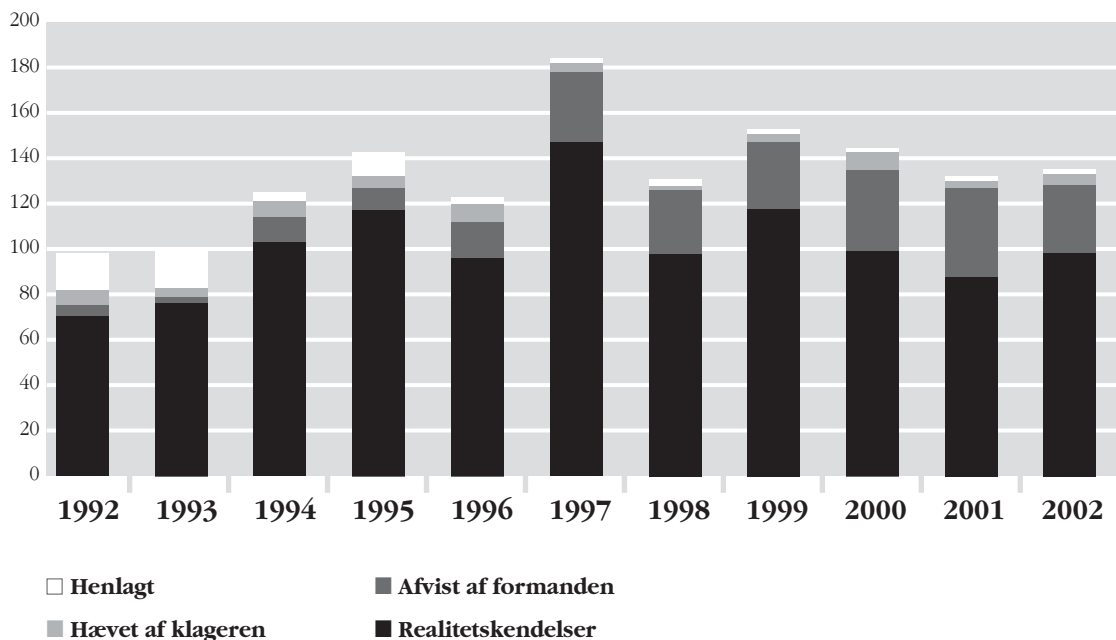
□ Begæring om genoptagelse

■ Sager om både presseetik og genmæle

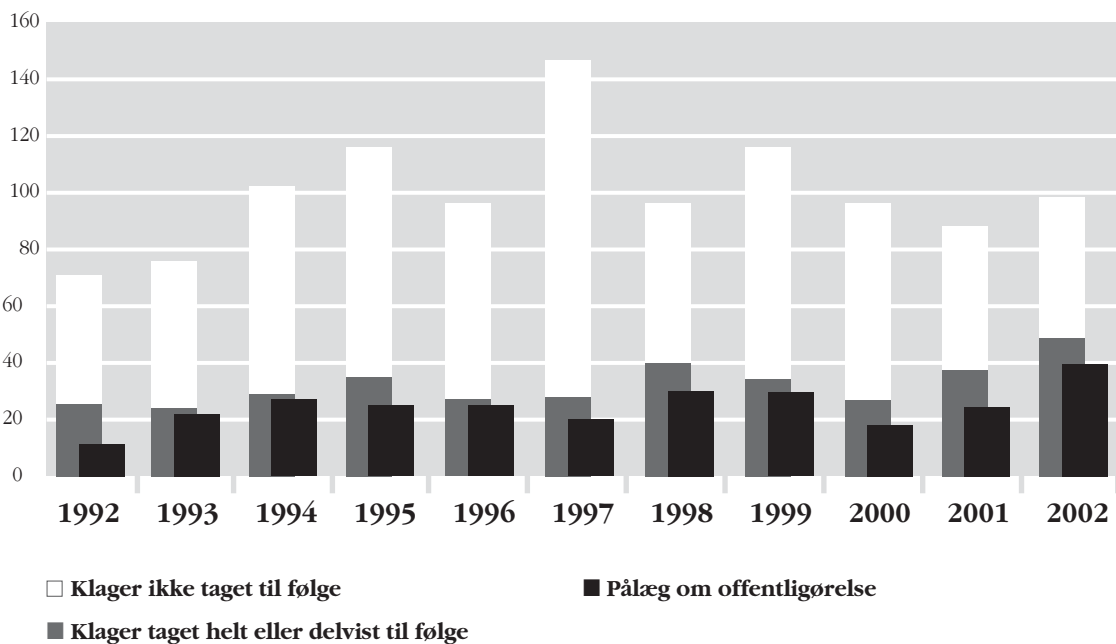
■ Sager om genmæle

■ Sager om presseetik

SAGSFORDELING EFTER AFGØRELSESMÅDE

RESULTAT AF REALITETSKENDELSER

PRESSEETIK 2002

Massemedie	Klagen taget til følge			Klagen ikke taget til følge	Total
	Helt	Delvis	I alt		
Berlingske Tidende	-	1	1	-	1
B.T.	1	4	5	-	5
Børsen	-	-	-	1	1
Dagen	-	1	1	1	2
Ebeltoft Folketidende	-	-	-	1	1
Ekstra Bladet	1	3	4	5	9
Frederiksborg Amts Avis	-	-	-	1	1
Fyens Stiftstidende	-	3	3	2	5
Helsingør Dagblad	-	2	2	-	2
Holbæk Amts Venstreblad	1	-	1	-	1
Information	1	-	1	-	1
JydskeVestkysten	-	-	-	4	4
Jyllands-Posten	2	-	2	1	3
Lolland-Falsters Folketidende	1	-	1	-	1
Nordjyske Stiftstidende	-	3	3	-	3
Randers Amtsavis	1	-	1	1	2
Sjællands Tidende	-	-	-	1	1
Viborg Stifts Folkeblad	-	1	1	-	1
Århus Stiftstidende	-	1	1	1	2
Dagblade i alt	8	19	27	19	46
B.T.'s internetavis	1	1	2	-	2
Danmarks Radio	1	2	3	9	12
Informations internetavis	1	-	1	-	1
Internetavisen Jyllands-Posten	-	-	-	1	1
Kafka.dk	-	-	-	1	1
Radio Frederiksberg-Journalen	-	-	-	5	5
TV 2/Fyn	1	-	1	-	1
TV 2/Lorry	1	-	1	-	1
TV 2/Østjylland	-	-	-	1	1
Elektroniske medier i alt	5	3	8	17	25
Ekstra Posten	-	1	1	-	1
Farum Avis	-	-	-	1	1
Lokal Fokus	-	-	-	1	1
The Copenhagen Post	1	-	1	-	1
Uge-Avisen, Karup	-	-	-	2	2
Distriktsblade i alt	1	1	2	4	6

SE og HØR	1	1	2	-	2
Ude og Hjemme	-	2	2	1	3
Ugeblade, magasiner o.l. i alt	1	3	4	1	5
Fagliv	-	1	1	-	1
FORSKERforum	-	-	-	1	1
Ha'bil-Nyt	-	1	1	-	1
Ingeniøren	-	-	-	1	1
Magisterbladet	-	1	1	-	1
Nordjyllands-Journalen	-	-	-	1	1
Tidsskrifter i alt	-	3	3	3	6
Ritzaus Bureau	-	-	-	1	1
Andre i alt	-	-	-	1	1
Massemedier i alt	15	29	44	45	89

GENMÆLE 2002

Massemedie	Anmodning om genmæle taget til følge			Anmodningen ikke taget til følge	Total
	Helt	Delvis	I alt		
B.T.	1	-	1	-	1
Børsen	-	-	-	1	1
Dagen	-	-	-	1	1
Ekstra Bladet	1	-	1	4	5
Fyens Stiftstidende	-	-	-	1	1
Information	1	-	1	-	1
JydskeVestkysten	-	-	-	1	1
Jyllands-Posten	-	-	-	1	1
Randers Amtsavis	-	-	-	1	1
Århus Stiftstidende	-	-	-	1	1
Dagblade i alt	3	-	3	11	14
Computerworld Online	-	-	-	1	1
Danmarks Radio	1	1	2	3	5
Informations internetavis	1	-	1	-	1
Internetavisen Jyllands-Posten	-	-	-	1	1
Politikens netavis	-	-	-	1	1
TV 2	-	-	-	1	1
Elektroniske medier i alt	2	1	3	7	10
Lokal Fokus	-	-	-	1	1
Weekendavisen	-	-	-	1	1
Distriktsblade i alt	-	-	-	2	2
TJECK Magazine	1	1	2	-	2
Ugeblade, magasiner o.l. i alt	1	1	2	-	2
Bibiana	-	-	-	1	1
Magisterbladet	-	-	-	1	1
Numismatisk Rapport	-	-	-	1	1
Tidsskrifter i alt	-	-	-	3	3
Massemedier i alt	6	2	8	23	31

FORMALITETSKENDELSER, HÆVEDE OG HENLAGTE SAGER 2002

Massemedie	Formalitetsskendelse	Henlagt	Hævet	I alt
Berlingske Tidende	1	-	-	1
B.T.	2	-	1	3
Ebeltoft Folketidende	1	-	-	1
Ekstra Bladet	1	-	1	2
Fyens Stiftstidende	1	-	-	1
Fyns Amts Avis	1	-	-	1
Jyllands-Posten	1	-	-	1
Nordjyske Stiftstidende	2	-	-	2
Politiken	1	-	-	1
Randers Amtsavis	1	-	-	1
Urban	1	-	-	1
Dagblade i alt	13	-	2	15
Borgerdebat.dk	1	-	-	1
Danmarks Radio	1	-	-	1
Dansk Journalistforbunds internetside	1	-	-	1
Hjemmesiden for Fælleslisten Mod Indvandringen	1	-	-	1
Radio Frederiksberg-Journalen	2	-	-	2
Radio Holger	1	-	-	1
Radio Hvidovre	-	1	-	1
Sjællands Tidendes netavis	1	-	-	1
TV 2	1	-	-	1
TV Syd	1	-	-	1
Elektroniske medier i alt	10	1	-	11
Brædstrup Avis	-	-	1	1
Søndagsavisen	-	-	1	1
Distriktsblade i alt	-	-	2	2
Familie Journalen	2	-	-	2
Ugeblade, magasiner o.l. i alt	2	-	-	2

Fortsættes på næste side

Massemedie	Formalitetens- kendelse	Henlagt	Hævet	I alt
Beboermiljø	1	-	-	1
Fagliv	1	-	-	1
Ugeskrift for Læger	-	-	1	1
Vores Børn	1	-	-	1
Tidsskrifter i alt	3	-	1	4
Ritzaus Bureau	1	-	-	1
Andre i alt	1	-	-	1
Massemedier i alt	29	1	5	35

SAGSBEHANDLINGSTID

Statistikken over nævnets sagsbehandlingstid omfatter kun sager, hvor der er truffet realitetsafgørelse i nævnet. Genoptagelsesbegæringer, afvisninger og hævede og henlagte sager indgår således ikke i statistikken.

	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002
30 dage eller mindre	11	8	23	18	17	3	2	7
31 - 40 dage	18	13	26	24	21	6	1	7
41 - 50 dage	17	18	30	30	30	10	5	15
51 - 60 dage	22	17	22	7	17	8	4	22
61 - 70 dage	7	9	18	11	11	15	7	11
71 - 80 dage	9	19	5	3	7	12	6	12
81 - 90 dage	7	4	3	-	6	8	4	6
91 - 100 dage	7	3	4	-	5	4	8	5
Mere end 100 dage	11	1	1	-	1	26	48	12
I alt	109	92	132	93	115	92	85	97
Gennemsnit i dage	-	57	49	43	51	85	118	67

For så vidt angår Pressenævnets sagsbehandlingstid i 2001 bemærkes det, at stigningen i forhold til tidligere år hænger sammen med sygdom i sekretariatet i slutningen af 2000 og starten af 2001. Som det ses, er sagsbehandlingstiden i 2002 væsentlig nedbragt i forhold til året før.

STATISTIK OVER KLAGERNES BAGGRUND

Pressenævnet har i 2002 afsagt kendelse i 99 af de 134 modtagne klagesager, mens 29 sager er afvist af formanden på grund af formalia. 2 af de sager, hvori der blev afsagt realitetskendelse, vedrørte anmodninger om genoptagelse af tidligere afgjorte sager. Der er således truffet realitetsafgørelse i 97 sager, når der bortses fra genoptagelsesbegæringerne.

Nedenfor anføres i skematisk form en oversigt over sagerne fordelt efter, om klageren er privatperson eller organisation, firma m.v., og efter, om klageren er repræsenteret af advokat.

	Hævet/ henlagt	Formalitet- afgørelse	R e a l i t e t s a f g ø r e l s e			I alt
			Taget til følge	Delvis taget til følge	Ikke taget til følge	
Privat	3	19	5	20	29 ⁽¹⁾	76
Privat v. advokat	2	1	4	6	6	19
Organisation, firma, m.v.	1	9	3	3	16 ⁽²⁾	32
Organisation, firma, m.v. v. advokat	0	0	2	3	2	7
I alt	6	29	14	32	53	134

⁽¹⁾ Heraf 1 genoptagelsesbegæring

⁽²⁾ Heraf 1 genoptagelsesbegæring

De sager, hvor klager fra private er afsluttet ved en formalitetsafgørelse fra formanden, fordeler sig som følger:

Klagefrist overskredet	7
Ej retlig interesse	8
Ej kompetence	2
Åbenbart grundløs	2

De sager, der blev afvist på grund af manglende retlig interesse, var alle sager, hvor omtalen i mediet ikke vedrørte klageren, eller hvor klager ikke var omtalt på en sådan måde, at pågældende fandtes at have retlig interesse.

Sagerne, hvor Pressenævnet ikke havde kompetence til at afgøre sagen, drejede sig om en klage, hvor internetmediet ikke var anmeldt til Pressenævnet, og en klage, der vedrørte mediets manglende besvarelse af et brev fra klager.

V. GENNEMGANG AF VÆSENTLIGE KONKRETE SAGER

A. Sager om presseetik

Efter medieansvarslovens § 34, stk. 1, skal massemediernes indhold og handlemåde være i overensstemmelse med god presseskik. Inden for denne retlige standard er det overladt til Pressenævnets skøn, om der i et konkret tilfælde er sket en overtrædelse af god presseskik. Skønnet er dog ikke ganske ubundet, idet udgangspunktet for det nærmere indhold af begrebet god presseskik er de vejledende regler for god presseskik, jf. beretningens bilag 4.

Til belysning af nævnets hidtidige praksis i henhold til medieansvarslovens § 34, stk. 1, gengives i det følgende 19 konkrete sager i fuldt omfang:

1. Sag nr.	8/2002:	Fondene Fælleseje, Estate og Thomas Brocklebank mod Ritzaus Bureau	s. 43
2. Sag nr.	9/2002:	K mod Ingeniøren	s. 46
3. Sag nr.	23/2002:	K mod Jyllands-Posten	s. 49
4. Sag nr.	46/2002:	Dansk Tipstjeneste mod Berlingske Tidende	s. 53
5. Sag nr.	56/2002:	Poul Winckler mod B.T.	s. 59
6. Sag nr.	65/2002:	Hans Carl Nielsen mod Ekstra Bladet	s. 62
7. Sag nr.	74/2002:	Ørestadsselskabet mod The Copenhagen Post	s. 69
8. Sag nr.	82/2002:	Johnny Jørgensen mod Randers Amtsavis	s. 72
9. Sag nr.	84/2002:	Jan Aage Jeppesen mod Ekstra Bladet	s. 76
10. Sag nr.	88/2002:	K og K mod B.T.	s. 79
11. Sag nr.	95/2002:	Advokat Anders Drachmann mod Helsingør Dagblad	s. 84
12. Sag nr.	101/2002:	Ole Stavvad, MF, mod Jyllands-Posten	s. 88
13. Sag nr.	105/2002:	Jens Romundstad mod SE og HØR	s. 91
14. Sag nr.	110/2002:	Børn og Unge Fonden mod B.T.	s. 95
15. Sag nr.	119/2002:	Anja Andersen og Mette Melgaard mod SE og HØR	s. 100
16. Sag nr.	124/2002:	Borgmester Knud Størup mod Nordjyske Stiftstidende	s. 105
17. Sag nr.	125/2002:	Handi Mobil Herning mod Ha'bil-Nyt	s. 108
18. Sag nr.	129/2002:	K mod Dagen	s. 111
19. Sag nr.	135/2002:	Ole Hyldtoft mod Dagen	s. 113

Disse samt yderligere et antal klagesager kan endvidere ses på Retsinformations afgørelsesdatabase på www.retsinfo.dk.

I sag nr. 8/2002

Fondene Fælleseje, Estate og Thomas Brocklebank ved Poul Jørgensen
mod Ritzaus Bureau

afsagde Pressenævnet onsdag den 20. marts 2002 sålydende

Kendelse:

Poul Jørgensen har som bestyrelsesformand for de erhvervsdrivende fonde Fælleseje, Estate og Thomas Brocklebank klaget til Pressenævnet over et telegram udsendt af Ritzaus Bureau den 10. januar 2002, idet han mener, at god presseskik er tilsidesat.

I telegrammet, der havde overskriften ”**Ny lov skal sikre uafhængige revisorer**” hed det blandt andet:

”...

De danske revisorer skal være rene som nyfalden sne, når de sætter deres godkendende underskrift på et regnskab. Men sneen har over de senere år fået en del pletter, efter revisorer har godkendt regnskaber i for eksempel Nordisk Fjer og Tvind, som viste sig at være misvisende.

...”

Klageren har oplyst, at han er formand for tre erhvervsdrivende fonde, der i medieindustrien ofte under ét omtales som Tvind, og han har derfor – ligesom alle andre læsere – kun grund til at antage, at indklagede med denne effektive udbredelse af en sigtelse for urigtig regnskabsaflæggelse og urigtige revisionspåtegninger sigter til disse erhvervsdrivende fonde, der alle er registrerede i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen efter lovreglerne om registrering af erhvervsdrivende fonde. Den af indklagede udbredte sigtelse er efter klagers opfattelse egnet til væsentligt at skade de tre fonde, der ejer ejendomme og skibe for mere end 196 mio. kr. ifølge de årsregnskaber, der er afsluttet den 31. december 2000.

Klageren har oplyst, at fondene årligt anskaffer fast ejendom og skibe og optager kreditforeningslån og andre lån til finansiering af anskaffelserne. Således fremgår det af fondenes årsregnskaber, at de tilsammen ved udgangen af år 2000 skyldte godt 128 mio. kr. til kreditforeninger, banker og andre panthavere. Hvis långiverne anser den indklagede nyhedsmeddelelse for rigtig – hvad de tre fonde ikke har nogen mulighed for at vurdere – kan denne meddelelse påvirke långivningen til fondene i et omfang, der måske kan opgøres i mange millioner kroner.

Klageren har til indklagedes anførsel om, at alle virksomheder og skoler, der kan sættes i forbindelse med navnet Tvind, også med rette kan omtales og behandles som én virksomhed, anført, at eventuelle fejl hos de skoler eller ved revisionen af samme skoler, der lejer ejendomme og skibe tilhørende de tre fonde, ikke uden videre kan lægges udlejerne til last.

Klageren har videre anført, at Højesteret i den skelsættende dom af 19. februar 1999, som indklagede er bekendt med, anvender udtrykket Tvind-skolerne om skolerne, og at ingen af de tre fonde har betegnet sig selv som Tvind, hverken hver for sig eller samlet, hvorfor de må have ret til at blive betegnet ved det af dem valgte og brugte navn.

Klageren har yderligere anført, at Undervisningsministeriet i forarbejderne til den grundlovsstridige Tvind-lov anvender udtrykkene Tvind-skolerne og Tvind-samvirket om skolerne, men ikke om de tre selvejende fonde, der derimod omtales som Tvind-koncernen. Ligeledes anvender Revisornævnet ikke ordet Tvind i forhold til de tre fonde.

Afslutningsvis har klager bemærket, at han ikke forud for nyhedsmeddelelsen blev gjort bekendt med, at man agtede at beklukke fondenes revision som sket, uanset indklagede kender klagers telefonnummer, som man tidligere har benyttet sig af.

Indklagede har oplyst, at baggrunden for, at man valgte at nævne Tvind som eksempel på revisorer, der har påtegnet misvisende regnskaber, er, at statsautoriseret revisor Erik Rømer Jensen den 11. april 2001 endeligt blev ikendt en bøde på 100.000 kr. af Revisornævnet. Bøden begrundedes med, at han "havde tilsidesat sine pligter som statsautoriseret revisor", da han reviderede og på tegnede regnskaberne for de statsstøttede grund- og kostskoler, der indgik i Skolesamfundet Tvind.

Det er indklagedes opfattelse, at det store net af institutioner både i den offentlige opfattelse og i realiteten er tæt sammenknyttede under den fælles betegnelse Tvind. Dette er baggrunden for brugen af den generelle betegnelse Tvind i artiklen. Efter indklagedes opfattelse finder den generelle betegnelse også dækning i dels, at skolernes økonomi var meget tæt knyttet til andre dele af Tvind-koncernen, dels, at skolerne modtog hjælp til bogføring og regnskabsassistance fra Skolesamfundet Tvind Forvaltningen, som var en privat forening, der kunne optage skolerne i Skolesamfundet Tvind som medlemmer.

Indklagede har vedrørende klagers bemærkninger om fondenes forringede lånemuligheder anført, at det er uforståeligt, at klager mener, at brugen af fællesbetegnelsen Tvind kan skade de nævnte fondes lånemuligheder, al den stund de tre fondes navne ikke omfatter ordet Tvind. Den generelle og korte betegnelse Tvind for selskaber, der fører ordet Tvind i sit navn, er almindeligt udbredt i den offentlige debat og bruges – foruden medierne – af Tvind-koncernens egne medarbejdere. Et par af de seneste eksempler er et læserbrev forfattet af et medlem af Tvinds lærergruppe bragt i Politiken den 12. december 2001 og et interview med et andet medlem af lærergruppen bragt i samme dagblad den 5. december 2001. Begge personer bruger den generelle betegnelse Tvind om hele Tvind-nettet.

Endelig er det indklagedes opfattelse, at man har dækning for at bruge udtrykket misvisende om visse regnskaber fra Tvind-organisationen. En række oplysninger i regnskaberne er egnede til at skabe en forkert opfattelse af skolernes økonomi og dermed også af økonomien i de virksomheder, som ifølge Rigsrevisionen havde urealistisk store indtægter på de nævnte skoler.

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: *Jørgen Nørgaard, Finn Rowold, Kaare R. Skou og Kirsten Dyregaard.*

Pressenævnet udtaler:

Selv om Revisornævnets kendelse efter det oplyste alene vedrører revisionen af regnskaberne for nogle skoler omfattet af Skolesamfundet Tvind, finder Pressenævnet ikke grundlag for at kritisere, at indklagede i det korte telegram om revisorlovgivning – altså et andet emne end Tvind-koncernens regnskabsforhold – har benyttet den mindre præcise betegnelse Tvind.

Henset til at udtrykket Tvind må anses for ganske indarbejdet i den offentlige debat som betegnelse for organisationen som sådan og om de skoler, fonde eller selskaber,

der har tilknytning til organisationen, er det nævnets opfattelse, at det ligger inden for rammerne for den redaktionelle formuleringsfrihed at anvende betegnelsen som sket i telegrammet. Nævnet finder følgelig ikke, at indklagede har handlet i strid med god presseskik.

I sag nr. 9/2002

K
mod Ingeniøren

afsagde Pressenævnet onsdag den 10. april 2002 sålydende

Kendelse:

Adm. direktør K, SAS, har klaget til Pressenævnet over en artikel bragt i Ingeniøren den 28. december 2001, idet han mener, at god presseskik er tilsidesat.

Af artiklen med overskriften "**SAS-chef i stormvejr**" fremgik bl.a.:

”...

Fasten your seatbelts – it's gonna be a rocky ride!” Sådan burde det have lydt, da K indtog chefstolen i SAS for godt et halvt år siden. Men det gjorde det ikke. Slet ikke. Den lune, solrige forårsdag tegnede det skandinaviske flyselskabs fremtid sig så lys og lykkelig, som tilværelsen kun kan se ud i maj.

Selskabet var trimmet og strategien klar: K's hovedopgaver ville blive at sørge for, at SAS fik 50 pct. flere passagerer, 5.000 nye medarbejdere og en forrentning af kapitalen på mindst 12 pct. Og det var ikke opgaver, han anså for specielt vanskelige.

Men så kom virkeligheden tordnende ind på radaren i et hysterisk tempo. Fire begivenheder ændrede dagsordenen, livet i SAS og K's job dramatisk:

18. juli: SAS idømmes af EU en bøde på 219 mio. kr. for ulovlig karteldannelse med Maersk Air. Skandalen koster først – men efter manges mening for langsomt – vicekoncernchef Vagn Sørensen jobbet, siden går den samlede SAS-bestyrelse af.

11. september: Terror-aktionerne i USA fratager folk lysten til at flyve.

8. oktober: SK686 forulykker i Milanos Lufthavn og alle 118 om bord omkommer.

6. november: Regnskabstallene tegner så ildrævende røde, at koncernledelsen må lancere en sparepakke, der betyder et farvel til i alt 3.600 ansatte og 21 fly. Underskuddet år 2001 ventes at blive et minus på 1,5-2 mia. svenske kroner.

Oveni kunne Ingeniøren så i december fortælle, at en havarirapport har afsløret mangler i SAS vedligeholdelsesprocedurer. Til trods for at man vidste, der var fejl på begge motorer, blev et DC9-fly i april 2000 sendt i luften. Umiddelbart efter starten eksploderede den ene motor. Det lykkedes dog piloten at nødlande flyet.

...”

Klageren har oplyst, at artiklen, der er et portræt af klager, blev forelagt klager af journalisten, der medtog nogle enkelte rettelser, som klager havde til teksten, hvorefter klager godkendte artiklen.

Klageren har anført, at bladet efterfølgende har føjet et afsnit til artiklen om en meget kontroversiel sag, hvor den virksomhed, klager repræsenterer, er beskyldt for bevidst at sætte passagerernes sikkerhed på spil. Det siger sig selv, at klager aldrig ville deltage i et stort portrætinterview, hvis han havde vidst, at man bag hans ryg, og uden han havde mulighed for at svare, ville bringe noget sådant til torvs. At bladets påstande er positivt forkerte, skal kun nævnes for fuldstændighedens skyld.

Klageren har i den forbindelse anført, at det er betænkeligt, at et medie på den måde kan indgå aftaler om medvirken i større artikler og derefter ændre radikalt på forudsæt-

ningerne. Det springende punkt er, at bladet – da det modtog klagers rettelse – var helt på det rene med, at man ville bringe stærkt kontroversielle oplysninger om SAS. Det undlod man at meddele klager, ligesom man undlod at meddele, at disse artikler nu var omtalt i portrætinterviewet. Enhver ved, at det ikke er muligt at udarbejde et sådant portræt uden klagers aktive medvirken. Det kommer derfor til at fremstå, som om klager har godkendt artiklen og dermed accepteret bladets påstande, hvilket klager ikke har gjort. Alene af den grund, at de er fejlagtige. Det er korrekt, at klager har gjort ophævelser over en ledende artikel, der yderligere strammede konklusionerne fra artiklerne.

Klageren har endvidere anført, at det er hans opfattelse, at bladet var i ond tro, da man bragte de kontroversielle artikler, idet chefen for havarikommissionen i Danmark havde undsagt bladets udlægning, allerede inden de blev bragt. Ved at bringe oplysningerne fra artiklerne i portrætartiklen bruger man således klagers navn til at sandsynliggøre artikler, som man ved er forkerte. Det sker uden klagers vidende, selv om man havde alle muligheder for at drøfte sagen med klager.

Klageren har endelig oplyst, at da bladet bragte de samme ubegrundede artikler i det almindelige ugeblad, henvendte klager sig til redaktøren og bad ham om at fjerne portrætartiklen fra det kommende nummer. Klager fik at vide, at det ikke teknisk kunne lade sig gøre. Klager fik ikke oplyst, at man havde valgt at lave en sådan tilføjelse.

Bladet har oplyst, at man ikke har ændret på forudsætningerne i forbindelse med portrætartiklen med klager. Dette hænger sammen med, at der hverken før, under eller efter interviewet er aftalt forudsætninger eller særlige betingelser med klager. Der har alene eksisteret en aftale om, at klager skulle lade sig interviewe til en portrætartikel i bladets årlige specialmagasin "Året Rundt".

Bladet har oplyst, at interviewet blev gennemført i Stockholm den 26. november 2001. Klager havde forud for interviewet givet udtryk for, at han var bekendt med bladet og særnummeret "Året Rundt". Da interviewet var overstået, blev klager spurgt, om han havde lyst til at se artiklen, så han eventuelt kunne reagere. Det takkede klager ja til, og et udkast blev sendt til klager den 28. november 2001. Dagen efter vendte klager tilbage og sagde, at artiklen var god, men at han havde et par smårettelser, som han ville vende tilbage med efter en rejse i USA. Den 4. december 2001 ringede klager med sine rettelser, der blev accepteret af journalisten og indføjet direkte på ombrydningsskærmen i portrætartiklen, der i mellemtiden var blevet redigeret og layoutet.

Bladet har anført, at der intet er i forløbet, der kunne give klager anledning til at tro, at han havde hånds- og halsret over den færdige artikel i bladet. Journalisten har opbygget sin artikel som en blanding af elementer fra interviewet, anden research og egne iagttagelser. Journalist og redaktionssekretær har efterfølgende redigeret artiklen, idet der er rettet op på sproglige uklarheder, føjet til og trukket fra, sådan som det rutinemæssigt sker med en hvilken som helst artikel under redigering og layout. Under redigeringen føjede journalisten et ekstra afsnit ind i sin egen indledning, hvor hun i forvejen opremsede de negative hændelser, der har præget klagers første år som koncernchef i SAS. Journalisten vurderede, at det i denne opremsning ville være naturligt også at nævne den allerseneste sag, hvor der i bladets ordinære ugeavis blev rettet kritik af selskabets sikkerhedssystemer i forbindelse med et konkret motorhavari. Der var tale om en opremsning af hændelser, der ikke havde klager som kilde, men som var alment kendte hændelser.

Bladet har videre oplyst, at den 5. december 2001 blev de færdige sider sendt til eksternt repro-behandling. Den 7. december 2001 ringede klager til bladet. Klager var vred

over nogle artikler og en leder, som bladet samme dag bragte i den ordinære avis, idet klager mente, at bladet på et urigtigt og urimeligt grundlag stillede spørgsmålstegn ved SAS' sikkerhed. Klager krævede en skriftlig og uforbeholden undskyldning over tonen i lederen og to artikeloverskrifter, og samtidig forlangte han at få portrætartiklen trukket tilbage. Bladet opfordrede i den forbindelse klager til at påpege konkrete fejl eller mangler i behandlingen af sikkerhedsproblemerne, idet bladet som princip altid tydeligt og ufortrødent retter og beklager, når man har taget fejl, hvorimod man naturligvis ikke bringer undskyldninger, blot fordi en part i en sag ikke kan lide f.eks. "tonen i en leder". Klager vendte ikke tilbage derefter. Bladet har i øvrigt gennem december 2001 og januar 2002 fortsat sin artikelseerie om sikkerhedsforholdene i SAS.

Bladet har i den forbindelse anført, at man ikke kunne nå at trække portrætartiklen tilbage, men at det under alle omstændigheder ville være betænkeligt, hvis en professionel og medievant person som klager kunne trække sin medvirken i en artikel tilbage – især når artiklens indhold ikke havde meget med den opståede konflikt at gøre, og når han i øvrigt havde godkendt samtlige de dele af artiklen, der byggede på ham selv som kilde.

Bladet har til klagers anførsel om, at han ikke "fik et ord at vide om, at man havde valgt at lave en sådan tilføjelse", anført, at baggrunden for, at bladet valgte at tilføje et afsnit om de seneste artikler om SAS' motorhavari, var, at læserne ellers kunne undre sig over, at denne sag ikke var nævnt i rækken af hændelser, når "Året Rundt", der som magasin har en lang produktionstid, kom læserne i hænde mellem jul og nytår. Det, der for bladet var ét blandt flere rutinemæssige redigeringsiltag, fremstår åbenbart for klager som noget, bladet bevidst har sat ind for at genere ham og SAS. Sådan tænker man simpelthen ikke hos indklagede.

Bladet kan på den baggrund ikke anerkende, at bladet skulle have handlet i strid med god presseskik.

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: *Axel Kierkegaard, Aage Lundgaard, Tage Clausen og Ole Askvig.*

Pressenævnet udtaler:

Pressenævnet bemærker indledningsvis, at redaktøren i overensstemmelse med det almindelige princip om redaktørens ret til at redigere mediet er berettiget til at beslutte, hvad man vil bringe i mediet, og at det kan lægges til grund, at der med klageren ikke var indgået aftale, der indebar en fravigelse af dette princip.

Nævnet finder ikke grundlag for at udtale kritik i anledning af, at bladet valgte at lave en tilføjelse til rækken af negative hændelser, der har ramt SAS, mens klager har været administrerende direktør. Nævnet bemærker samtidig, at SAS i den ordinære udgave af bladet den 7. december 2001 har kommenteret det spørgsmål, som bladets tilføjelse i portrætartiklen vedrører.

Nævnet finder samtidig anledning til at bemærke, at det efter nævnets opfattelse ikke på nogen måde i artiklen fremstår, som om at klager har accepteret de påstande, der er bragt i den ordinære udgave af bladet om flysikkerheden hos SAS.

I sag nr. 23/2002

K
mod Jyllands-Posten

afsagde Pressenævnet onsdag den 20. marts 2002 sålydende

Kendelse:

Dokumentations- og rådgivningscentret om racediskrimination (DRC) har på vegne af K klaget til Pressenævnet over en artikel bragt i Jyllands-Posten den 12. januar 2002, idet man mener, at god presseskik er tilsidesat. K, som er somalier, handler på vegne af sine to døtre, der er omtalt i artiklen.

I artiklen med overskriften ”**Tre somaliske søskende fik fængselsdomme i voldtægtssag**” hed det i brødteksten:

”Et års ubetinget fængsel til 19-årig mand fra Somalia for voldtægt – hans to søstre fik 60 dage for repressalier.”

I artiklen hed det:

”En 19-årig mand fra Somalia fik i går et års ubetinget fængsel for at have voldtaget en 15-årig pige i november sidste år. Samtidig blev hans to søstre idømt hver 60 dages fængsel for at have overfaldet pigen og klippet store totter af hendes hår som straf for, at hun havde anmeldt voldtægten.

De tre søskende skal også betale sagsomkostningerne samt en erstatning til pigen på hhv. 30.000 kr. for den 19-åriges vedkommende og 5000 kr. for de to søstres vedkommende.

Dommeren begrundede den relativt hårde straf til de to piger med, at de havde været flere om overfaldet, at de havde planlagt det i forvejen og havde lokket pigen med sig under falske forudsætninger.

”Det gør, at dommen ikke kan gøres betinget,” sagde dommeren, der dog samtidig tog hensyn til især den yngste piges alder. Hun var 16 år på gerningstidspunktet.

Ikke sikker på datoen

Voldtægten fandt formentlig sted den 22. november sidste år – den 15-årige pige er ikke helt sikker på datoen, men det er dén dato, retten gik ud fra – på et offentligt toilet på Nordens Plads ved Domus Vista på Frederiksberg.

Ifølge pigens forklaring blev hun lokket ned på toilettet af den 19-årige under påskud af, at der var nogen, som ville tale med hende.

Gennemførte samleje

Det var der imidlertid ikke, men inde på toilettet lykkedes det ham at få bukserne af hende, hvorpå han flåede hendes trusser itu, bøjede hende forover og gennemførte samleje.

Efter voldtægten tog den 15-årige direkte hen til en veninde, hvor hun forklarede, hvad der var sket. De to piger diskuterede længe, om de skulle anmelde det, men af frygt for repressalier besluttede de at lade være.

I de følgende dage blev pigen imidlertid slået to gange af den 19-årige, fordi han var vred over, at hun sagde, han havde voldtaget hende.

Og den 4. december besluttede hun at anmelde sagen alligevel.

Reaktionen kom prompte. Dagen efter blev den 15-årige overfaldet af syv-otte jævnaldrende piger med den 19-åriges to søstre i spidsen og fik klippet store totter af sit hår.

På boldbanerne

Overfaldet skete på boldbanerne ved Betty Nansens Allé, efter at pigerne havde hentet den 15-årige hos en veninde under påskud af, at hendes ekskæreste ville tale med hende.

I retten forklarede pigen, at hun var skæv af hash, da overfaldet skete. Derfor opdagede hun først senere, at hun ikke alene var blevet klippet, men at hun også var blevet slået i ansigtet.

Ud over selve voldtægten var den 19-årige tiltalt for at have haft sex med mindreårige.

14-årig mor

Han har bl.a. været i seng med voldtægtsofferet, da hun var 13 og 14 år, og derudover har han haft sex med en 13-årig pige, som nu – i en alder af 14 – har født hans første barn.

Den 19-årige påstår i begge tilfælde, at han ikke kendte pigernes alder, da samlejerne fandt sted.

Og da dommeren ikke fandt det modsatte bevist, blev han frikendt i dét forhold.

Den 19-årige ankede voldtægtsdommen på stedet.

Løsladt

Anklageren begærede derpå varetægtsfængslingen opretholdt, men dommeren valgte at løslade ham – dels fordi han ikke længere kan påvirke eventuelle vidner, dels på grund af straffens længde.

Anklageren kærede afgørelsen til landsretten, så den 19-årige må alligevel tilbringe de kommende dage i sin celle, indtil landsretten har afgjort sagen.

De to søstre udbad sig betænkningstid med hensyn til at anke deres dom.”

Klageren har anført, at det af de vejledende regler for god presseskik fremgår, at journalister under retsreportager bør undgå at omtale involverede parter nationalitet i forbindelse med omtale af en straffesag, medmindre dette har direkte relevans for sagen.

Klageren har i den forbindelse anført, at det er klagers opfattelse, at bladet har overtrådt denne regel, idet de involverede parter somaliske nationalitet ikke har relevans for den voldtægts- og voldssag, der omtales. Den nationale oprindelse skal have haft en direkte betydning for den kriminalitet, der konkret er blevet begået, eller nationaliteten skal have en relevans i forbindelse med en efterlysning eller lignende. Det har i den forbindelse ingen relevans, at ”indvandrerkriminalitet”, der efter klagers opfattelse i sig selv er en unuanceret opfattelse, hvis indhold ikke kan defineres nærmere, har indtaget en plads i medierne i de seneste år. Det er ikke holdbart, at mediernes generelle fokusering på ”indvandrerkriminalitet” de senere år skulle gøre nationaliteten relevant. Mediernes egen praksis kan efter klagers opfattelse ikke have indflydelse på, hvorvidt det er lovligt i en konkret retsreportage at fokusere på den dømtes nationale oprindelse. Et sådant

ræsonnement vil bevirke, at mediernes valgfrie fokusering på et bestemt område kan lovliggøre en senere overtrædelse af de presseetiske regler.

Klageren har yderligere anført, at den dømte – uanset bladets opfattelse – skal beskyttes mod at blive udstillet i medierne på en usaglig og krænkende måde. Nationalitet, etnicitet og religion udgør netop grundlæggende beskyttelsesværdige hensyn. Disse har heller ikke nogen generel relevans i forhold til kriminalitet.

Klageren har endelig anført, at gengivelsen af familiens nationale herkomst har bevirket, at det har været forholdsvis let at identificere familien på baggrund af den pågældende artikel.

Bladet har indledningsvis oplyst, at man er opmærksom på den passus i de vejledende presseetiske regler, der tilkendegiver, at ”det bør undgås at nævne personers slægtsforhold, stilling, race, nationalitet, trosbekendelse eller organisationsforhold, medmindre dette direkte har med sagen at gøre”.

Bladet har anført, at det i den aktuelle sag direkte har med sagen at gøre, at det drejer sig om somaliere. Det er massemediernes opgave at bringe korrekt og relevant oplysning, og ”under brud på god presseskik henhører også hindring af berettiget offentliggørelse af informationer af væsentlig betydning for offentligheden, samt eftergivenhed over for udenforståendes krav på indflydelse på massemediernes indhold, hvis eftergivenheden kan medføre tvivl om massemediernes frie og uafhængige stilling”. I betragtning af den plads, som spørgsmålet om indvandrerkriminalitet har indtaget i medierne gennem de senere år, ville det have været ukorrekt af bladet at fortie de dømte personers nationale herkomst. Vurderingen af, hvilke oplysninger der er relevante for offentligheden, tilkommer det til stadighed medierne at foretage i lyset af den aktuelle samfundsudvikling og generelle samfundsdebat. I den aktuelle sag må det således skarpt afvises, at der skulle foreligge en tilsidesættelse af god presseskik.

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: *Jørgen Nørgaard, Finn Rowold, Kaare R. Skou og Kirsten Dyregaard.*

Pressenævnet udtaler:

Pressenævnet bemærker indledningsvis, at det ikke kan udelukkes, at det er muligt for personer med et vist kendskab til de i artiklen omtalte søstre/døtre at identificere dem som de i artiklen omtalte personer, og deres mor har derfor retlig interesse i at klage til Pressenævnet.

Tre medlemmer – Jørgen Nørgaard, Finn Rowold og Kaare R. Skou – udtaler herefter:

Vi finder – uanset den løbende offentlige debat om kriminalitet, som begås af flygtninge og indvandrere – at det i den konkrete sag ikke har nogen relevans at nævne de to søstres nationalitet. Bladet har ved at bringe denne oplysning handlet i strid med god presseskik, jf. punkt C.4. i de vejledende regler for god presseskik, og vi finder derfor grundlag for, at nævnet udtaler sin kritik af bladet.

Et medlem – Kirsten Dyregaard – udtaler herefter:

Under hensyn til den løbende offentlige debat om kriminalitet, som begås af flygtninge og indvandrere, finder jeg ikke tilstrækkeligt grundlag for at udtale kritik af bladet i anledning af oplysningen om søstrenes nationalitet.

Der afsiges kendelse efter stemmeflertallet, og Pressenævnet udtaler sin kritik af Jyllands-Posten.

(I medfør af medieansvarslovens § 49 pålagde Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af Jyllands-Posten at offentliggøre et af nævnet udformet resumé af kendelsen).

I sag nr. 46/2002

Dansk Tipstjeneste
mod Berlingske Tidende

afsagde Pressenævnet onsdag den 4. september 2002 sålydende

Kendelse:

Dansk Tipstjeneste A/S har klaget til Pressenævnet over to artikler bragt i Berlingske Tidende den 12. og 26. april 2002, idet man mener, at god presseskik er tilsidesat.

I en række artikler den 24. og 25. marts 2002 anførte bladet blandt andet følgende udsagn:

”I 2001 brugte Dansk Tipstjeneste således mindst 88 millioner kroner alene på markedsføring, hvilket placerer tjenesten på en femteplads over de danske virksomheder, der bruger flest penge på reklamer. End ikke Teledanmark brugte så mange penge.”

”...trods et markedsføringsbudget, der siger spar to til f.eks. det, som det tidligere monopol Teledanmark råder over.”

”Det giver statsmonopolet en placering som nummer fem på listen over de virksomheder, der bruger flest penge på reklamer i Danmark.”

Den 12. april 2002 bragte bladet under rubrikken ”**Præciseringer**” følgende:

”Berlingske Tidende bragte for nylig en artikelserie om Dansk Tipstjeneste. I den forbindelse viste tal fra Gallup Adfacts, at Tipstjenesten er nummer fem på listen over enkeltannoncører – foran blandt andet TDC Tele Danmark. Gallup Adfacts oplyser, at dette er korrekt, men præciserer, at der også er en liste med koncernannoncører. Hér er Dansk Tipstjeneste nummer 12 – efter Tele Danmark Koncernen.”

I en artikel den 23. april 2002 med overskriften ”**Tipstjenesten vil aflive myter**” hed det blandt andet:

”For eksempel er udgifterne til markedsføring nærmest eksploderet. I 1997 brugte Tipstjenesten ifølge en opgørelse fra Gallup Adfacts 51,8 millioner kroner på at sælge drømmen om den store gevinst. I fjor var tallet 88,7 – en stigning på over 70 procent. Det rækker til en femteplads på listen over såkaldte brands, som virksomheder herhjemme bruger flest penge på at reklamere for.

Ifølge Dansk Tipstjeneste er denne liste dog misvisende og henviser i stedet til en liste, der skildrer reklameforbruget fordelt på koncerner. Hér ligger Tipstjenesten nummer tolv.

.....

Alt i alt er det på fem år blevet 212 millioner kroner dyrere at drive Tipstjenesten.

.....”

I en artikel den 26. april 2002 med overskriften ”**Rettelse vedrørende artiklen: Tipstjeneste vil aflive myter**” hed det:

”Berlingske Tidende oplyste den 23. april, at det kostede 212 mio. kr. mere at drive Dansk Tipstjeneste i 2001 end fem år tidligere. Ved en fejl var lønudgifter indregnet to gange og modsat var en betaling til Hestesportens Finansieringsfond udeladt. Korrigeret herfor er omkostningerne steget med 171 mio. kr. plus fondsbetalingen på 95 mio. kr. – i alt med 266 mio. kr. Berlingske Tidende beklager fejlen.”

Klageren har oplyst, at bladet den 24. marts 2002 indledte en artikelrække om Tipstjenesten. Artiklerne har været meget kritiske, og det er blevet postuleret bredt, at Dansk Tipstjeneste er meget omkostningstung, at de administrative udgifter de sidste 5 år er steget uforholdsmæssigt meget i forhold til omsætning og indtjening, og at navnlig de øgede markedsføringsudgifter bærer en væsentlig del af skylden herfor.

Klageren har anført, at man er blandt de første til at erkende, at pressen er i sin gode ret til kritisk at rette søgelyset mod eksempelvis en virksomhed som Tipstjenesten, men man finder anledning til at kritisere, at det i to sammenhænge har været umuligt at få bladet til – på sober journalistisk vis – at berigtige fejl i de faktiske oplysninger, som artiklerne hviler på.

Klageren har med hensyn til spørgsmålet om omkostningsniveauet oplyst, at bladet den 23. april 2002 gentog en tidligere fremsat påstand om, at det på fem år skulle være blevet 212 mio. kr. dyrere at drive Tipstjenesten. Artiklen foranledigede Tipstjenestens administrerende direktør til at skrive en mail til bladets redaktør, hvori han oplyste, at tallet var forkert, og at det rigtige tal var 171 mio. kr. Redaktøren erkendte fejlen, der skyldtes, at man havde indregnet den samme lønudgift to gange, og bladet bragte efterfølgende en berigtigelse.

Klageren har anført, at berigtigelsen er tendentiøs og alene søger at bringe læserne det fejlagtige indtryk, at Tipstjenesten er endnu mere omkostningstung end oprindeligt angivet. De 95 mio. kr., der optræder i regnskabet for 2001, er en midlertidig betalingsforpligtelse til Hestevæddeløbssportens Finansieringsfond, som man har indvilliget i at støtte dansk hestesport med i en periode, uanset hvordan spil på hestevæddeløb udvikler sig. Beløbet er ikke en administrationsudgift, men principielt en udlodning på linje med udlodningen til overskudsmodtagere og kan derfor ikke tillægges Tipstjenestens administrative omkostninger.

Klageren har videre anført, at det allerede i tjenestens pressemeddelelse om 2001-regnskabet, som blev reflekteret i en efterfølgende artikel i bladet den 23. februar 2002, står anført, at ”Danskerne spillede for...6,6 milliarder kroner hos Dansk Tipstjeneste – det blev til 1,3 milliarder kroner til modtagerne af Tips- og Lottomidler samt små 100 mio. kr. til dansk hestesport”. I denne pressemeddelelse sidestilles de 95 mio. kr. til Hestesportens Finansieringsfond med andre ord direkte med Tipstjenestens øvrige udlodning. Pressemeddelelsen var suppleret af en oversigt over udlodningsfordelingen de seneste tre år. Af denne oversigt fremgik det eksplicit, at der i 2001 blev udloddet 2,39 milliarder kr. – et beløb, der indbefatter de 95 mio. kr. til Hestesportens Finansieringsfond.

Klageren har videre anført, at bladet selv i flere artikler har angivet udlodningsbeløbet til 2,4 milliarder kroner og derved selv inkluderet de 95 mio. kr. i udlodningsbeløbet. Dertil kommer, at bladets journalist i forbindelse med et afholdt interview med Tipstjenestens ledelse udtrykkeligt blev gjort opmærksom på, at de 95 mio. kr. var at sidestille med en udlodning. Journalisten gjorde dog intet notat i den anledning.

Klageren har endvidere henvist til, at det i Tipstjenestens regnskabsberetning for år 2001 på side 33 står anført, at de samlede omkostninger i 2001 udgjorde 552 mio. kr.

mod 519 mio. kr. i 2000, samt at der herudover blev udbetalt 95 mio. kr. til Hestevæddeløbssportens Finansieringsfond. Med formuleringen "de samlede omkostninger", der logisk indbefatter alt, hvad der kan betegnes som "omkostninger", præciseres det, at de 95 mio. kr. til Hestesportens Finansieringsfond ikke er en omkostning. Tilsvarende fremgår det af en oversigt over Tipstjenestens udlodningsfordeling for de seneste 5 år, der er optrykt i årsrapporten for 2001, at de 95 mio. kr. er en udlodning.

Som svar på bladets anførsel om, at Tipstjenesten ikke gjorde indsigelser, da man den 25. april 2002 fik forelagt den rettelse, bladet bragte dagen efter, har klager bemærket, at der var tale om en meddelelse fra bladets side og ikke en invitation til at fremkomme med kommentarer.

Afslutningsvis har Tipstjenesten oplyst, at man allerede i årsrapporten for 2000 skrev, at man i forbindelse med overtagelsen af spillet på heste- og hundevæddeløb havde påtaget sig en forpligtelse til – i en periode frem til 30. juni 2002 – at sikre Hestevæddeløbssportens Finansieringsfond et minimumsbeløb. Der er tale om et såkaldt "garantibeløb" på 2 x 95 mio. kr. til udbetaling i perioden fra 1. juli 2000 til 30. juni 2002. Fra 2003 vil der således ikke optræde et "garantibeløb" i Tipstjenestens regnskab. Det er efter Tipstjenestens opfattelse det rene nonsens, når bladet hævder, at beløbet må betragtes som en driftsomkostning, fordi beløbet udbetales med henblik på, at der kan gennemføres væddemål. Ud fra en sådan betragtning ville udlodningen til eksempelvis Team Danmark og Danmarks Idrætsforbund ligeledes opfattes som "en driftsomkostning".

Med hensyn til bladets omtale af Tipstjenestens udgifter til markedsføring har klager oplyst, at Tipstjenesten i brev af 2. april 2002 meddelte bladets chefredaktør, at Tipstjenesten ikke var opført i top ti på listen over virksomheder, der bruger flest penge på markedsføring i Danmark, og at nr. 1 på listen for øvrigt var TDC. Bladet vendte tilbage i mail af 5. april 2002 og fastholdt, at den bragte oplysning var korrekt. Bladet henviste i den forbindelse til, at man havde indhentet en liste fra Gallup Adfacts, der bekræftede oplysningen. Efter en fornyet henvendelse fra klager den 9. april 2002 bragte bladet en præcisering den 12. april 2002.

Klageren har anført, at bladet ved den bragte berigtigelse gør sig skyldig i manipulation med faktuelle oplysninger. Listen over enkeltannoncører er slet ikke relevant at bruge i den konkrete sammenhæng. "Tipstjenesten" ikke er et brand. Det er derimod "Lotto" eller "Oddset". Samtlige Tipstjenestens annoncer er for såkaldte brands – der findes ikke eksempler på image-annoncering alene for virksomheden Dansk Tipstjeneste. Når Tipstjenesten kun optræder én gang på Gallupoversigten "Top 500 annoncører – 2001", skyldes det således alene den omstændighed, at indrykninger for Tipstjenestens mange forskellige brands sker koordineret fra centralt hold og med én og samme regningsmodtager, nemlig Dansk Tipstjeneste.

Som svar på bladets bemærkning om, at sondringen mellem opgørelse pr. brand og opgørelse pr. koncern ikke fremgår af Gallup-listen og ej heller blev oplyst over for avisen, har klager anført, at det vel er en journalists opgave at sikre sig, at det benyttede materiale er relevant og korrekt, ikke mindst når bladet har så stærke pointer, at man bruger historien som den ubestridte tophistorie i søndagsudgaven.

Klageren har i samme forbindelse anført, at journalistens ærinde tydeligt fremgår af hans korrespondance med Gallup Adfacts. Derudover finder klager det påfaldende, at journalisten i forbindelse med det gennemførte interview med adm. direktør Per Schütze undlod at præsentere sin tese om, at Tipstjenesten skulle være den femtestørste annoncør i Danmark, uagtet spørgsmålet om markedsføringsudgifterne blev berørt under interviewet.

Klageren er af den opfattelse, at bladet bevidst har ønsket at fremstille tjenestens annonceforsbrug på 88 mio. kr. som større end TDC, der forbruger 234 mio. kr.

Klageren har sammenfattende anført, at bladet har overskredet grænserne for, hvad der kan kaldes god presseskik og anmoder nævnet om at udtale sin kritik.

Bladet har anført, at udbetalingen til Hestevæddeløbssportens Finansieringsfond har karakter af en driftsomkostning for Tipstjenesten og har henvist til følgende citat fra Tipstjenestens årsberetning for 2001: "De samlede udgifter er for koncernen opgjort til 552 mio. kr. mod 519 mio. kr. i 2000. Herudover er der i 2001 betalt 95 mio. kr. til Hestevæddeløbssportens Finansieringsfond mod 48 mio. kr. i 2000...."

Bladet har endvidere til støtte for sit synspunkt henvist til bemærkningerne til § 5 i lov nr. 454 af 31. maj 2000 om væddemål i forbindelse med hunde- og hestevæddeløb. Af bemærkningerne fremgår bl.a. at: "Tipstjenesten opretter Hestevæddeløbssportens Finansieringsfond, der har til formål at fordele den årlige maksimale betaling til de 10 væddeløbsbaner, til avlsarbejdet, uddannelser m.v."

Det er således bladets opfattelse, at fondens formål er at yde tilskud til dækning af udgifterne ved afholdelse af hestevæddeløb, for at Tipstjenestens selskab kan afholde disse væddeløb. Fondens udgifter består ikke i uddeling af overskud til velgørende formål, men i dækning af udgifterne ved at arrangere hestevæddeløbene, der er en forudsætning for væddemålene. Der er derfor – ifølge bladet – tale om en driftsomkostning, der afholdes for at væddemålene kan finde sted. Det er på denne baggrund, at bladet formulerede den bragte berigtigelse som sket. Bladet gav i e-mail af 25. april 2002 Tipstjenesten besked om indholdet af den rettelse, der ville blive bragt dagen efter. Af Tipstjenestens svar kan ifølge bladet udledes, at man var utilfreds med udformningen af rettelsen og bladets fortsatte interesse for og omtale af sagen. Svaret indeholdt imidlertid ikke bemærkninger, der var egnede til at indgå i rettelsen, og spørgsmålet om karakteren af betalingen til Hestevæddeløbssportens Finansieringsfond ikke blev berørt. Tipstjenesten benyttede således ikke muligheden for at redegøre for, at denne udbetaling ikke kunne sammenlignes med en administrationsudgift.

Bladet kan ikke tiltræde Tipstjenestens beskrivelse af udgiften som en udlodning. Det afgørende må efter bladets opfattelse være, hvordan betalingen på objektivt grundlag bør karakteriseres. Samtlige de kilder, som Tipstjenesten har henvist til, må antages at være udtryk for – eller i hvert fald påvirket af – Dansk Tipstjenestes subjektive vurdering af betalingen. Hvis man ikke desto mindre inddrager ovennævnte kilder, fremgår det ikke klart – hverken af pressemeddelelsen eller årsberetningerne – at Tipstjenesten anskuede betalingen som en udlodning. Bladet har i den forbindelse henvist til, at det i Tipstjenestens pressemeddelelse af 22. februar 2002 er anført, at "Danskerne spillede i 2001 for 6,6 milliarder kroner hos Dansk Tipstjeneste – det blev til 1,3 milliarder kroner til modtagerne af Tips- og Lottomidler samt små 100 millioner kroner til dansk hestesport. Den danske stat får 964 millioner kroner i afgifter". Efter bladets opfattelse ville det have været unødvendigt at nævne betalingen til Hestevæddeløbssportens Finansieringsfond særskilt, hvis den var at betragte som en udlodning.

Bladet har endvidere gjort gældende, at betalingen til fonden er særligt omtalt i afsnittet "omkostninger" i Tipstjenestens årsberetning for 2001, mens betalingen ikke er særligt omtalt i afsnittet om udlodninger i samme publikation. Placeringen i årsrapporten af beskrivelsen af betalingen til fonden peger derfor i retning af, at også Tipstjenesten anser betalingen for en omkostning. Bladet er desuden ikke enig i Tipstjenestens fortolkning af indledningen til afsnittet "Omkostninger" for årsrapporten 2001, hvori det er

anført, at de samlede omkostninger for 2001 udgør 552 mio. kr., og at der derudover er betalt 95 mio. kr. til Hestevæddeløbssportens Finansieringsfond. Bladet finder – i modsætning til Tipstjenesten – at ordet ”herudover” angiver, at der er afholdt yderligere omkostninger, som ikke er medregnet under opgørelsen ”de samlede omkostninger”. Tipstjenesten må selv bære ansvaret for, at der kan opstå tvivl om karakteriseringen af udbetalingerne til fonden som følge af den uklarhed, hvormed Tipstjenesten i eget materiale har beskrevet udbetalingerne.

Bladet har videre anført, at angivelsen i de to artikler af 24. og 26. marts 2002 af de samlede udlodninger i 2001 til 2,4 mia. kr. ikke afspejler inkonsekvens i bladets beskrivelse af regnskabsmaterialet. Beløbsangivelsen er blot udtryk for, at bladet først i april blev opmærksom på betalingen til fonden.

Bladet er uenig i Tipstjenestens anførsel om, at såfremt udbetalingen til fonden betegnes som en driftsomkostning, så kan tillige udlodningerne til Team Danmark og Danmarks Idrætsforbund (DIF) betegnes sådan. En sådan sammenligning er ikke retvisende, idet udlodningerne til Team Danmark og DIF langt fra kun udbetales til sportsgrene, som det er muligt at spille på gennem Dansk Tipstjeneste. Det altovervejende formål med udlodningerne til DIF og Team Danmark er at støtte sporten for sportens skyld, mens hensynet til Dansk Tipstjenestes forskellige spil er aldeles sekundært.

For så vidt angår den del af klagen, der vedrører omtalen af Tipstjenestens markedsføringsudgifter, har bladet oplyst, at man forud for artiklerne den 24. og 25. marts 2002 rettede henvendelse til Gallup Adfacts, idet man ønskede en liste over landets største annoncører. Bladet modtog herefter Top 5-listen, hvor Tipstjenesten figurerer på 5. pladsen. Inden artiklerne blev trykt, forhørte man sig hos Gallup Adfacts, om det var korrekt forstået, at Tipstjenesten anvendte flere midler på annoncering end Tele Danmark. Dette bekræftede Gallup Adfacts.

Den 2. april 2002 blev bladet af Tipstjenesten gjort opmærksom på, at Tipstjenesten på en oversigt opgjort efter den samlede koncerns annoncering var placeret under TDC. Bladet modtog den 9. april 2002 en kopi af oversigten. Dette foranledigede bladet til i en berigtigelse den 12. april 2002 og en artikel bragt den 23. april 2002 at præcisere, at Tipstjenesten på listen over koncernannoncører ligger på 12. pladsen og efter TDC.

Bladet har yderligere anført, at man alene har gengivet oplysningerne fra top 5-listen. Sondringen mellem opgørelse pr. brand og pr. koncern fremgik ikke af listen og blev ikke oplyst over for avisen. Da Tipstjenesten henledte bladets opmærksomhed på indholdet af den anden oversigt, redegjorde bladet for indholdet af denne og gentog endvidere Tipstjenestens synspunkt i en senere artikel. Bladet har samtidig afvist, at Tipstjenestens placering på de forskellige oversigter var afgørende for artiklen den 24. marts 2002. Det centrale var selve størrelsen af markedsføringsudgifterne på 88 mio. kr., og oplysningerne om placeringen som den femtestørste annoncør – foran Tele Danmark – blev alene medtaget til illustration af udgifternes størrelse.

Bladet har i øvrigt anført, at det ikke uden videre er muligt af fastslå, hvilken af de to oversigter der er den mest rigtige. Da bladet ønskede en liste over de fem største annoncører, modtog man den først omtalte liste, der således af Gallup Adfacts må formodes at blive anset for den mest retvisende.

Bladet er ikke enig med Tipstjenesten i, at der – i relation til spørgsmålet om, hvad der udgør et brand – skal sondres mellem Tipstjenestens enkelte spil. Det forekommer bladet usandsynligt, at en reklame, som er baseret på at vække drømmen om øjeblikkelig rigdom hos modtageren, og som umiddelbart omhandler ét spil, ikke skulle have afsmittende reklamevirkning på Tipstjenestens øvrige spil. Dette skal ses i sammenhæng

med den lighed, der er mellem de enkelte spil, eksempelvis Lotto, OnsdagsLotto, Tips 12, Tips 13 etc. samt den måde, hvorpå spillene afvikles.

Bladet har sammenfattende anført, at man ikke har handlet i strid med god presseskik ved at bringe oplysningen om Dansk Tipstjenestes placering på listen over de største annoncører i Danmark, idet oplysningen ikke kan anses for urigtig, og idet Dansk Tipstjenestes opfattelse har fundet udtryk i bladet.

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: *Niels Grubbe, Finn Rowold, Kaare R. Skou og Ole Askvig.*

Pressenævnet udtaler:

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at det er massemediernes opgave at bringe korrekt og hurtig information. Endvidere fremgår det, at berigtigelse af urigtige meddelelser skal finde sted på redaktionens eget initiativ, hvis og så snart kendskab til fejl af betydning i de bragte meddelelser indgår.

I berigtigelsen den 26. april 2002 rettede bladet oplysningen om, at det er blevet 212 mio. kr. dyrere at drive Dansk Tipstjeneste end fem år tidligere, idet bladet oplyste, at lønudgifter ved en fejl var indregnet to gange, og at omkostningerne korrigeret for dette var steget med 171 mio. kr. En betaling til Hestevæddeløbssportens Finansieringsfond, som Tipstjenesten selv anså for en udlodning og ikke en sædvanlig omkostning, og som bladet ikke tidligere havde medregnet i omkostningerne, blev i berigtigelsen medregnet i en korrigeret opgørelse af omkostningsstigningen, der herefter blev opgjort til 266 mio. kr.

Det er Pressenævnets opfattelse, at bladets beskrivelse af betalingen til Hestevæddeløbssportens Finansieringsfond er så unøjagtig, at læseren forledes til at tro, at denne betaling er en omkostning i sædvanlig forstand. Bladet har hermed handlet i strid med god presseskik, og nævnet udtaler sin kritik.

Det er nævnets opfattelse, at bladet i berigtigelsen den 12. april 2002 vedrørende Tipstjenestens markedsføringsudgifter med fordel kunne have tydeliggjort forskellen mellem de to lister over annoncører, herunder med hensyn til Tipstjenestens markedsføringsudgifter set i forhold til TDC Tele Danmark og TDC-koncernen. Nævnet finder dog ikke anledning til at udtale kritik vedrørende dette forhold.

(I medfør af medieansvarslovens § 49 pålagde Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af Berlingske Tidende at offentliggøre et af nævnet udformet resumé af kendelsen).

I sag nr. 56/2002

Poul Winckler
mod B.T.

afsagde Pressenævnet onsdag den 19. juni 2002 sålydende

Kendelse:

Poul Winckler har klaget til Pressenævnet over en artikel bragt i B.T. den 13. maj 2002, idet han mener, at god presseskik er tilsidesat.

Artiklen indgik som en blandt flere artikler over to sider, hvortil var knyttet samleoverskriften "Brixtofte-skandalen". Den pågældende artikel havde overskriften "**Tilsynsråder på druk- og ædegilde**".

Artiklen havde følgende indhold:

"Æde- og drukgildet i festforeningen Venstre i Farum og de politiske støttepartier skal ikke betales af skatteyderne, men af dem, der har deltaget i orgiet. Det vil blandt andre sige borgmester Peter Brixtofte, folketingsmedlem for Venstre, Flemming Oppfeldt, afdelingschef i Forbrugerrådet Hans Carl Nielsen (S), forbundsformand Poul Winckler (S) og advokaten Per Edrén (K).

Er dybt rystet

En Farum-borger, Søren Lester, skrev i går til Tilsynsrådet for Frederiksborg Amt. Han vil have rådet til at anlægge erstatningssag mod de byrådsmedlemmer, der har været med til at solde skattekroner op.

"Jeg er dybt rystet over det voldsomme og ekstravagante forbrug, der har fundet sted på kommunens regning," siger Søren Lester, der bor tæt på Farum Park. I går sagde tidligere stiftamtmand Henning Strøm til B.T., at Venstre flertallets eventyrlige svineri med skattekroner i titusindvis for mad og drikke til gruppemøderne giver grundlag for at kræve, at de skal betale pengene tilbage til kommunen.

Det fik Søren Lester til at sætte sig til computeren og skrive til Tilsynsrådet for at bede rådet gøre brug af sin beføjelse i styrelsesloven til at kræve erstatning af byrådsmedlemmerne for at have påført kommunen et tab "ved at organisere og deltage i de overdrevne, og i mange tilfælde kommunen uvedkommende, arrangementer."

Klageren har anført, at bladet mod bedre vidende har givet udtryk for, at han har deltaget i druk- og ædegilde på Farum-borgernes regning. Oplysningen er i strid med sandheden, og bladet har ikke kontaktet klageren for at forelægge oplysningen eller på anden måde søgt at få kontrolleret, om oplysningen var rigtig. De af bladet fremlagte regninger giver ikke på nogen måde dokumentation for klagers deltagelse.

Klageren har særligt om sin deltagelse oplyst, at han har deltaget i det møde, som den af bladet fremlagte regning af 25. oktober 2001 vedrører. Klageren deltog fra kl. ca. 15.00 til kl. ca. 17.30, hvorfor han kan tilbagevise, at han skulle have drukket og spist for 2.000 kr. Hvad angår de øvrige bilag, kan klageren ikke genkende at skulle have deltaget i de nævnte arrangementer. Klageren har deltaget i møder med beskedne bespisninger efter byrådsmøder og i forbindelse med budgetmøder, men det kan ikke føre til, at bladet

uden forudgående kontakt til klager eller dokumentation kan tillade sig at sætte klager ind i en omtale af den karakter, som bladet har gjort.

Klageren har endelig anført, at artiklen og dens fremtræden i sin kontekst er en ubeføjet krænkelse af klagers person og hans omdømme som deltager i det politiske liv.

Bladet har bestridt at have handlet i strid med god presseskik ved at bringe den påklagede oplysning.

Bladet har oplyst, at artiklen er baseret på bilagsmateriale modtaget fra Farum Kommune. Klager var indtil udgangen af 2001 medlem af byrådet for Farum Kommune. Det fremgår af faktura nr. 202444 fra Restaurant Brdr. Ox i Farum, at klager den 25. oktober 2001 sammen med fire andre personer, herunder Peter Brixtofte, deltog i et "arrangement" til en samlet pris af 9.585 kr. Det må antages, at hver af deltagerne i arrangementet gennemsnitligt har spist og drukket for knap 2.000 kr. Af de øvrige fakturaer fremgår, at der efter byrådsmøder og budgetmøder for betydelige beløb er afholdt tilsvarende arrangementer. Der er tilsvarende holdt møder mellem Socialdemokratiet, Venstre og Det Konservative Folkeparti. Bortset fra faktura nr. 202444 fremgår det ikke direkte af fakturaerne, i hvilket omfang klager har deltaget. Klager har imidlertid umiddelbart, efter artiklen blev offentliggjort, over for bladet telefonisk tilkendegivet, at han har deltaget i budgetmøder og byrådsmøder med tilhørende middagsarrangementer på kommunens regning. Det må således kunne lægges til grund, at det er korrekt, at klager har deltaget i bekostelige arrangementer på kommunens regning.

Bladet har anført, at på grund af det bilagsmateriale, som bladet var i besiddelse af, og på baggrund af den langvarige medieomtale af forholdene omkring Farum byråd var oplysningen om, at klager havde deltaget i bespisning på kommunens regning ikke af en sådan karakter, at den burde have været forelagt for klager, inden artiklen blev bragt. Oplysningens rigtighed må efter de fremlagte bilag anses for utvivlsom.

Bladet har særligt om anvendelsen af udtrykkene "orgie" og "æde- og drukgilde" bemærket, at den konkrete udformning af artiklerne er omfattet af mediernes redaktionelle frihed. Anvendelsen må ses i sammenhæng med de øvrige oplysninger, der er fremkommet om forholdene i Farum Kommune. Middagsarrangementer m.v., der for hver deltager koster omkring 2.000 kr., overstiger endvidere i væsentlig grad, hvad der er sædvanligt for privatpersoner og passende kommunale arrangementer. Anvendelsen af udtrykkene kan ikke anses at udgøre en overtrædelse af god presseskik.

Bladet har endelig anført, at bladet efterfølgende har tilbudt klager at bringe en artikel, der bringer hans syn på sagen, men klager har afslået at medvirke dertil. Bladet har samtidig bemærket, at spørgsmålet om, hvorvidt artiklen og dens fremtræden i sin kontekst er en ubeføjet krænkelse af klagers person og hans omdømme som deltager i det politiske liv, ikke er omfattet af de presseetiske regler.

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: *Axel Kierkegaard, Aage Lundgaard, Kaare R. Skou og Kirsten Dyregaard.*

Pressenævnet udtaler:

Det fremgår af de vejledende regler for god presseskik, at oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes, først og fremmest ved forelæggelse for den pågældende.

Pressenævnet bemærker indledningsvis, at nævnet ikke har mulighed for at efterprøve rigtigheden af det påklagede udsagn.

Nævnet finder, at oplysningen om, at klager skulle have deltaget i "æde- og drukgildet i festforeningen Venstre i Farum" er skadelig og krænkende for klager. Uanset de i sagen fremlagte fakturaer finder nævnet – særligt henset til karakteren om det om forholdene i Farum Kommune oplyste – at bladet forud for offentliggørelsen burde have forelagt oplysningen for klager. Ved at undlade dette har bladet handlet i strid med god presseskik, og nævnet udtaler sin kritik.

(I medfør af medieansvarslovens § 49 pålagde Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af B.T. at offentliggøre et af nævnet udformet resumé af kendelsen).

I sag nr. 65/2002

Hans Carl Nielsen
mod Ekstra Bladet

afsagde Pressenævnet onsdag den 14. august 2002 sålydende

Kendelse:

Hans Carl Nielsen har ved advokat Jacob S. Arreved klaget til Pressenævnet over en artikel bragt i Ekstra Bladet den 8. juni 2002, idet han mener, at god presseskik er tilsidesat. Der er endvidere klaget over, at bladet har afvist at bringe et genmæle.

I artiklen med overskriften ”**Sosser bruger 88.000 i USA**” fremgik følgende af en underoverskrift:

”Medlem af Farum Byråd – indtil årsskiftet – socialdemokrat og formand for Farum Boldklub Hans Carl Nielsen fik brændt en del skattepenge af på rundrejse i USA i 1999.”

I artiklen hed det:

”Nuværende formand for Farum Boldklub og medlem af Farum Byråd frem til årsskiftet, socialkammeraten Hans Carl Nielsen, har gennem årene lært en hel del af sin nære ven Peter Brixtofte. Også unoder.

Hans Carl Nielsen formåede således – sammen med daværende kommunaldirektør Jørgen Larsen – under en rundrejse i USA i januar 1999 at bruge omkring 88.000 kroner af Farum-skatteborgernes penge.

Det fremgår af de rejsebilag, som Farum Kommune offentliggjorde i går.

Det fremgår ikke af bilagene, hvad formålet med rejsen var. Eller om andre deltog i rejsefråseriet.

Det fremgår derimod, at Hans Carl Nielsen og Jørgen Larsen gennemgående boede på fornemme Hyatt Hotel i Phoenix.

Men de var også på hyggeture til San Francisco, Santa Barbara (også i vestkyststaten Californien, red.) og i New York.

Pornofilm

Masser af pornofilm er der også tid til. Eller måske bare uskyldige dyrefilm?

I hvert fald betaler skatteyderne i Farum d’herrers forbrug af hotelfilm i USA. Der drejer sig om ca. 80 kroner pr. overnatning pr. snude.

Tilsyneladende får de to også tid til en lille hyggestund på en tre dage på vejen hjem over i York i England.

Lidt tax free-shopping i den engelske lufthavn Gatwick til 244 kroner ryger også videre til skatteborgerne i Farum.

Ekstra Bladet forsøgte i går forgæves at få en kommentar til rejsebilagene fra Hans Carl Nielsen.”

Artiklen var ledsaget af et billede af klager, hvortil der var knyttet følgende tekst:

”Nuværende formand for Farum Boldklub og medlem af Farum Byråd frem til årsskiftet, socialdemokraten Hans Carl Nielsen, sad også til højebords med Kong Peter. Han fik således brændt 88.000 skattekrone af på en USA-rejse.”

Ved brev af 18. juni 2002 anmodede klager bladet om at bringe følgende genmæle:

”Den 8. juni 2002 bragte Ekstra Bladet på side 8 som del af en artikelserie betegnet ”Farum-gate” en artikel om Hans Carl Nielsen, der indeholdt urigtige, skadelige, krænkende og agtelsesforringende udsagn.

Ekstra Bladet berigtiger:

Sosser brugte ikke 88.000 kroner i USA.

Medlem af Farum Byråd – indtil årsskiftet – socialdemokrat og formand for Farum Boldklub, Hans Carl Nielsen, brændte ikke en del skattepenge af på en rundrejse i USA i 1999.

Hans Carl Nielsen formåede ikke under en rundrejse i USA i januar 1999 at bruge omkring 88.000 kroner af Farums skatteborgeres penge.

Det fremgår ikke af rejsebilag, fremlagt af Farum Kommune den 7. juni 2002, at Hans Carl Nielsen under en rundrejse i USA i januar 1999 skulle have brugt omkring 88.000 kroner af Farums skatteborgeres penge.

Det fremgår – i modstrid med hvad der er anført af Ekstra Bladet – at Hans Carl Nielsen i januar 1999 har deltaget i en international kommunekonference, arrangeret af ”Bertelsmann Foundation”.

Hans Carl Nielsen har ikke hverken alene eller sammen med andre været på hyggetur til San Francisco, Santa Barbara og/eller New York i forbindelse med den nævnte internationale kommunekonference.

Hans Carl Nielsen har ikke forbrugt hotelfilm i USA, betalt af skatteyderne i Farum.

Hans Carl Nielsen har ikke hverken før, under eller efter den internationale kommunekonference været i York i England.

Hans Carl Nielsen har ikke anvendt 244 kroner i Gatwick Lufthavn og ladet regningen udgiftsføre til skade for skatteborgerne i Farum.”

Ved brev af 20. juni 2002 afviste bladet at bringe et genmæle.

Den 28. juni 2002 bragte bladet en artikel med overskriften ”**USA-Rejse: 220.000 kr.**”. I underoverskriften hed det: ”Ekstra Bladet præciserer: Vi ved ikke, om Hans Carl Nielsen personligt så pornofilm”.

I artiklen hed det:

”Tidligere S-byrådsmedlem i Farum, formanden for Farum Boldklub Hans Carl Nielsen, har klaget til Pressenævnet over en artikel i Ekstra Bladet 8. juni, hvor vi omtaler hans deltagelse i USA-rejsen januar 1999.

Heri anfører Ekstra Bladet, at Hans Carl Nielsen og de øvrige rejsedeltagere har brugt 88.000 skatteborger-kroner på USA-rejsen.

Det mener Hans Carl Nielsen er skrupforkert.

Det har han helt ret i.

Turen – inklusive flybilletter – har kostet skatteborgerne i Farum mindst 220.000 kroner.

De 88.000 kroner dækker alene hotelophold på Hyatt Hotel i Phoenix, fortæring og drikke under den omtalte ugelange kommune-konference, roomservice, leje af hotelfilm, køb fra minibarskabe og brug af hotellets telefoner og faxer. For Farum-delegationens i alt ni personer.

Bilag for disse udgifter offentliggjorde Farum Kommune tidligere på måneden.

Prisen for Farum-delegationens USA-flybilletter kommer oveni. Udgiftsbilagene herfor er endnu ikke offentliggjort.

Men ifølge de nu foreliggende oplysninger rejste fire på turistklasse: nemlig hr. og fru Hans Carl Nielsen og viceborgmester Per Édren (K) med frue.

De øvrige fem rejste på businessclass, nemlig: daværende borgmester Peter Brixtofte, byrådsmedlem Hüseyin Tas, daværende kommunaldirektør Jørgen Larsen, daværende ordførende direktør Jørgen Frimann og daværende områdechef John Mayland.

Prisen for de ni USA-flybilletter (British Airways) har Ekstra Bladet beregnet til at koste ikke under 132.000 kroner.

Ekstra Bladet tør ikke udelukke, at der senere dukker yderligere udgiftsbilag op vedrørende USA-rejsen. Udgifter, der også er betalt af skatteborgerne i Farum.

KAN DISKUTERES

Per Édren erkender i dag over for Ekstra Bladet, at det i høj grad "kan diskuteres", om det var nødvendigt at sende hele fire politikere og hele tre embedsmænd på en kommunekonference i USA. Foruden de to fruer, der ifølge Édren dog havde visse repræsentative pligter under konferencen.

Af 8. juni-artiklen i Ekstra Bladet kunne man få det indtryk, at Hans Carl Nielsen i forlængelse af kommunekonferencen i Phoenix holdt ferie i San Francisco, Santa Barbara og New York.

Som det fremgår af hosstående artikel, var Hans Carl Nielsen og frue i stedet på ferie rundt i Arizona. Det var alene Jørgen Larsen og John Mayland, der var på efterfølgende ferie i San Francisco, Santa Barbara og New York.

Da British Airways mellemlander på vejen hjemover i England, benyttede Jørgen Larsen yderligere chancen til endnu nogle ekstra fridage i den engelske by York. Hvorimod Hans Carl Nielsen og frue efter Arizona-ferien fortsætter direkte mod København.

HOTELFILM: 1.100 KR

Hans Carl Nielsen ønsker i øvrigt præciseret, at han ikke har set pornofilm på Farum-skatteydernes regning på Phoenix-hotellet.

Ekstra Bladet skal gerne medgive, at vi alene kan se ud fra bilagene, at den samlede Farum-delegation på i alt ni personer har lejet "Guest Movies" for omkring 1.100 kroner.

Vi ved ikke, hvilke film der er tale om og hvem i Farum-selskabet, der så dem.

Derimod står det fast, at Farum-borgerne har betalt lejen af samtlige film."

Klageren har oplyst, at han sammen med borgmesteren, to byrådsmedlemmer og tre embedsmænd fra Farum deltog i en international kommunekonference i Phoenix, Arizona – et såkaldt "Bertelsmanns-symposium". Konferencen blev af arrangørerne afholdt på Hyatt Hotel i Phoenix, hvor alle deltagere var indlogeret. Hotellets regning er – uden klagers viden – for hele delegationen fra Farum udskrevet i klagers navn, men dette er rettet i forbindelse med, at en kommunal embedsmand har betalt regningen.

Klageren har anført, at han ikke har betalt regningen og havde ikke noget "kommunalt kreditkort". Formålet med rejsen er anført på bilaget, der har teksten: "OPHOLD +

FORTÆRING M.M. I F.M. BERTELSMANN-SYMPIOSIUM". Det er altså i modstrid med bladets artikel.

Klageren har yderligere anført, at han ikke har været på rundrejse i USA, at han ikke har været i San Francisco, Santa Barbara eller New York sammen med Jørgen Larsen eller i det hele taget i forbindelse med symposiet, at han ikke har set film på hotellet, at han hverken før, under eller efter symposiet har været i York i England, og at han ikke har købt toldfrie varer i Gatwick på Farum Kommunes vegne. Det grundlag, som bladet bygger artiklen på, er kopier af regninger, der ikke i sig selv objektivt giver noget grundlag for artiklen, og denne fremtræder – i mangel af konkret baggrund for oplysningerne – som fri, ukontrolleret fantasi.

Klageren har i den forbindelse anført, at det er uden enhver betydning, hvad bladet i øvrigt kan lave af regnestykker om andre deltageres omkostninger. Det afgørende er, at bladet har skrevet, at klager har brugt 88.000 kr., hvilket imidlertid ikke er tilfældet. Bladet bekræfter i øvrigt i bladets afslag på genmæle, at klager ikke har brugt 88.000 kr.

Klageren har yderligere anført, at bladet i samme brev anerkender, at der på bilag er anført formålet. Da klager ikke har foretaget betaling eller kontering eller på nogen måde håndteret bilagene, er det uinteressant – i denne sammenhæng i hvert fald – hvorledes en embedsmand i kommunen har behandlet bilagene. Også med hensyn til oplysningerne om klagers påståede ophold i San Francisco, Santa Barbara og/eller New York, klagers forbrug af hotelfilm, klagers påståede ophold i York og klagers indkøb i Gatwick Lufthavn har bladet i afslaget erkendt, at det, man har skrevet, er forkert.

Klageren har yderligere oplyst, at oplysningerne, som er skadelige, krænkende og agtelsesforringende, ikke kan være efterprøvet i særlig grad, og det fremgår da heller ikke af artiklen, at sådant forsøg er gjort, ud over angivelsen af, at en kommentar fra klager postuleres søgt indhentet. Klager har den 7. juni 2002 været tilgængelig både på fastnettelefon og mobiltelefon. Det bestrides, at bladet har søgt at kontakte klager. Hvis der er gjort et forsøg, har dette i hvert fald været med "utjenlige midler" og ikke i et sådant omfang, som må kræves i betragtning af karakteren af de postulater, som bladet ville bringe. Karakteren af bladets udsagn forstærkes af, at artiklen om Hans Carl Nielsen indgår i en samlet reportage under overskriften "Farum-gate".

Klageren har videre anført, at bladet har handlet i strid med god presseskik, idet berigtigelse af urigtige meddelelser ikke er sket, så snart det har været åbenbart for bladet, at det bragte var urigtigt.

Klageren har endelig anført, at klagen over artiklen den 8. juni 2002 må bedømmes ud fra indholdet af den pågældende artikel, og kravet om genmæle må bedømmes ud fra, at de oplysninger, bladet bragte den 8. juni 2002, er urigtige, og at de ikke blevet "rigtigere" af de oplysninger, bladet har kunnet bidrage med, herunder artiklen fra den 28. juni 2002.

Bladet har til genmælekravets første punkt anført, at som det fremgår af artiklen, brugte klager i forening med de øvrige rejsedeltagere 88.000 kr. Hertil kommer flybilletter. Det nævnes i artiklen, at tidligere kommunaldirektør Jørgen Larsen, Hans Carl Nielsen og eventuelt yderligere personer deltog i rejsen. Læserne har derfor ikke fået indtryk af, at klager rejste alene.

Bladet har til genmælekravets andet punkt anført, at det er korrekt, at klager brændte en del skattepenge af til hotel, fly og andre opholdsudgifter i Phoenix i Arizona. Hertil skal lægges udgiften til klagers ægtefælles flyrejse, hotel og opholdsudgifter i Phoenix.

Bladet har til genmælekravets tredje punkt anført, at Hans Carl Nielsen under en rejse til USA formåede – med indlagt ferie for sig og sin ægtefælle – i forening med 7 andre at bruge ikke under 200.000 kr. af skatteborgernes penge.

Bladet har til genmælekravets fjerde punkt anført, at det fremgår, at Hans Carl Nielsen har brugt sin del af de 88.000 kr. Yderligere har han fået betalt flybillet til sig selv og ægtefællen. Prisen herpå kendes ikke endnu. I øvrigt er det fortsat usikkert, om alle udgiftsbilag vedrørende USA-opholdet er frigivet.

Bladet har til genmælekravets femte punkt udtalt, at som bladet anfører, fremgår det ikke "umiddelbart", hvad formålet med USA-rejsen er. På et enkelt bilag er anført "Bertelmann". Heraf kan ikke udledes, at der er tale om deltagelse i en international kommunekonference arrangeret af "Bertelmanns Foundation". Påtegningen på bilaget er mangelfuld og i strid med Farum Kommunes egne daværende regler for afholdelse af udgifter i forbindelse med udlandsophold. Det fremgår heller ikke af hotelregninger eller andre bilag, hvem det fulde rejseselskab bestod af.

Bladet har til genmælekravets sjette punkt anført, at klager i stedet for hyggeture til San Francisco, Santa Barbara og/eller New York har holdt ferie i forlængelse af konferencen andre steder i USA. Efter det oplyste har klager og hans ægtefælle været på rundrejse i staten Arizona. Andre i selskabet har holdt ferie på de nævnte steder i USA.

Bladet har til genmælekravets syvende punkt anført, at der på klagers hotelregning, der var en samleregning for alle 8 deltagere, var anført "Guest Movies" for i alt knap 165 US-dollars. Hvem i selskabet der har set betalingsfilm, vides ikke. Bladet har ikke i artiklen anført, at klager alene har set hotelfilm.

Bladet har til genmælekravets ottende punkt medgivet, at det er korrekt, at ikke klager, men tidligere kommunaldirektør Jørgen Larsen har været i York i England. Som nævnt foretog klager og dennes ægtefælle en ferierejse rundt i Arizona på det pågældende tidspunkt. Uanset hvordan man drejer sagen, er fakta, at klager og dennes ægtefælle får betalt flybilletter til USA, hvor de foretager en ferierejse rundt i Arizona. Flybilletterne er betalt af Farums borgere. Det fremgår af bestemmelserne fra Told og Skat, at i sådanne tilfælde, hvor der foretages en kombinationsrejse – og hvor ægtefællen deltager i den fulde rejse – skal skatteværdien af begges fulde rejse opgives til skattevæsenet. Efter det oplyste er dette ikke sket.

Bladet har til genmælekravets niende punkt udtalt, at det er korrekt, at klager ikke har anvendt 244 kr. i Gatwick Lufthavn og ladet regningen udgiftsføre til skade for skatteborgerne i Farum. Det har derimod Jørgen Larsen.

Bladet har yderligere anført, at klagerens forslag til genmæle ikke opfylder vilkårene i medieansvarslovens § 36, stk. 1, og § 38, stk. 1. Bladet har ikke set noget forsøg fra klagerens side på at formulere sig inden for lovens krav.

Bladet har endelig oplyst, at man den 28. juni 2002 har bragt en række supplerende og korrigerende oplysninger i forhold til den påklagede artikel. Bladet anser hermed grundlaget for klagerens genmælekrav for bortfaldet og anmoder derfor nævnet om at afsige kendelse i overensstemmelse hermed. Bladet rettede i øvrigt i forbindelse med artiklen den 28. juni 2002 henvendelse til klager for at give ham lejlighed til at udtale sig, men klagers svar var at lægge røret på.

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: *Axel Kierkegaard, Aage Lundgaard, Tage Clausen og Kirsten Dyregaard.*

Pressenævnet udtaler:

I artiklen omtales blandt andet, hvorledes klager sammen med daværende kommunaldirektør i Farum Jørgen Larsen på en rundrejse i USA anvendte 88.000 kr. af Farum-skatteborgernes penge. I artiklen angives samtidig, at det ikke af bilagene fremgår, hvad formålet med rejsen var, eller om andre deltog i rejsen.

Pressenævnet lægger til grund, at klager sammen med syv andre personer – nemlig borgmesteren, to politikere og tre embedsmænd fra Farum Kommune – deltog i en international kommunekonference i Phoenix. Herudover deltog to ægtefæller.

Nævnet er enig med klager i, at de af ham fremhævede udsagn burde have været forelagt ham. Da nævnet imidlertid ikke finder at kunne se bort fra bladets forklaring om, at man har forsøgt at få kontakt med klager, og da nævnet samtidig er af den opfattelse, at oplysningerne om klagers rejse til USA havde en relevant og betydelig aktualitetsværdi, finder nævnet ikke tilstrækkelig grundlag for at udtale kritik af bladet på dette punkt.

Nævnet finder imidlertid på baggrund af sagens oplysninger, at der ikke er belæg for de i artiklen indeholdte udsagn om, at det af bilag skulle fremgå, at klager sammen med Jørgen Larsen anvendte 88.000 kr. af Farum-skatteborgernes penge på en rundrejse i USA i januar 1999, at klager skulle have været på hyggeture til San Francisco, Santa Barbara og/eller New York, at klager skulle have forbrugt hotelfilm i USA betalt af skatteyderne i Farum, at klager i forbindelse med USA-rejsen skulle have været i York i England, og at klager skulle have anvendt 244 kr. i Gatwick Lufthavn til skade for skatteyderne i Farum i forbindelse med USA-rejsen.

Endvidere finder nævnet, at det må lægges til grund, at klager samme dag, som artiklen blev offentliggjort, telefonisk rettede henvendelse til bladet og gjorde opmærksom på de forkerte oplysninger. Klagers advokat fulgte op herpå ved brev af 10. juni 2002.

Samlet finder nævnet herefter bladets adfærd i strid med god presseskik og udtaler alvorlig kritik af bladet.

Det følger af medieansvarslovens § 36, stk. 1, at en anmodning om genmæle i massemedierne over for oplysninger af faktisk karakter, som er egnet til at påføre nogen økonomisk eller anden skade af betydning, og som er bragt i et massemedie, skal tages til følge, medmindre oplysningernes rigtighed er utvivlsom.

Nævnet finder, at de i artiklen indeholdte udsagn om, at det af bilag skulle fremgå, at klager sammen med Jørgen Larsen anvendte 88.000 kr. af Farum-skatteborgernes penge på en rundrejse i USA i januar 1999, at klager skulle være på hyggeture til San Francisco, Santa Barbara og/eller New York, at klager skulle have forbrugt hotelfilm i USA betalt af skatteyderne i Farum, at klager i forbindelse med USA-rejsen skulle have været i York i England, og at klager skulle have anvendt 244 kr. i Gatwick Lufthavn til skade for skatteyderne i Farum i forbindelse med USA-rejsen, er forkerte. Klager er derfor berettiget til genmæle over for disse oplysninger. Nævnet finder ikke, at bladets artikel den 28. juni 2002 kan føre til noget andet resultat. Klager er herefter berettiget til efter påkrav at få optaget følgende genmæle, jf. medieansvarslovens § 39:

”Genmæle

I Ekstra Bladet den 8. juni 2002 blev det oplyst, at det af bilag skulle fremgå, at jeg sammen med den daværende kommunaldirektør i Farum anvendte 88.000 kr. af Farum-skatteborgernes penge på en rundrejse i USA i januar 1999, at jeg skulle have været på hyggeture til San Francisco, Santa Barbara og/eller New York, at jeg skulle have forbrugt hotelfilm i USA betalt af skatteyderne i Farum, at jeg i forbindelse med USA-rejsen skulle

have været i York i England, og at jeg skulle have anvendt 244 kr. i Gatwick Lufthavn til skade for skatteyderne i Farum i forbindelse med USA-rejsen.

Dette er ikke korrekt.

Hans Carl Nielsen, tidligere medlem af Farum Byråd.”

(I medfør af medieansvarslovens § 49 pålagde Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af Ekstra Bladet at offentliggøre et af nævnet udformet resumé af kendelsen).

I sag nr. 74/2002

Ørestadsselskabet
mod The Copenhagen Post

afsagde Pressenævnet onsdag den 4. september 2002 sålydende

Kendelse:

Ørestadsselskabet har klaget til Pressenævnet over en artikel bragt i den engelsksprogede avis The Copenhagen Post den 21.-27. juni, idet man mener, at god presseskik er tilsidesat.

I artiklen med overskriften "**Portrait of the week**" fremgik blandt andet følgende:

".....

MEANWHILE, financial results published this week by Ørestadsselskabet, the publicly-owned company responsible for the development of Copenhagen's new city district Ørestad, reveal a loss for last year of DKK 244.5 million. This follows an earlier loss in 2000 of DKK 105 million. Ørestadsselskabet is also responsible for the development and eventual operation of Copenhagen's blunderground, as the city's soon-to-be-opened new metro underground system has been affectionately nicknamed.

ØRESTADSSSELSKABET is owned jointly by the municipality of Copenhagen and the Traffic Ministry. The way the company is supposed to make money is by selling building plots in the new city district, where it is hoped fat-cat private developers will erect prestigious high-rise office blocks which they will rent out to even fatter-cat multinational companies, eager to domicile operative headquarters close to the centre of our (cosy little) capital. According to Ørestadsselskabet's business plan there are hundreds such multinationals chomping at the bit to move in, so flogging off the plots should have been easy. However, this has not turned out to be the case, because – as everybody who isn't completely daft has known for ages – the building plots have been priced way too high. Prices are based not on actual square metres of land purchased, but on square metres of useful floor space in any buildings that are eventually erected on the land. Practically this means that if you buy one square meter of land and build a ten storey building on it, you will pay for ten square meters. Fat cat developers, not being completely daft, have so far nixed this arrangement and are building their prestigious office blocks in other, cheaper areas of the metropolis.

MEANWHILE, the grossly overpaid freeloaders in charge of Ørestadsselskabet don't really care, because regardless of how much money they eventually squander on blunderground and the new city project, you, dear taxpayer, will eventually foot the bill. The important thing for company bosses is to keep their jobs.

ENTER Ørestadsselskabet CEO Anne-Grethe Foss. "Although our results show a deficit of DKK 244.5 million, we haven't actually lost that much money. In fact, these figures really reflect how successful we have been," Anne-Grethe tells us ebulliently. Successful? Having just taken a stroll along one of the bleak and barren boulevards of the new city district, where weeds are already growing up through the paving and idle bulldozers graze like spavined cattle on the unfinished blacktop, we find this hard to believe. "But it's true," Anne-Grethe assures us. "Because of huge demand, we have been forced to raise our land prices. However, as all completed sales are at the old prices, each time

our accountants book-keep a sale, they mark up a deficit against the new, higher price. Get it?" Not really. But in other words, the bigger the loss, the bigger the actual profit? Is that what you're trying to say? "Exactly," Anne Grethe agrees contentedly, apparently convinced this sort of slick double-talk will keep her on the Ørestadsselskabet gravy train for yet another twelve months. One final question, though: does all this mean that instead of having to foot a DKK 244.5 million bill we taxpayers can look forward to at least some of that money flowing the other way, that is into state coffers instead?

SEEMINGLY staggered by this concept, the Ørestadsselskabet CEO remains speechless for a moment. "Well, I wouldn't go so far as to promise you that," she eventually replies."

Klageren har anført, at der i artiklen, der overvejende omhandler Ørestadsselskabets økonomi og salg af arealer i Ørestaden, er bragt en række "udtalelser" af Ørestadsselskabets administrerende direktør, Anne-Grethe Foss. Disse er ikke alene faktisk forkerte, hvad indholdet angår – de er ydermere direkte fabrikeret.

Klageren har gjort gældende, at Anne-Grethe Foss ikke er blevet interviewet af bladet. Hun har heller ikke i andre sammenhænge udtalt det, som hun citeres for i artiklen. Der er heller ikke andre fra Ørestadsselskabet, der har udtalt sig til bladet. Journalisten har ikke været til stede ved det pressemøde, der blev afholdt på dagen for årsberetningens offentliggørelse. Ej heller var han tilmeldt selskabets årsmøde samme dag, hvor beretning og regnskab blev fremlagt.

Klageren har yderligere anført, at satiriske klummer er populært læsestof i de fleste blade, og en læser af en satirisk klumme forventer naturligvis, at den bl.a. indeholder skribentens personlige kommentarer. Netop derfor er skellet mellem kommentar og citat vigtigt at fastholde i en satirisk klumme. Man kan ikke blot gå ud fra, at læserne af en klumme ikke betragter en udtalelse bragt i citationstegn som reaktion på et citeret redaktionelt spørgsmål som et ægte citat.

Bladet har delvist erkendt, at dele af det fingerede interview bygger på bladets opfattelse af, hvad Anne-Grethe Foss har sagt til andre medier, mens andre dele af "interviewet" er ren fiktion. Det er klagers opfattelse, at det selv for den faste læser af bladet må være helt umuligt at skelne imellem, hvilke af de fabrikerede udsagn som i givet fald afspejler udsagn fra andre medier, og hvilke som er grebet ud af den blå luft. Det forhold, at redaktionen ikke kan være sikker på, i hvilken grad læserne er tilstrækkeligt engelskkyndige til fuldt ud at forstå den satiriske klumme, er en understregning af nødvendigheden af, at bladets journalistik fremtræder klar og umisforståelig.

Klageren finder, at artiklen med dens fingerede interview er et brud på god presseetik.

Bladet har oplyst, at "Portrait of the Week" er en vanlig satirisk klumme, der har optrådt i bladet ugentligt i de seneste fire år, og den er – målt i forhold til læserrespons – formentlig det mest populære indslag i bladet. Denne popularitet skyldes ikke, at læserne forventer direkte, faktisk information, men at den er sjov.

Bladet har erkendt, at Lewis Demat aldrig har talt med Anne-Grethe Foss. Dette skyldes, at Lewis Demat ikke er en fysisk person, men et pseudonym. Materiale, information og kommentarer i klummen er samlet fra flere forskellige fortrolige kilder. Disse kilder er journalister og pressefolk fra andre aviser, offentlige institutioner og private virksomheder. Den endelige klumme er redigeret og sammensat af den ansvarshavende redaktør.

Bladet har særligt anført, at skribenten i den indklagede klumme har placeret sig i offentlighedens rolle, der reagerer på, hvad der i offentligheden opfattes som en absurd forklaring på Ørestadsselskabets regnskaber. Anne-Grethe Foss' bemærkninger afspejler mere eller mindre de bemærkninger, der var tillagt hende i andre medier, og de spørgsmål, der rejses af skribenten, er bladets (offentlighedens) naturlige respons på udtalelser, der ikke umiddelbart giver mening. Da bladets sprog er engelsk, og Anne-Grethe Foss' bemærkninger er gengivet på dansk, ville bladet aldrig være i stand til at citere hende ordret. Tilsvarende har bladet ingen mulighed for at vide, i hvilket omfang de af selskabets medarbejdere, der læste klummen og opponerede imod den, fuldt ud forstod klummens engelsk.

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: *Niels Grubbe, Finn Rowold, Kaare R. Skou og Ole Askvig.*

Pressenævnet udtaler:

Det er Pressenævnets opfattelse, at der må indrømmes medierne vide rammer med hensyn til satiriske gengivelser eller kommentarer i forhold til personer eller begivenheder.

Nævnet finder, at det umiddelbart i artiklen fremstår som om, at bladet har interviewet den administrerende direktør for Ørestadsselskabet, hvilket ikke er tilfældet. Uanset at artiklen har en satirisk vinkel, finder nævnet, at bladet har handlet i strid med god pressekik ved at bringe det fingerede interview uden at angive, at det var fingeret, og nævnet udtaler sin kritik.

(I medfør af medieansvarslovens § 49 pålagde Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af The Copenhagen Post at offentliggøre et af nævnet udformet resumé af kendelsen på engelsk, idet Pressenævnet anmodede om at modtage oversættelsen til godkendelse, inden den blev bragt).

I sag nr. 82/2002

Johnny Jørgensen
mod Randers Amtsavis

afsagde Pressenævnet onsdag den 25. september 2002 sålydende

Kendelse:

Johnny Jørgensen har ved advokat Torsten Viborg Pedersen klaget til Pressenævnet over en artikel bragt i Randers Amtsavis den 17. juli 2002, idet han mener, at god presseskik er tilsidesat. Der er endvidere klaget over, at bladet har afvist at bringe et genmæle.

I artiklen med overskriften "**Provokatorer tager livtag med Red Fall**" hed det i en underoverskrift: "NETVÆRK: Ny revser-gruppe bjæffer sig vej ud af lyset."

I artiklen hed det:

"RANDERS: "And So What?" står der med lettere hånende bogstaver tværs over Cronhammar-skulpturen Red Fall for enden af Østervold.

Spørgende ord sprøjtet på et par ligge-underlag, der igen er fortøjet til skulpturen via liner og gedigne arbejdshandsker. Mere happening end hærværk. Intet på skulpturen er ødelagt, og banneret kan med lethed pilles ned igen. Pludselig var banneret der forleden morgen.

Et lille Dannebrogflag i midten cementerer teorien om, at det nu nok er nogle folk, som gerne vil tale i Sven Dalsgaard-tunger. Flag, snor, handsker, ord.

– Og jo: Man kan godt lide Dalsgaard i det nye netværk, der er opstået på det seneste. Derimod er man – som det forstås – ikke vild med Cronhammar-skulpturen.

– Den er for tynd. Den mangler vægt og tyngde. Den holder ikke, lyder en stemme fra netværket, der egentlig helst vil forblive anonym. I det skjulte arbejder man ligesom bedre.

Men Johnny Jørgensen, Rypevej 6, står frem. Han er en af de fire – snart fem – der stiller spørgsmålstejn ved bykunsten. Gruppen, der er en ren herre-loge, er overbevist om, at om 10 år vil borgerne kræve Red Fall fjernet.

– Den ville have passet ind som indslag i byjubilæet, men heller ikke mere, siger han om den byport, der har været så længe undervejs.

– Den savner saft og udstråling. Se på Helen Schous jyske hingst. Den har urkraften i sig. Foran den bliver man lille som menneske, siger Jørgensen og antyder, at flere hopenings fra andre grupperinger er på vej.

Anonym og fimset

– Vi skal have en debat om al den bykunst, siger han og påpeger, at Cronhammar-skulpturen er lige så anonym og fimset som hestene, der står rundt om i midtbyen.

– Ups!

– *Har din gruppe noget med den gule best at gøre? Den best, der blev suppleret med en gammel cykel?*

– Det kan jeg ikke udtale mig om. Men folk i gruppen har udtrykt mening om hesten i læserbrev i Randers Amtsavis, pointerer Johnny Jørgensen.

– *Hvorfor lige Cronhammar-skulpturen?*

- Fordi den er for tynd. Den står bare der og stritter uden identitet. Den passer slet ikke ind i det byrum.
- *Hvad vil I gøre ved det?*
- Man kunne jo forsyne vinduerne med billeder af mennesker sådan a la Ib Spang Olsen-billeder. Noget, der signalerer liv og mennesker.
- *I kan jo ikke bare gå og lave om på en kunstners værk?*
- Nej, men vi kunne jo hjælpe den ved at forsyne den med nogle tove f.eks. For den står jo og er så tynd og papiragtig. Hvis den blev klædt mere på, fik den også mere rummelighed.
- *Måske står I alene med den følelse. I kan vel ikke alene tage patent på, hvordan en kunstners værk skal se ud?*
- Næh, men vi kan da sige, at den fortjener en debat. Den fortjener, at man tager stilling til den. Hvordan pokker folk forholder sig til den dævl.

Savner ungdomsoprør

Der skal ikke herske tvivl om, at det nye netværk savner lidt mere oprør og intensitet og sender bolden videre til ungdommen.

– Hvor bliver de unge af? De savner vitalitet. De tager imod pænheden med kyshånd. Det er helt af lave, siger Johnny Jørgensen.

Når man spørger til netværkets gennemsnitlige alder, får man intet svar.

– Men vi er ikke unge i års forstand.

Med hensyn til optagelsen i gruppen, så er der noget næsten loge-agtigt over foretagendet. Og dog.

– Nye medlemmer skal naturligvis godkendes – ikke bare for deres holdninger, men i særdeleshed skal de kunne præstere at møde op med en stol, som passer til dem. Man kan ikke sidde på en pind og få dybe tanker. Det skal være en stol, der virkelig omslutter personen. Ellers går det ikke.

Lidt flippet

Medlemmerne må gerne være lidt flippet i det. Og naturligvis filosofisk anlagt.

– De skal have en indbygget provokatør i sig – og humor, siger Johnny Jørgensen, der forestiller sig netværket udbredt til andet og mere end kunst-spørgsmål.

– Sådan lidt en terrier-funktion i byen. Revsergruppe, der også kan tage varme, politiske emner op. Som f.eks. de mange aftrædelsespenge til den tidligere stadsbibliotekar.

– Ingen skal føle sig sikker, hvis de jokker i spinaten. Og vi har mange måder at give os til kende på, vurderer Johnny Jørgensen.

– Hvad gruppen hedder? Du kan jo kalde den Vandtårnet.”

Artiklen var ledsaget af tre billeder af den pågældende skulptur, ligesom der i artiklen med fede typer var indsat to citater fra klager.

Den 18. juli 2002 bragte bladet en artikel med overskriften ”**Vandtårnet sprængt**”, hvori det hed:

”RANDERS: Vandtårnsgruppen, som blev omtalt i avisen i går, er sprængt.

Johnny Jørgensen, der i interviewet stod som talsmand for gruppen, har taget sit gode tøj og er gået.

Han taler om internt tillidsbrud mellem ham, Ole Sand og Kent Zahll Larsen – folke-
ne bag den såkaldte incesthest og banneret på Red Fall.

De tre havde ellers i fællesskab planlagt flere commandoraid's med efterfølgende
spørgsmålstegn til den lokale bykunst og -politik.

– Jeg lovede på et tidspunkt Kent Z. Larsen at være talsmand i forhold til f.eks. hans
incesthest. Jeg syntes, det var en god joke, siger Johnny Jørgensen, der er daglig leder af
Fritidscentret, hvor Censurfri ferniseres 10. august.

– Men enhver kan forstå, at jeg ikke kan lægge navn til folks blandede holdninger,
og jeg må nok sige, at de to herrer kommer vidt omkring som provokatører, anfører
Johnny Madsen.”

Den 20. juli 2002 bragte bladet følgende læserbrev, der bar overskriften ”**Vi udnyttede
en god vens navn**”:

”Af Kent Zahll Larsen

På Ole Sands og egne vegne

(Keld og Kurt Vandtårn)

Rypevej 10

Randers

KUNST: Vedrørende aktionen på Cronhammars skulptur den 14. juli '02 skal vi hermed
meddele byens borgere at vi, Kent Zahll Larsen og Ole Sand, helt og holdent står bag
aktionen og den efterfølgende udtalelse til Randers Amtsavis, hvor vi opgav urigtigt navn
til journalisten.

John Jørgensen fremstår i den omtalte artikel, som om at han står bag aktionen og
udtalelserne, men vi skal hermed bekende, at vi har udnyttet en god vens navn, idet vi
på daværende tidspunkt ikke var klar til at stå frem.

Vi undskylder derfor over for avisens læsere og i særdeleshed over for Johnny Jør-
gensen, som ikke var orienteret om projektet og den efterfølgende omtale.”

Klageren har anført, at han ved breve af 18. og 22. juli 2002 har anmodet om genmæle,
idet artiklen den 17. juli 2002 giver udtryk for, at han har deltaget og udtalt sig i et inter-
view med bladet, hvilket ikke er tilfældet. Bladet har i brev af 23. juli 2002 afvist dette
under henvisning til, at bladet har bragt en artikel og et læserbrev vedrørende den urigti-
ge kildeoplysning. Det bestrides, at disse offentliggørelser er udtryk for korrekt genmæ-
le. Artiklen redegør ikke klart for, at bladet urigtigt har gengivet klager som den inter-
viewede, ligesom artiklen ikke nævner, at der er tale om et genmæle, og at genmælet er
foranlediget af klager. Artiklen begrænser sig i øvrigt ikke til de nødvendige faktiske
oplysninger. Læserbrevet kan på ingen måde betragtes som et genmæle, idet offentlig-
gørelsen heraf ikke er udtryk for en korrektion i klagers navn.

Klageren har samtidig anført, at bladet har handlet i strid med god presseskik, idet
man bevidst fra bladets side har ladet klager fremstå som den interviewede i artiklen,
uagtet at journalisten vidste, at dette ikke var tilfældet. Dette fremgår klart af skrivelsen
fra bladet, der anfører ”...da Ole Sand telefonisk meddelte, at der efter møde i Jeres
gruppe var enighed om, at du vil lægge navn til gruppens synspunkter i forbindelse med
aktionen på Red Falls”. Journalisten havde på ingen måde anledning til at tro, at det var
klager, der udtalte sig. Det faktum, at klager den 24. juni 2002 korrekt er blevet citeret i
bladet, medfører ikke, at journalisten efterfølgende kan citere klager for noget, han
aldrig har sagt.

Klageren har endelig anført, at bladet har tilsidesat punkterne A.1., A.3. og A.7. i de vejledende presseetiske regler.

Bladet kan ikke erkende at have krænket medieansvarsloven i forbindelse med artiklen. Såvel klageren som bladet er blevet misbrugt i denne sag, men bladet har omgående den 18. juli 2002 og på eget initiativ, da misbruget blev afsløret, citeret klager for, at han ikke vil lægge navn til de holdninger, der er kommet til udtryk i artiklen. Herudover har bladet den 20. juli 2002 bragt et læserbrev fra fupmagerne, hvori de tilstår deres misbrug. Det giver derfor ikke mening at tale om, at klager er blevet nægtet genmæle.

Bladet kan ej heller erkende, at man ikke skulle have efterprøvet oplysningernes rigtighed. Bladet har i den forbindelse oplyst, at klager ved en tidligere happening var stået frem som talsmand for Ole Sand og Kent Zahll Larsen. Samtidig bebudede han flere lignende happenings. Da den anden happening finder sted, bliver bladets journalist kontaktet af Ole Sand med henblik på at sikre omtale i bladet af den nye happening. Da "kunstnerne" insisterer på at være anonyme, meddeler journalisten, at artiklen af principielle årsager ikke vil blive bragt, idet bladet som grundregel ikke bringer anonyme indlæg. På et tidspunkt, da journalisten ikke er på sit kontor, indtaler Ole Sand på hendes telefonsvarer en besked om, at klager lægger navn til forklaringerne på gruppens happening. I baggrunden hører hun en mandsstemme opgive adressen, og hun opfatter stemmen som tilhørende klager. Henset til at klager et par uger tidligere havde lagt navn til kunstnergruppens holdninger, havde hun ingen grund til at betvivle, at klager var indforstået med også at gøre det denne gang.

Bladet har beklaget at være misbrugt til at misbruge klagers navn, men mener samtidig, at sagens rette sammenhæng er sat på plads over for læserne ved artiklen og læserbrevet fra fupmagerne.

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: *Jørgen Nørgaard, Bo Maltesen, Tage Clausen og Ole Askvig.*

Pressenævnet udtaler:

Det fremgår af medieansvarslovens § 36, stk. 3, at anmodning om genmæle skal fremsendes skriftligt til redaktøren senest 4 uger efter offentliggørelsen af de faktiske oplysninger, der ønskes imødegået.

Pressenævnet finder, at klagers henvendelser af 18. juli og 22. juli 2002 ikke har karakter af en anmodning om genmæle. Allerede af den grund er bladet ikke forpligtet til at bringe et genmæle.

Nævnet finder, at bladet selvstændigt burde have undersøgt, hvorvidt klager ønskede at lægge navn til de i artiklen fremsatte udtalelser. Ved at undlade dette forinden offentliggørelsen har bladet handlet i strid med god presseskik, og nævnet udtaler sin kritik.

Nævnet finder ikke, at bladets artikel af 18. juli 2002 – og det bragte læserbrev af 20. juli 2002 – kan føre til, at nævnets kendelse ikke offentliggøres. Nævnet har herved lagt vægt på, at det ikke klart af artiklen den 18. juli 2002 fremgår, at klager ikke stod bag de bragte udtalelser i den påklagede artikel.

(I medfør af medieansvarslovens § 49 pålagde Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af Randers Amtsavis at offentliggøre et af nævnet udformet resumé af kendelsen).

I sag nr. 84/2002

Jan Aage Jeppesen
mod Ekstra Bladet

afsagde Pressenævnet onsdag den 23. oktober 2002 sålydende

Kendelse:

Jan Aage Jeppesen har klaget til Pressenævnet over, at Ekstra Bladet har offentliggjort nævnets kendelse i sag nr. 69/2002 i strid med medieansvarslovens § 49, 2. pkt.

I medfør af medieansvarslovens § 49 pålagde Pressenævnet ved kendelse af 14. august 2002 Ekstra Bladet at offentliggøre et resumé af kendelsen i anledning af en artikel bragt i Ekstra Bladet den 26. juni 2002. Den 21. august 2002 bragte bladet nævnets kendelse. Kendelsen var placeret ved siden af en omtale af en sag, som var blevet behandlet på samme nævnmøde den 14. august 2002 (sag nr. 66/2002), og hvor nævnet ikke havde fundet anledning til at udtale kritik af bladet. Nævnets kendelse og bladets omtale af den anden sag var ledsaget af overskrifterne "OPGIVET SAG" og "STRID OM DIREKTØR", der var angivet med fede typer og placeret i samme rubrik under en fælles overskrift "KENDELSER FRA PRESSENÆVNET".

Pressenævnet pålagde i medfør af medieansvarslovens § 49 den ansvarshavende redaktør af Ekstra Bladet at offentliggøre følgende:

”Kendelse fra Pressenævnet:

Den 26. juni 2002 bragte Ekstra Bladet en omtale af en netop afsluttet retssag, som Jan Aage Jeppesen havde anlagt mod bladets ansvarshavende chefredaktør og to journalister.

Jan Aage Jeppesen har klaget til Pressenævnet, idet han finder, at bladet har tilsidesat god presseskik.

Pressenævnet lægger på baggrund af sagens oplysninger til grund, at påtalen mod klager for overtrædelse af straffelovens § 108, stk. 1, blev opgivet, idet videre forfølgning ikke kunne ventes at føre til domfældelse, jf. retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 2, ligesom forholdet blev anset for forældet, jf. straffelovens § 93, stk. 1, nr. 3.

Nævnet finder, at artiklens omtale af dette spørgsmål ikke er korrekt, idet det ikke i artiklen angives, at Rigsadvokaten efter forelæggelse for justitsministeren – ud over begrundelsen om forældelse – tillige ved afgørelsen om påtaleopgivelse lagde til grund, at videre forfølgning ikke kunne ventes at føre til, at klager blev fundet skyldig til straf. Det er nævnets opfattelse, at læseren må få det indtryk, at klager alene undgik en straffesag på grund af spørgsmålet om forældelse. Nævnet finder, at bladet herved har handlet i strid med god presseskik og udtaler sin kritik.

Nævnet finder endvidere, at bladet inden offentliggørelsen burde have undersøgt, hvorvidt dommen var anket eller påtænktes anket. Ved at unnlade dette har bladet tilsidesat god presseskik, og nævnet udtaler tillige på dette punkt sin kritik.

København den 14. august 2002.

Axel Kierkegaard, Aage Lundgaard, Tage Clausen og Kirsten Dyregaard.”

Klageren har anført, at bladet har forsinket offentliggørelsen af resumeet af Pressenævnets kendelse med fem dage, hvilket ikke opfylder kravet fra nævnet om, at offentliggørelsen skal ske "snarest muligt". Det bemærkes i den forbindelse, at der er tale om et dagblad, der udkommer alle ugens dage. Offentliggørelsen er således i strid med medieansvarslovens § 49, 2. pkt. Det må lægges til grund, at bladet – i lighed med klager – modtog nævnets kendelse med posten fredag den 16. august 2002. Bladet havde således rigeligt med tid til at nå en offentliggørelse den følgende dag. Offentliggørelsen skete imidlertid først onsdag den 21. august 2002. Klager har henvist til nævnets afgørelser i sag nr. 99/1997 og 137/1997.

Klageren har videre anført, at offentliggørelsen af resumeet af nævnets kendelse ikke er foretaget som pålagt af nævnet, dvs. uden kommenterende tilføjelser i teksten og nøjagtig således, som teksten er angivet. I offentliggørelsen af resumeet er således med fede typer indsat overskriften "OPGIVET SAG". Denne tekst fremgår ikke af nævnets offentliggørelsespålæg og er derfor en kommenterende tilføjelse indsat af bladet. Tilføjjelsen er endvidere en direkte vildledning af læserne, da den er usand, hvilket bladet var bekendt med. Sagen var netop ikke "opgivet", men anket til Østre Landsret. Ligeledes er overskriften ikke i overensstemmelse med nævnets pålæg, idet teksten i overskriften er "KENDELSER FRA PRESSENÆVNET". Ligeledes er det første ord herefter, ordet "Den", helt udeladt i bladets tekst. Bladet har også på dette punkt tilsidesat medieansvarslovens § 49, 2. pkt.

Klageren har endelig anført, at resumeet af kendelsen ikke er placeret på en så fremtrædende måde i bladet, som det med rimelighed kan forlanges. Resumeet er anbragt ved siden af en redaktionel omtale af en anden klagesag over bladet, hvor nævnet ved kendelse af 19. juni 2002 afgjorde, at bladet ikke havde handlet i strid med god presseetik. Efter klagers opfattelse er der i nærværende sag en så enorm diskrepans i forhold til offentliggørelsesmåden af artiklen den 26. juni 2002 og offentliggørelsen af nævnets kendelse, at klager har vanskeligt ved at forestille sig, at offentliggørelsen af kendelsen overhovedet kunne foretages på en mindre fremtrædende måde. Ud over placeringen allerbagest i bladet – før sex- og massageannoncerne – er der tale om et bevidst forsøg på at sløre og utydeliggøre, at det drejer sig om et enkeltstående resumé af en kendelse fra nævnet. Bladet har på en helt uanstændig måde ved brug af en række tekniske og redaktionelle manipulationsmuligheder nærmest gjort teksten fra nævnet usynlig for bladets læsere. Klager har henvist til nævnets afgørelse i sag nr. 110/2000, hvor nævnet ses at have ændret praksis i sin fortolkning af medieansvarslovens relevante bestemmelser.

Klageren har sammenfattende anført, at da bladet således har tilsidesat samtlige de muligheder, der eksisterer for overtrædelse af medieansvarslovens § 49, 2. pkt., er der tale om en sådan grovhed, at nævnet bør udtale alvorlig kritik af bladet, ligesom det kræves, at nævnets resumé genoptrykkes i bladet i overensstemmelse med medieansvarslovens bestemmelser. Nævnet bør i den forbindelse over for bladet specifikt angive, på hvilke nærmere betingelser genoptrykkningen skal finde sted. Efter klagers opfattelse bør nævnets afgørelse i sag nr. 59/1992 kunne finde analog anvendelse ved afgørelsen af nærværende sag.

Bladet har anført, at klagen over, at man skulle have forsinket offentliggørelsen af Pressenævnets resumé med 5 dage, er absurd. Fredag den 16. august 2002 modtog bladets ansvarshavende chefredaktør nævnets kendelse. Han havde imidlertid først tid til at ekspedere sagen den følgende arbejdsdag mandag den 19. august 2002. Chefredaktøren havde modtaget fire kendelser fra Pressenævnet, hvoraf han bragte to i udgaven for tirs-

dag den 20. august 2002 og to i avisen for onsdag den 21. august 2002. Kravet om, at offentliggørelsen skal ske "snarest muligt", er dermed opfyldt.

Bladet har videre anført, at klagerens udlægning af hensigten med overskriften, hvormed der helt neutralt henvises til anklagemyndighedens opgivelse af sagen imod klager, savner mening. Sædvanligvis bringes alene overskriften "Kendelse fra Pressenævnet", men da der her foreligger to afgørelser, som bladet gerne vil meddele læserne, har de fået hver deres neutrale overskrift. Såfremt disse overskrifter var undladt, ville teksterne have fremtrådt uindbydende.

Bladet har endelig anført, at Pressenævnet ikke beskæftiger sig med, hvorledes nævnets kendelser placeres i de enkelte medier. Som tidligere nævnt er nærværende kendelse ligefrem fremhævet med en neutral overskrift, ligesom den er anbragt på en toneplads, der påkalder sig læserens opmærksomhed.

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: *Niels Grubbe, Finn Rowold, Kaare R. Skou og Kirsten Dyregaard.*

Pressenævnet udtaler:

Efter medieansvarslovens § 49 kan Pressenævnet pålægge redaktøren for det indklagede massemedie snarest muligt at offentliggøre en kendelse i et af nævnet nærmere fastlagt omfang. En sådan offentliggørelse skal ske uden kommenterende tilføjelser og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges.

Med hensyn til tidspunktet for offentliggørelsen af nævnets kendelse fremgår det af sagens oplysninger, at bladet modtog kendelsen fredag den 16. august 2002, og at denne blev bragt i bladet onsdag den 21. august 2002 i det 5. nr. af bladet, der udkom efter modtagelsen af kendelsen. Nævnet finder, at bladet burde have bragt kendelsen tidligere end sket, og nævnet udtaler i den anledning sin kritik.

Offentliggørelse af en kendelse skal bringes under den overskrift, som er angivet i pålægget, "Kendelse fra Pressenævnet". Bladet offentliggjorde imidlertid kendelsen under en fremhævet overskrift "Opgivet sag". Kendelsen blev bragt i en rubrik, hvor der tillige var omtale af en anden sag. Rubrikken havde en ikke fremhævet fælles overskrift "Kendelser fra Pressenævnet". Den fremhævede overskrift "Opgivet sag" kan tilmed give anledning til misforståelse af kendelsens indhold. Nævnet pålægger derfor bladet at foretage en ny offentliggørelse af nævnets kendelse af 14. august 2002 i sag nr. 69/2002 med den overskrift, der fremgår af pålægget.

På samme side som offentliggørelsen af nævnets kendelse bragte bladet en omtale af en anden sag, hvor nævnet fandt, at bladet ikke havde tilsidesat god presseskik. Nævnet finder ikke grundlag for at udtale kritik i anledning af dette, men finder, at det er i strid med pålægget, at omtalen af den anden sag blev bragt i samme rubrik og under en fælles overskrift.

Nævnet har i øvrigt ingen bemærkninger til bladets placering af nævnets kendelse.

(I medfør af medieansvarslovens § 49 pålagde Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af Ekstra Bladet at offentliggøre et af nævnet udformet resumé af kendelsen).

I sag nr. 88/2002

K og K
mod B.T.

afsagde Pressenævnet onsdag den 13. november 2002 sålydende

Kendelse:

[Et ægtepar – K og K] har klaget til Pressenævnet over en forsideoverskrift samt en artikel bragt i B.T. den 22. august 2002, idet de mener, at god presseskik er tilsidesat.

Af bladets forside den 22. august 2002 fremgik følgende:

”Ti-årige bag grov mobning: Otte-årig stukket med kniv og nåle.”

I artiklen med overskriften **”8-årig sparket, stukket og skåret”** var indsat følgende rubrik:

”Tissede på majscolbe og tvang den i munden på en dreng. Forældre i Strib i chok over tre 10-11-åriges uhyggelige mishandling af 8-årig.”

I artiklens indledning hed det:

”Først blev han slået, sparket, stukket med nåle og med kniv af sine tre plageåndere.

Derefter måtte en otte-årig dreng fra Strib ved Middelfart finde sig i at skulle spise af eller sutte på en majscolbe, som der var tisset på.”

Herefter hed det i artiklen:

”Majscolben blev stukket ned i hans mund af tre 10-11-årige drenge fra Vestergårdsparken i Strib. Mens de to af drengene holdt den otteåriges arme i et skruestik, så stak den tredje dreng den overtissede majscolbe ned i munden på den ulykkelige og rædselsslagne dreng.

”Min dreng var som forstenet, da jeg fandt ham. Det var kun usammenhængende og i brudstykker, jeg kunne få at vide, hvad der var foregået. Vi har ikke sovet i to nætter efter det her, og jeg har faktisk ikke lyst til at bo her mere. Jeg føler mig utryk, og det gør mine børn også,” siger moderen til den mishandlede dreng.

Efter mishandlingen tog hun omgående til en vagtlæge, hvor det blev konstateret, at den otte-årige dreng havde fået store blå mærker på ryg og ben, ligesom der var kradsesmærker og sår efter nålestik og snitsår på en finger efter en kniv. Desuden havde den otte-årige dreng fået en stor bule i højre side af hovedet efter det uhyggelige mobbeoverfald af de lidt ældre drenge.

Drenge afhørt af politiet

Politiet i Middelfart ser med stor alvor på sagen og afhørte i går de tre drenge, som stod for overfaldet.

”Jeg håber, at sagen ender med, at der på en eller anden måde vil blive ført tilsyn med de pågældende børn, så man igen kan føle trykthed ved at sende sine børn ud at

lege,” siger den 39-årige chokerede mor, der står alene i situationen, fordi hendes eksmand er i udlandet.

Det uhyggelige børneoverfald skete mandag aften ved et stisystem bag Vestergårdsparken, nær Brændeskov Station i Strib, hvor der bagved er en majsmark.

Det viser sig, at der tilsyneladende ikke er tale om noget enkeltstående tilfælde. Lone Andersen, 28, som er mor til fire, fortæller, hvordan hendes tre-årige Emil for et stykke tid siden var blevet tvunget til at tage bukserne af, hvorefter han skulle slikke den større drengs tissemand. Hun overvejer at gå til en børnepsykolog, fordi hun ikke ved, om hun kan få bearbejdet situationen rigtigt for sit kun tre år gamle barn.

Hendes mands barn har desuden været udsat for at blive slået med et jernrør i et frikvarter på den nærliggende Aulby Skole. Sønnen fik en mindre hjernerystelse, og man så i det tilfælde ikke anden udvej end at få drengen flyttet til Strib Skole, så han kunne blive fri for sin plageånd.

”Man bliver jo bange for, hvad der kan ske på længere sigt. Man har jo læst om rystende ting, der sker blandt børn i udlandet, og derfor går jeg stærkt ind for, at disse ting skal stoppes her og nu,” siger Lone Andersen.

Der var også et tilfælde, hvor en af de store drenge cyklede afsted med en fire-årig knægt og efterlod ham langt fra Vestergårdsparken, hvorefter der blev iværksat en større eftersøgning. Til sidst blev den fire-årige fundet ulykkelig og tudbrølede – et par kilometer væk fra hjemmet.

Forældrene gør intet

”Vi har tidligere haft fat i forældrene til de pågældende børn, men det har ikke hjulpet. Men nu er det på tide, at der bliver skredet ind, inden det for alvor går galt,” siger Lone Andersen.

Hun mener, at mange forældre i dag ikke har tid til at skabe tryghed og omsorg for deres børn.

Lone Andersen har selv formået at skabe respekt hos de pågældende drenge ved simpelthen at nægte dem at komme sammen med hendes børn.

”Vi troede, at vi boede i et fredeligt område, men sådan er det altså ikke. Nogle af børnene er bange for at komme i skole og har en frygt siddende inden i sig,” siger hun.

Samtidig er der dog også nogle ulykkelige forældre, som ikke forstår, at netop deres børn har været med i en af de mest grove mobbesager i Danmark i de senere år.

Bente Meunier, socialdirektør i Middelfart kommune, vil ikke udtale sig om den konkrete sag. Hun siger dog:

”Det er politiet, der i første omgang har en sag som den her, hvorefter vi får den overdraget. Det vil normalt ske ret hurtigt i forløbet. Det normale er, at man for det enkelte barn går ind og vurderer, hvilke behov barnet og eventuelt barnets forældre har for hjælp.

Vi undersøger den familiemæssige baggrund og så videre. Men det er meget svært at sige noget generelt om, fordi den slags sager kan være af meget forskellig karakter fra gang til gang.”

Klagerne er forældre til den ene af de tre drenge, der efter det oplyste overfaldt en mindre dreng.

Klagerne har anført, at bladets forsideoverskrift er tendentiøs. Man har bragt overskriften uden på noget tidspunkt at have været i kontakt med Middelfart Politi. Der er tale om en udokumenteret påstand – også efter politiets egne oplysninger.

Klagerne har i forhold til artiklens overskrift oplyst, at to af de tre drenge, der overfaldt den otte-årige, har erkendt at have slået og sparket. Klagernes dreng har benægtet dette. Desuden har alle tre drenge i politiets forhør, uafhængigt af hinanden, benægtet ethvert kendskab til kniv og nåle. Overskriften er derfor stærkt tendentiøs, og reglerne under punkt A.1-4 og 6 i de vejledende presseetiske regler er således tilsidesat. I forhold til artiklens indledning er fakta ligeledes, at to af drengene indrømmer at have slået og sparket, alle tre nægter brug af kniv og nåle, ligesom alle drenge benægter at have tisset på en majscolbe, som én af drengene stak ind i offerets mund.

Klagerne har endvidere anført, at det er kritisabelt, at drengenes alder oplyses i artiklen, idet det letter det lille lokalsamfunds mulighed for at identificere børnene. Artiklen oplyser også, hvor de tre drenge bor. Dette krænker klart privatlivets fred, jf. punkt B.1. og 3. i de vejledende regler for god presseskik. At der opgives forkert alder og delvis forkert bopæl på drengene er i den sammenhæng irrelevant. Artiklen følger ej heller reglen om, at angreb og svar, jf. punkt A.4., skal bringes i sammenhæng og på samme måde. Det bliver således ikke oplyst, at alle tre drenge benægter brug af kniv og nåle.

Klagerne har yderligere anført, at journalisten i afsnittet "Det viser sig..." pludselig springer over i nogle helt andre episoder, der intet har med klagernes søn eller episoden den 19. august 2002 at gøre. Det fremstår imidlertid som om, at de tre drenge også har noget med dette at gøre, ligesom det fremstår som om, at Lone Andersen har haft fat i klagerne, hvilket ikke er tilfældet. Bladet sammenkæder således en række episoder med karakter af mobning/overgreb, der intet har med hinanden at gøre.

Bladet har anført, at det er bladets principale synspunkt, at klagen bør afvises, da klagerne ikke har den fornødne retlige interesse i at klage til nævnet. Hverken klagerne eller deres otte-årige søn er omtalt, afbilledet eller på anden måde identificeret i artiklen. Bladet har henvist til nævnets afgørelse i sag nr. 172/1997. Artiklen indeholder hverken navn, adresse, billede eller angivelse af andre fysiske kendetegn på de tre drenge, der har udøvet overfaldet på den mindre dreng. Beskrivelsen af de tre drenge som "10-11-årige" kan ikke være egnet til at identificere klagernes søn, når det af klagernes e-mail af 7. september 2002 fremgår, at han er 8 år gammel. Bladets fejlagtige oplysning kunne give anledning til at tro, at drengene ville gå i 4.-5. klasse, men ifølge klagerne går sønnen kun i 2. eller 3. klasse. Bladet har endvidere ikke oplyst, at de tre drenge går på Strib Skole. Heller ikke oplysningen i artiklen om, at de tre drenge kommer fra Vestergårdsparken i Strib er egnet til at identificere klagernes søn, idet det af klagen fremgår, at klagerne bor på ...vej.

Bladet har sammenfattende vedrørende dette punkt anført, at artiklen ikke indeholder nogen oplysninger overhovedet, der kan tjene til at identificere klagerne eller deres søn. Bladet har henvist til nævnets afgørelse i sag nr. 105/2000. Det forhold, at en person, der er omtalt i en artikel, kan identificeres af en kreds af personer, der i forvejen har kendskab til sagen, medfører ikke, at den pågældende person kan anses for identificeret i artiklen, og at god presseskik dermed er overtrådt. Bladet har i den forbindelse henvist til nævnets afgørelse i sag nr. 91/1999.

Bladet har herudover anført, at man har handlet i overensstemmelse med god presseskik, idet man i rimeligt omfang har efterprøvet de oplysninger, der er gengivet i bladet.

Det er bladets opfattelse, at moderens, og dermed drengens, forklaring til bladet har støtte i skadeseddelen fra skadestuen. Der var intet i de oplysninger, politiet havde videregivet til Fyens Stiftstidende – og som B.T. var bekendt med inden offentliggørelsen den 22. august 2002 – der gav bladet grundlag for at betvivle rigtigheden eller troværdig-

heden af de oplysninger, bladets journalister modtog fra den forurettede drengs moder. Oplysningerne stemte tværtimod helt overens. Endvidere var de oplysninger, som bladet modtog fra Lone Andersen, overensstemmende med oplysningerne fra den forurettede drengs moder. Hertil kommer, at de tre drenge havde proppet en majsokolbe ind i munden på den mindre dreng. Det fremgår af klagen, at dette forhold ikke bestrides af de tre drenge, idet der alene er uenighed om, hvorvidt en af drengene forinden havde tisset på majsokolben.

Bladet har videre anført, at man ikke kunne kontakte forældrene til de tre drenge for at anmode om deres fremstilling af forløbet, idet man hverken havde navne eller adresser på de tre implicerede drenge. Bladet undlod at foretage selvstændig efterforskning af de tre drenges identitet med henblik på at rette henvendelse til de pågældende eller deres forældre for at få deres version af historien. Netop fordi der ikke var tale om voksne mennesker, ville en sådan fremgangsmåde efter bladets opfattelse ikke have været korrekt. Bladet var ikke gennem de gennemførte interviews med den forurettede drengs moder, Lone Andersen, skoleleder Henning Deurell, kommunaldirektør Bente Meunier eller gennem de oplysninger, Middelfart Politi havde givet til Fyens Stiftstidende, blevet gjort bekendt med, at de større drenge bestred rigtigheden af den del af den mindre drengs beskrivelse af forløbet. Bladet fandt det derfor uproblematisk at gengive beskrivelsen af hændelsen, som den var gengivet af drengens moder og Middelfart Politi.

Bladet har endelig oplyst, at Lone Andersen over for bladet har oplyst, at i hvert fald en af de tre drenge har været involveret i de beskrevne mobningshændelser. Hun har videre oplyst, at hun har drøftet sagen med nogle af forældrene til de implicerede drenge. Bladet hævder imidlertid ikke i artiklen, at klagernes søn har været involveret i de forudgående eksempler på mobning.

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: *Axel Kierkegaard, Bo Maltesen, Kaare R. Skou og Ole Askvig.*

Pressenævnet udtaler:

Pressenævnet bemærker indledningsvis, at det ikke kan udelukkes, at det ud fra artiklens oplysninger er muligt for personer med et vist kendskab til de stedlige forhold at identificere sønnen som en af de i artiklen omtalte tre drenge. Der er derfor ikke grundlag for at afvise sagen som følge af manglende retlig interesse som hævdet af bladet.

Nævnet bemærker videre, at nævnet ikke har mulighed for at efterprøve de nærmere omstændigheder i forbindelse med overfaldet på drengen, herunder hvad drengene efterfølgende har forklaret til politiet.

I en forsideoverskrift samt i en artikeloverskrift og indledning fremstår det på baggrund af oplysninger fra den forurettede drengs moder og Middelfart Politi som et faktum, at tre drenge, herunder klagernes søn, har slået og sparket denne anden dreng, stukket ham med kniv og nåle og endelig stoppet en majsokolbe, der var tisset på, i munden på ham. Nævnet finder, at bladet burde have refereret politiet som kilde til artiklens sagsfremstilling, ligesom bladet burde have henvendt sig til klagerne for at få en kommentar til artiklens oplysninger. Da dette ikke er sket, og da fremstillingen herved er blevet ensidig, har bladet handlet i strid med god presseskik, og nævnet udtaler sin kritik.

Nævnet finder ikke, at det med bladets omtale af tidligere episoder om mobning eller overgreb med tilstrækkelig tydelighed er angivet, at det er de samme drenge, herunder klagernes søn, der står bag. Nævnet finder derfor ikke grundlag for at udtale kritik af bladet på dette punkt.

Nævnet finder videre, at det – om end den var forkert angivet – var relevant i den konkrete sag at nævne alderen på de pågældende drenge. Henset til at det ikke er nærmere præciseret, hvilken adresse klagerens søn bor på, finder nævnet ikke tilstrækkeligt grundlag for at udtale kritik på dette punkt.

Nævnet finder ikke i øvrigt, at bladet har handlet i strid med god presseskik.

(I medfør af medieansvarslovens § 49 pålagde Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af B.T. at offentliggøre et af nævnet udformet resumé af kendelsen).

I sag nr. 95/2002

Advokat Anders Drachmann
mod Helsingør Dagblad

afsagde Pressenævnet onsdag den 23. oktober 2002 sålydende

Kendelse:

Advokat Anders Drachmann har klaget til Pressenævnet over Helsingør Dagblads offentliggørelse af Pressenævnets kendelse i sag nr. 42/2002 den 28. september 2002, idet han mener, at offentliggørelsen er i strid med medieansvarslovens § 49, 2. pkt. Herudover mener klager, at bladet har handlet i strid med god presseskik.

Den 28. september 2002 bragte Helsingør Dagblad følgende resumé, som bladet ved nævnets kendelse af 25. september 2002 var blevet pålagt at offentliggøre:

”Kendelse fra Pressenævnet:

I perioden 16. marts til 11. april 2002 bragte Helsingør Dagblad en artikelserie omkring forløbet af en indbudt licitation i forbindelse med byfornyelse af en konkret ejendom i Helsingør. I artikelserien omtales blandt andet advokat Anders Drachmanns rolle i forbindelse med sanerings sagen, ligesom klagers hverv som advokat for kommunen og byens borgmester blev beskrevet. I artikelserien indgik endvidere en omtale af advokat Anders Drachmanns rolle i forbindelse med salget af en lokalradiostation. Endelig bragte bladet den 18. maj 2002 en artikel om advokat Anders Drachmanns deltagelse i en voldgiftssag som advokat for kommunen. I artiklen udtrykte et byrådsmedlem for SF tvivl om, hvorvidt advokaten var i stand til fagligt at varetage kommunens interesser i voldgiftssagen.

Advokat Anders Drachmann har klaget til Pressenævnet, idet han finder, at god presseskik er tilsidesat.

Pressenævnet bemærker indledningsvis, at forholdene omkring byfornyelsessager, herunder hvorvidt der sker misbrug af offentlige midler, har stor samfundsmæssig interesse. De involverede parter må i den forbindelse tåle at få deres roller kritisk belyst af medierne.

Nævnet finder for så vidt angår artiklen den 27. marts 2002 med overskriften ”Kommunens advokat og Tærøbøls Aps-formand styrer saneringsfirmaer”, at der ikke i artiklens oplysninger er belæg for artiklens overskrift, og nævnet udtaler i den anledning sin kritik. Nævnet finder endvidere, at kritikken af klager burde være forelagt klager selv inden offentliggørelsen med henblik på en kommentar. Ved at undlade dette har bladet handlet i strid med god presseskik, og nævnet udtaler også på dette punkt sin kritik. Til bladets anførsel om, at det ikke har været muligt at få fat i klager for en kommentar, bemærker nævnet, at oplysningerne ikke havde en sådan aktualitetsværdi, at bladet ikke havde kunne afvente klagers bemærkninger inden for en rimelig tidsramme.

Hvad angår forsiden og artiklen den 5. april 2002 med overskriften ”Advokat for sælger, medejer og advokat for køber” finder nævnet, at beskyldningerne mod klager for sammenblanding af interesser er af en sådan karakter, at bladet burde have forelagt dem for ham inden offentliggørelsen. Ved at undlade dette har bladet handlet i strid med god presseskik, og nævnet udtaler tillige sin kritik på dette punkt. Nævnet bemærker ligeledes her, at oplysningerne ikke havde en sådan aktualitetsværdi, at bladet ikke havde

kunne afvente klagers bemærkninger inden for en rimelig tidsramme.

Nævnet finder samtidig, at bladet med kendskab til de verserende konflikter mellem Michael Eibye og klager burde have udvist større kritik over for Michael Eibye som kilde – og i den forbindelse som mindstemål have forelagt klager Eibyets oplysninger. Nævnet finder, at bladet også på dette punkt har handlet i strid med god presseskik og udtaler sin kritik.

Nævnet finder, at bladet ikke herudover har handlet i strid med god presseskik i forbindelse med artikelseerien.

København, den 25. september 2002.

Jørgen Nørgaard, Aage Lundgaard, Tage Clausen og Ole Askvig.”

Herudover bragte bladet samme dag – ud over en leder om sagen på side 2 – nævnets kendelse i sin fulde ordlyd samt en artikel om sagen på samme side som resumeet af nævnets kendelse. I artiklen med overskriften **”Pressenævnet om de involverede i byfornyelsen: ”De må tåle at få deres roller belyst”**” hed det i en mindre overskrift:

”Helsingør Dagblad får kritik af fodfejl i behandlingen af advokat Anders Drachmann, men nogen ”hetz”, der krænker privatlivets fred, mener nævnet ikke, at der har været tale om.”

I artiklen hed det:

”HELSINGØR: To omfattende klageskrifter til Pressenævnet fra advokat Anders Drachmann med stribevis af klager over Helsingør Dagblad for at have ført kampagne mod ham og hans virksomhed gav kun advokaten medhold i fire tilfælde, som må falde ind under betegnelsen journalistiske fodfejl.

Pressenævnet konstaterer i en kendelse, som bringes i dagens avis, at Helsingør Dagblad i den lange artikelserie om byfornyelsen i Helsingør i tre tilfælde burde have forelagt omtalen af advokat Anders Drachmanns rolle for ham og dermed har gjort sig skyldig i brud på god presseskik. Samtidig finder nævnet i ét tilfælde, at der ikke er dækning for en artikels indhold i overskriften. Men nævnet slår i en ledsagende udtalelse fast, at de fremlagte artikler i sagen ”alene omhandler klagers virke som advokat”, og at Helsingør Dagblad således ikke har bragt oplysninger om Drachmann, som kan krænke privatlivets fred.

Advokat Anders Drachmann havde ellers i sin meget omfattende klage til Pressenævnet over Helsingør Dagblad hævdet, at der var tale om en hetz mod ham, og at ”hetzen føres på et ukorrekt grundlag og på en måde, der tilsidesætter de presseetiske regler, og som alene kan have til formål at skade ham og den advokatvirksomhed, han driver”.

Helsingør Dagblad har i sit svar afvist, at der var tale om en hetz, og at vi skulle have haft til forsæt at skade hans personlige anseelse. Det har ikke været Drachmanns personlige adfærd, men hans offentlige/erhvervsmæssige adfærd, der har været genstand for undersøgelse. Hans navn blev først interessant for sagen, efterhånden som bladets research skred frem. Samtidig holdt vi os i vores svar til Pressenævnet til, at der har været tale om ”en for offentligheden helt relevant sag”.

”Stor samfundsmæssig interesse”

Det samme mener Pressenævnet. I såvel den ledsagende udtalelse som i selve kendelsen fastslås det, at ”forholdene omkring byfornyelsessager, herunder hvorvidt der sker mis-

brug af offentlige midler, har stor samfundsmæssig interesse, og at de involverede parter i den forbindelse må tåle at få deres roller kritisk belyst af medierne”.

Pressenævnet har i sagen haft omkring 20 artikler fra Helsingør Dagblad og lige så mange A4-sider med klager fra Anders Drachmann at læse igennem, idet det dog kun er nogle af artiklerne, der er indgået i selve sagen.

I denne store sag er der så sket nogle fodfejl, som Pressenævnet påpeger, og som vi derfor tager til efterretning (læs lederen side 2). Hvad angår artiklen om Radio The Wave havde vi faktisk allerede i vores svar til Pressenævnet indrømmet, at det kunne tolkes som en forsømmelse, at vi ikke havde forelagt Anders Drachmann Michael Eibybes påstande.

Det fremgår i øvrigt, at vi allerede ved artikelseriens start forsøgte at indhente en kommentar fra Anders Drachmann, men vi må altså konstatere, at dette efter Pressenævnets vurdering ikke er forsøgt tilstrækkeligt ihærdigt under sagens forløb. Det har spillet en afgørende rolle for Pressenævnet, at artiklerne ikke havde en sådan aktualitet, at de ikke kunne vente på at komme i avisen, til Drachmann var blevet hørt.

At Pressenævnet ikke mener, at en af overskrifterne har dækning i indholdet, tager vi til efterretning.

Læs i øvrigt dagens leder.

bec.”

Klageren har anført, at offentliggørelsen af Pressenævnets kendelse af 25. september 2002 i sag nr. 42/2002 er i strid med medieansvarslovens § 49, 2. pkt., idet offentliggørelsen ikke er sket uden kommenterende tilføjelser. Artiklen og overskrifterne fastslår således, at bladet har begået ”...fodfejl...”, og at de påklagede forhold falder ind under ”...betegnelsen journalistiske fodfejl”. Dette må betragtes som værende en kommentar til kendelsen, hvori man forsøger at nedtone det faktum, at man har begået brud på reglerne om god presseskik og dermed lovgivningen. Artiklen er bragt i umiddelbar tilknytning til kendelsen og fremstår dermed som bladets kommentar til afgørelsen, hvor klager ikke har nogen mulighed for at kommentere denne.

Klageren har samtidig under henvisning til nævnets årsberetning 1999, side 10-11, og sag nr. 39/1999 og 111/1999, anmodet om nævnets stillingtagen til, hvorvidt de ledsagende kommentarer til kendelsen som indeholdt i artiklen og lederen er i overensstemmelse med loven og de vejledende regler for god presseskik.

Klageren har anmodet nævnet om at pålægge bladet at offentliggøre kendelsen om offentliggørelse og samtidig offentliggøre kendelsen af 25. september 2002 på ny uden ledsagende kommentarer.

Bladet har oplyst, at man har ønsket at følge reglerne, og hvis man har brudt dem, er det ikke sket med forsæt. Bladet har overvejet, hvorledes nævnets krav om offentliggørelse – og reglerne i øvrigt – skulle fortolkes og kom frem til, at det vel ikke kunne være rigtigt, at bladet var afskåret fra enhver journalistisk behandling og meningstilkendegivelse i forbindelse med kendelsen. Under alle omstændigheder stod det klart, at det ville give et misvisende billede af pressenævnsagen, hvis kendelsen om fire overtrædelser af reglerne for god presseskik stod helt alene. Nævnet havde jo afvist den helt overordnede påstand om, at bladet alene skulle have haft til formål med sin artikelserie at skade klager og hans virksomhed. De fire punkter, hvor Pressenævnet udtaler sin kritik, burde ud fra en rimelighedsbetragtning ses på baggrund af omfanget af den samlede klage.

Det er i øvrigt på baggrund af en samtale med en førende pressejurist ved Danmarks Journalisthøjskole bladets opfattelse, at bladet har lov til at give sin mening til kende, blot det ikke er en tilføjelse til kendelsen. Bladet har i den forbindelse henvist til hjemmesiden om mediejura.

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: *Niels Grubbe, Finn Rowold, Kaare R. Skou og Kirsten Dyregaard.*

Pressenævnet udtaler:

Efter medieansvarslovens § 49 kan Pressenævnet pålægge redaktøren for det indklagede massemedie snarest muligt at offentliggøre en kendelse i et af nævnet nærmere fastlagt omfang. En sådan offentliggørelse skal ske uden kommenterende tilføjelser og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges.

Bladet har på samme side som nævnets kendelse bragt en artikel med kommentarer til nævnets kendelse. Pressenævnet finder, at bladet herved har handlet i strid med medieansvarslovens § 49, 2. pkt., og udtaler i den anledning sin kritik. Nævnet pålægger samtidig bladet at foretage en ny offentliggørelse af nævnets kendelse i sag nr. 42/2002 uden kommentarer.

Nævnet finder ikke, at lederen og artiklen har et sådant indhold, at bladet ved offentliggørelsen har tilsidesat god presseskik.

(I medfør af medieansvarslovens § 49 pålagde Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af Helsingør Dagblad at offentliggøre et af nævnet udformet resumé af kendelsen).

I sag nr. 101/2002

Tidl. minister Ole Stavad, MF
mod Jyllands-Posten

afsagde Pressenævnet onsdag den 11. december 2002 sålydende

Kendelse:

Tidl. minister Ole Stavad, MF, har klaget til Pressenævnet over to artikler bragt i Jyllands-Posten den 10. og 14. oktober 2002, idet han mener, at god presseskik er tilsidesat.

Artiklen den 10. oktober 2002 havde overskriften ”**Tyrkiske tæpper i Skatteministeriet**”.

I artiklen hed det:

”Har De nogensinde undret Dem over, hvad Deres mange skattekroner egentlig bliver brugt til?

JP Explorer kan her løfte sløret for, at en del af dem – ifølge en tyrkisk tæppehandler – i hvert fald er gået til mere end 50 tyrkisk vævede tæpper, som den daværende socialdemokratiske skatteminister Ole Stavad i sin tid hentede på markedet i den tyrkiske havneby Marmaris. Det skulle være foregået hos butikken The Goldenhorn Carpet Corporative.

Forleden gik vi ned ad havnepromenaden uanende om, hvilken afsløring, der ventede os. I første omgang afviste vi en aggressiv tæppehandler, der forsøgte at prakke os et par løbere på. Da vi alligevel lugtede en god historie om, at kvinderne knoklede med tæppeproduktionen, mens mændene bare sad i hjørnet og drak te samtidig med at de spillede brætspil – gik vi ind.

Så fik vi den virkelige afsløring hos tæppehandleren.

”Aha, I er danskere,” sagde tæppehandleren, mens vi tog en slurk af den varme æblete, som tæppehandleren serverede for at få en eventuel handel til at glide bedre ned.

”Jeres tidligere skatteminister er en af vores store kunder,” fortsatte tæppehandleren. ”Han købte i 1999 50 tæpper her i forretningen for mere end en million kroner. De skulle bruges på hans kontorer.”

Vi må håbe for Ole Stavad, at han handlede en del med tyrkerne om prisen på de mange tæpper til Skatteministeriet. For mens vi stod i forretningen blev et hollandsk par tilbudt et tæppe til 1900 kr. blot få øjeblikke, efter at vi fik tilbudt samme tæppe for 1000 kr.

Nu var Ole Stavad som skatteminister naturligvis en nærig mand, så mon ikke han fik handlet til en god pris. Under alle omstændigheder slap han for en del af regningen. For ifølge tæppehandleren glemte Ole Stavad og hans ministerium at betale omkring 30.000 kroner af regningen. Godt for skatteyderne – men skidt for tæppehandleren.

”Så han skylder os faktisk penge. Men det skal du ikke skrive noget om, for det er en sag mellem ham og mig,” grinede tæppehandleren, der absolut ikke så ud til at lide nogen nød.

Det store spørgsmål er nu, hvor tæpperne befinder sig. Da vi i den store avisfusions hellige navn skal lære at samarbejde skulle vi måske pudse vores nye kolleger fra Ekstra

Bladet på sagen. Så kunne vi måske også få at vide, om Stavad har tænkt sig at betale de 30.000 kr. til tæppehandleren.

Artiklerne kunne passende offentliggøres under overskriften "Tæppeskandale i Skatteministeriet" – eller hvad med "Tæpper fejlet ind under gulvtæppet".

Vi hører på Explorerer-holdet også meget gerne fra Ole Stavad. Han kan blot sende en mail til os.

Indtil da kan særligt interesserede gå ind på hjemmesiden <http://members.tripod.com/issi.kamill/index.htm> og få mere at vide om tyrkisk tæppekunst."

Artiklen den 14. oktober 2002 havde overskriften "**Censur mod JP Explorerer**".

I artiklen hed det bl.a.:

"...

Foruden at være nedtrykte over ytringsfrihedens meget trange vilkår på Cypern, skal Explorerer-holdet i øvrigt udtrykke sin meget store skuffelse over, at folketingsmedlem, tidligere skatteminister Ole Stavad (S) endnu ikke har givet os sin version af den i freddags omtalte tæppesag fra Marmaris i Tyrkiet.

Her skal Ole Stavad ifølge en tæppehandler angiveligt i 1999 have brugt over en million kroner på at indkøbe ægte tæpper til Skatteministeriet. Men også ifølge ham have undladt at betale 30.000 kr. af regningen.

Da vi endnu ikke har hørt fra Ole Stavad, skal der lige til sidst her fra Explorerer-holdet lyde en kraftig opfordring til Ole Stavad om at sende os en mail med sin version af sagen.

"Skal den tyrkiske tæppehandler have 30.000 kr.?"

Den 22. oktober 2002 fik klager i bladet bragt et indlæg under overskriften "**Usande påstande**". Indlægget var sålydende:

"Af Ole Stavad, folketingsmedlem (S), tidligere skatteminister og erhvervsminister

UNDER overskriften "Tyrkiske tæpper i Skatteministeriet" bragte Jyllands-Posten i artiklerien JP-EXPLORER 10/10 2002 en række usande påstande i sin reportage.

Jyllands-Posten refererede en påstand fra en tyrkisk tæppehandler om, at jeg som skatteminister i 1999 skulle have købt mere end 50 tæpper til Skatteministeriet til en pris på over én million kroner, som skulle være betalt af danske skatteydere.

Jyllands-Posten har ikke på noget tidspunkt forsøgt at indhente en kommentar fra mig til den groteske påstand. Alligevel efterlyser avisen i sin reportage 14/10 2002 en kommentar fra mig, samtidig med at de usande påstande endnu engang gentages i avisen.

Jeg har aldrig købt så meget som et eneste tæppe til Skatteministeriet, hverken i Tyrkiet eller andre steder. Derfor er der heller ikke anvendt en eneste krone af skatteyderens penge til det angivne formål. Det kunne Jyllands-Posten have forsikret sig om ved, forinden historien var blevet trykt, at henvende sig til mig eller til Skatteministeriet.

Tæpper for egne penge

I de samme artikler påstås endvidere, at jeg eller Skatteministeriet skulle skyldte den pågældende tyrkiske tæppehandler 30.000 kr. Også denne påstand er uden hold i virkeligheden og er grebet ud af den blå luft.

Jeg købte tilbage i 1999 og 2000 tæpper i Tyrkiet for mine helt private og beskattede penge. Hver en krone, de har kostet, er betalt. Ønsker Jyllands-Posten dokumentation herfor, stiller jeg den gerne til rådighed for avisen. Det eneste, Skatteministeriet har haft med sagen at gøre, er, at jeg sikrede mig, at der var betalt lovmæssig told og moms af tæpperne, inden regningen blev betalt til tæppehandleren.

Også den dokumentation stiller jeg gerne til rådighed, hvis det ønskes.

Jeg skal dybt beklage, at man som offentlig person er fuldstændig værgeløs over for den form for usande påstande. Reglerne om offentlighed i forvaltningen giver alle muligheder for, at Jyllands-Posten kunne få afkræftet den tyrkiske tæppehandlers usande påstande, hvis man havde spurgt i Skatteministeriet.

Det gjorde avisen ikke. Den ønskede heller ikke min kommentar, inden de usande påstande blev viderebragt til Jyllands-Postens læsere. Derfor bragte Jyllands-Posten denne forkerte og ærekrænkende artikel.

SVAR: Vi beklager det passerede.

Redaktionen”

Klageren har anført, at bladet har fremsat beskyldninger om, at han skulle have købt tæpper i Tyrkiet tilbage i 1999 som skatteminister, og at han fortsat skulle skylde den tyrkiske tæppehandler 30.000 kr. Begge påstande er usande og grebet ud af den blå luft.

Klageren har i tilknytning hertil anført, at bladet på intet tidspunkt har forsøgt at indhente en kommentar fra ham om sagen.

Bladet er enig med klager i, at der med offentliggørelsen af JP-Explorers dagbogsnotater i de to artikler er sket en tilsidesættelse af god presseskik, idet der ubegrundet og i misforstået humoristisk øjemed fremsættes grove, ærekrænkende sigtelser mod klageren.

Bladet har oplyst, at man har givet klager en undskyldning og bragt klagers genmæle på en fremtrædende plads sammen med bladets svar, nemlig at man beklager det passerede.

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: *Axel Kierkegaard, Finn Rowold, Lene Sarup og Kirsten Dyregaard.*

Pressenævnet udtaler:

Bladet har bragt urigtige oplysninger om klager i de to artikler, hvilket også er erkendt af bladet. Bladet har endvidere undladt at indhente klagers kommentar til artiklernes oplysninger, der er krænkende for klager. Bladet har herved handlet i strid med god presseskik, og nævnet udtaler sin kritik.

Da klager kort tid efter offentliggørelsen af de to artikler har fået lejlighed til at redigere for sagen i bladet, og da bladet i den forbindelse har beklaget det passerede, finder nævnet ikke grundlag for at pålægge bladet at offentliggøre nævnets kendelse.

I sag nr. 105/2002

Jens Romundstad
mod SE og HØR

afsagde Pressenævnet onsdag den 22. januar 2003 sålydende

Kendelse:

Jens Romundstad har ved advokat Carlo Siebert klaget til Pressenævnet over en forsideoverskrift og en artikel bragt i SE og HØR nr. 42, udgivet den 17. oktober 2002, idet han mener, at god presseskik er tilsidesat.

Overskriften på forsiden lød: **"Robinson-Tina tilstår – SEX MED JENS"**. Over overskriften var to billeder af henholdsvis Jens Romundstad og Tina Steele, samt en tekst, der lød "For stærkt til TV".

Artiklen blev bragt med overskriften **"SEX PÅ ØEN"** og havde følgende indhold:

"Hvis man kunne vælge mellem mad og sex her på ekspeditionen, ville jeg vælge mad, udtalte Biker-Jens i et af de foregående afsnit. Men det lykkedes åbenbart den rødhårede charmør at få begge dele. For da ø-fællerne og kameraholdet efter sammenlægningen i mandags var forsvundet, udnyttede bikereren og bitchen mørket, og endnu et Robinson-par blev skabt.

Og hvilket par! Ingen ringere end Tina Steele og Jens Romundstad – to af Robinsons allermest markante personligheder – kom i romantisk lune, og efter en god middag med både bajere og cognac fik drifterne frit løb.

– Fuck, det er løgn! Det ser man ikke. Ser man, at Jens og jeg ligger arm i arm på stranden? Eller er det i hytten – åh nej, åh nej! lyder det klagende fra Robinson-furien Tina Steele, da det går op for hende, at nattens udskejelser er kommet til SE og HØRs kendskab.

– Vi gik i vandet og hyggede os, forsøger Tina sig, men udbryder så igen: – Er der så også nogen, der har fortalt om bagefter – eller er det kun om dén aften?

Tinas udbrud taler for sig selv, og hun kan da heller ikke lade være med at grine, når hun mindes filmholdets åbenlyse interesse for hende og Jens, da de dukkede op på øen dagen derpå.

Sammenlægningen var virkelig en fest for Robinson-bitchen fra 2000. Få dage efter lykkedes det hende også at få Lasse Rungholm ekspederet hjem – noget, hun havde set frem til et helt år.

– Jeg har glædet mig så meget. Hævnen er virkelig sød – meget bedre end at vinde en million, udtaler Tina begejstret og afslører samtidig, at sammenlægningen ikke bare var et frækt stævnemøde, men også blev starten på en tæt alliance mellem hende og Jens og så Ørum, der lovede hinanden at stå sammen til det sidste.

Biker-Jens befinder sig lige nu i Kirgisistan og ønsker ikke at kommentere personlige sager."

Ved siden af artiklen var anbragt en fremhævet tekst, hvori det hed:

"Åh nej, filmede TV3, da Jens og jeg lå på stranden! sukker Tina Steele."

Artiklen var endvidere ledsaget af flere billeder af klager og Tina Steele, hvortil var knyttet følgende tre billedtekster:

- "Biker-Jens er kendt for at foretrække tingene lige på og hårdt, men i Tina Steele har han da i hvert fald fået en værdig partner".
- "Tina Steele er ikke bleg for at provokere, men afsløringen af hendes eskapader med Jens Romundstad ryster hende alligevel".
- "En ny og hed alliance er skabt. Her ses Bikereren og bitchen i ø-rådet".

Klageren har anført, at der ved udsagnene "For stærkt til TV. Robinson-Tina tilstår: SEX MED JENS" og "Det så du ikke på TV. Bikereren og bitchen. SEX PÅ ØEN" – en påstand, som gentages i artiklen – er bragt usande påstande. En række af de øvrige deltagere i det pågældende reality-show har klart benægtet, at klager skulle have haft et seksuelt forhold til Tina Steele. Det bestrides endvidere, at Tina Steele kan bekræfte de bragte oplysninger, eller at hun under en telefonsamtale med journalisten bag artiklen skulle have udtalt sig som påstået. Klager har endvidere henvist til en erklæring fra Strix Television A/S, der forestod produktionen af reality-showet. Det fremgår heraf, at de bragte oplysninger ikke kan bekræftes.

Det er klagers opfattelse, at oplysningerne er krænkende og skadeforvoldende for klager og hans forlovede. Oplysninger om deltagernes eventuelle sexliv vedrører ikke det omhandlede reality-show, og sådanne oplysninger kan under alle omstændigheder forlanges unddraget offentligheden. Oplysningerne udgør således også en overtrædelse af straffelovens § 264 d.

Klageren har endvidere anført, at der er sket en grov tilsidesættelse af de presseetiske regler, ved at oplysningerne blev bragt, uden at bladet havde indhentet eller forsøgt at indhente hans kommentar eller samtykke. Bladet har på ingen måde dækning for udsagnet "Biker-Jens befinder sig lige nu i Kirgisistan og ønsker ikke at kommentere personlige sager". Han har ikke meddelt TV 3, at "han generelt ikke ønskede at kommentere personlige forhold vedrørende Robinson-ekspeditionen". I øvrigt er et forsøg på at indhente en kommentar via TV 3 utilstrækkeligt i henseende til de presseetiske regler. Han gjorde på tidspunktet for omtalen i bladet tjeneste som NATO-soldat i Kirgisistan, og havde man ønsket at forelægge artiklen for ham, kunne dette relativt let have ladet sig gøre, enten via hans forlovede eller via forsvaret. Havde man anmodet herom, kunne man have fået oplyst hans mobiltelefonnummer eller nummeret på tjenestestedet i Kirgisistan. Der er ikke korrekt, når bladet over for nævnet anfører, at hans forlovede skulle have oplyst, at "klager var vanskelig at komme i kontakt med, og at hun ikke talte med ham særligt ofte".

Klageren har endelig anført, at bladet groft har tilsidesat de presseetiske regler ved dagen før offentliggørelsen at foreholde hans forlovede det usande udsagn om utroskab. Journalistens ærinde var at høre, om klagers forlovede havde bemærkninger til oplysningerne. Det er indlysende, at denne fremgangsmåde er særdeles krænkende med betydelig skadevirkning til følge.

Bladet har anført, at oplysningerne er sande. Oplysningerne er bekræftet af en lang række kilder og af den anden person involveret i forholdet. Tina Steeles udtalelser efter artiklens offentliggørelse må, på grund af hendes involvering i sagen, fralægges enhver betydning. Hvorledes de øvrige deltagere har valgt at kommentere sagen, ses heller ikke at være relevant for sagen. Spørgsmålet findes i øvrigt ikke egnet til bedømmelse i et

nævn uden umiddelbar bevisførelse, og bladet gør i den forbindelse gældende, at nævnet må lægge til grund for sin behandling af sagen, at oplysningerne er sande, alternativt at nævnet må undlade at tage stilling til spørgsmålet i sin behandling af klagen. Erklæringen fra Strix Television er alene en ensidigt indhentet erklæring.

Bladet har videre anført, at oplysningerne var en relevant oplysning for seerne af Robinson-ekspeditionen. Der er tale om en hændelse i forbindelse med et ekstremt konkurrencepræget reality-show. Grænserne for viderebringelse af oplysninger er meget vide, og grænserne er ikke overtrådt. Udsendelsens direkte og definerede mål er at vise "reality", virkeligheden, og hvis deltagerne under opholdet på øen måtte inklade sig på seksuelt samvær, er dette også en del af den virkelighed, som udsendelsen tilstræber at vise, og som der tilsvarende er en klar offentlig interesse for at viderebringe i de øvrige medier. Bladet er enig med klager i, at deltagerens eventuelle sexliv uden for rammerne af Robinson-ekspeditionen ikke vedrører reality-showet. Den påklagede artikel ligger endvidere ikke ud over grænserne af den omtale, som i mange tilfælde tidligere har været bragt.

Med hensyn til spørgsmålet om forelæggelse har bladet oplyst, at journalisten rettede forespørgsel til TV 3, om det var muligt at få en kommentar fra klager vedrørende oplysningerne. TV 3 svarede hertil, at det var meget vanskeligt at komme i kontakt med klager, og at klager havde meddelt TV 3, at han generelt ikke ønskede at kommentere personlige forhold vedrørende Robinson-ekspeditionen. Bladet har henvist til erklæring fra pressemedarbejder ved TV 3, Charlotte Høver. Svaret fra TV 3 gav bladet det indtryk, at TV 3 var informeret om klagers opholdssted (Kirgisistan), og at TV 3 på vegne af klager kunne oplyse, at han ikke ønskede at kommentere personlige forhold vedrørende Robinson-ekspeditionen. Det er bladets opfattelse, at en henvendelse til det relevante tv-selskab er et almindeligt og presseetisk tilstrækkeligt forsøg på at give klager lejlighed til at kommentere artiklen. Journalisten vidste ikke, at klager kunne kontaktes på militærbasen eller via mobiltelefon. Endvidere oplyste klagers forlovede, at han var vanskelig at komme i kontakt med, og at hun ikke talte med ham særligt ofte. Bladet har således gjort rimelige forsøg på at forelægge artiklen for klager inden offentliggørelsen og har derfor ikke tilsidesat god presseskik.

Bladet har yderligere anført, at man ikke rettede henvendelse til klagers forlovede for at få en kommentar, men alene for at forberede hende på den artikel, som ville blive bragt i bladet dagen efter. Der var alene tale om en venlighed over for hende, og hun sagde ved samtalens afslutning, at hun var glad for, at journalisten havde ringet.

Bladet har endelig oplyst, at klager i dagene efter udgivelsen af bladet kom til orde i formiddagsbladene. Såfremt nævnet måtte komme frem til, at bladet har handlet i strid med god presseskik, gøres det gældende, at klager ved sine meget krænkende udtalelser har fået retorsion for den eventuelle krænkelse, som klager måtte have været udsat for. Parternes respektive handlinger må i givet fald anses at opveje hinanden.

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: *Niels Grubbe, Aage Lundgaard, Tage Clausen og Ole Askvig.*

Pressenævnet udtaler:

Pressenævnet bemærker indledningsvis, at nævnet ikke kan tage stilling til rigtigheden af artiklens oplysninger om, at klager skulle have haft seksuelt samkvem med en af Robinson-ekspeditionens øvrige deltagere under ekspeditionen.

Da der mellem parterne er modstridende forklaringer om de nærmere omstændigheder omkring bladets henvendelse til klagers forlovede, finder nævnet ikke grundlag for at udtale kritik på dette punkt.

Det er nævnets opfattelse, at deltagere i reality-shows som det i sagen omhandlede må være forberedt på, at medierne bringer oplysninger, der under normale omstændigheder ville være en krænkelse af privatlivets fred. Henset hertil finder nævnet ikke grundlag for at udtale kritik af bladet på dette punkt.

To medlemmer – Niels Grubbe (formand) og Ole Askvig – udtaler:

Uanset at oplysningen om klager knytter sig til hans deltagelse i et reality-show, finder vi, at oplysningen er af en sådan karakter, at bladet på det foreliggende grundlag burde have efterprøvet oplysningen ved at forelægge den for klager. Ved at undlade dette har bladet handlet i strid med god presseskik, og vi finder, at nævnet må udtale sin kritik af bladet.

To medlemmer – Aage Lundgaard og Tage Clausen – udtaler:

Vi finder, at såvel deltagere som tv-producent i reality-shows, der indeholder væsentlige elementer af fiktion og iscenesættelse, må være forberedt på henvendelser fra medierne, og bladet kan derfor ikke kritiseres for ikke at have søgt oplysningerne efterprøvet hos klageren, idet TV 3 på en henvendelse fra bladet oplyste, at klageren "ikke var at træffe, og at han iøvrigt ikke ønskede at kommentere Robinson-ekspeditionen". Vi finder derfor ikke, at bladet har tilsidesat god presseskik.

Da der er stemmelighed, er formandens stemme afgørende, og Pressenævnet udtaler derfor kritik af SE og HØR.

(I medfør af medieansvarslovens § 49 pålagde Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af SE og HØR at offentliggøre et af nævnet udformet resumé af kendelsen).

I sag nr. 110/2002

Børn og Unge Fonden
mod B.T.

afsagde Pressenævnet onsdag den 22. januar 2003 sålydende

Kendelse:

Børn og Unge Fonden har ved advokat Bjarke Vejby klaget til Pressenævnet over B.T.'s forside samt en artikel bragt i bladet den 5. november 2002, idet man mener, at god presseskik er tilsidesat. Der er endvidere klaget over, at bladet har afvist at bringe et genmæle.

Forsiden havde følgende overskrift:

”Børnehavestyrelses vilde fråds:

ÅD OG DRAK FOR 192.000 KR.

* Rejste for 180.000 kr. * Købte dyr kunst for 200.000 kr. * Mangler penge til flere ansatte”.

Herefter hed det på forsiden:

”Bestyrelsen for tre børneinstitutioner, med Johnny Wetterstein som formand (billedet), forgyldte sig selv med dejlige middage, dyr kunst og rejser. Samtidig var der ikke råd til at ansætte de nødvendige pædagoger i børnehaverne.

Forældre og pædagoger har længe råbt op om underbemanding og roderi i regnskaberne. Pædagoger har sagt op i protest mod forholdene, og forældre har truet med at tage deres børn ud af institutionerne på Frederiksberg og i Kalundborg.

SIDE 6-7”.

I artiklen hed det under overskriften ”**Børnehavestyrelse amok i frådseri mens pædagogerne flygter: Åd og drak for 192.000 kr.**” således:

”Bestyrelsen for tre børneinstitutioner forgyldte sig selv med dejlige middage, dyr kunst og rejser. Samtidig var der ikke råd til at ansætte de nødvendige pædagoger i børnehaverne.

Forældre og pædagoger har længe råbt op om underbemanding og roderi i regnskaberne. Pædagoger har sagt op i protest mod forholdene, og forældre har truet med at tage deres børn ud af institutionerne.

Hundrede tusinder af kroner, som Frederiksberg og Kalundborg kommune har betalt til Børn & Unge Fondens institutioner for at få børnene passet, er i stedet via en smart selskabskonstruktion sendt videre til fonden og brugt til frådseri i fondens bestyrelse.

B.T. har nærlæst Børn og Unge Fondens seneste regnskab. Det er uhyggelig læsning, som bestemt ikke er for små uskyldige børn.

Fonden har oprettet og driver tre institutioner. To på Frederiksberg i København, ”Dronning Olga” og ”Frydendal”, og så en i Kalundborg, ”Klosterdal”.

Kæmpeunderskud

I 2001 kom fonden ud med et kæmpe underskud på helt præcist 1.621.195 kr. Men på trods af den elendige økonomi, så har fonden og bestyrelsen ikke være nærig med at forkæle sig selv.

I regnskabet kan man se, at der er brugt 192.454 kr. på at spise og drikke. Det er primært bestyrelsen, der har brugt disse penge.

Bestyrelsen består kun af fire medlemmer, formanden Johnny Wetterstein, Hans Kirkeby Vedersø, Olga Brüniche-Olsen og Morten Engberg.

Disse fire personer har ikke alene stor appetit på god mad og drikke, de kan også godt lide at kigge på dyr kunst.

Således blev der i 2001 indkøbt kunst for 161.000 kr. Året før købte de for 46.000 kr. I alt for over 200.000 kr. på to år.

B.T. ville godt have set denne dyre kunst, som formentlig befinder sig i fondens kontor på første sal i den store villa på Frydendalsvej på Frederiksberg oven over den integrerede institution "Frydendal".

Da vi ringede på, blev vi mødt af den nuværende leder af institutionen. Hun ville kun fortælle os, at hun hed Christina men ikke sit efternavn. Selv om hun deler kontor med Børn & Unge Fonden måtte vi ikke komme ind og se kontoret.

Luksus-kontor

Men folk, der har været derinde, fortæller, at det er yderst luksuriøst indrettet. Der er ikke sparet på noget som helst. Der er det nyeste af det nyeste med EDB-fladskærme, supermoderne ergonomiske skriveborde og så videre.

Måske det der i regnskabet kaldes "småanskaffelser inventar" – for 133.980 kr.

I det daglige har Johnny Wetterstein sin gang på kontoret her. På trods af, at han "bare" er bestyrelsesformand for fonden og i øvrigt selv betegner sit erhverv som lagerforvalter, så er han næsten hver dag til stede på kontoret og arbejder. Men han er ikke ansat af fonden til at arbejde.

I princippet udfører Johnny Wetterstein al arbejdet ulønnet og frivilligt.

Samtidig er der endnu flere uforståelige poster i fondens regnskab. Der er brugt næsten 180.000 kr. på rejser i 2001.

Og så er der en meget mystisk post, som bestyrelsen har valgt at kalde "konsulent-ydelser mv.". Det er der brugt 142.075 kr. på.

Hvad er det for nogle rejser? Hvem er disse konsulenter? Hvad har de været brugt til? Hvorfor var deres assistance nødvendig?

Disse spørgsmål ville B.T. gerne have svar på. Desuden ville vi gerne have at vide, hvorfor bestyrelsen har fundet det nødvendigt at bruge hundrede tusinder af kroner på kunst og repræsentation, når økonomien samtidig var så dårlig?

Men Johnny Wetterstein meddelte, at han ikke havde nogen kommentarer og ville ikke udtale sig om økonomien. Så prøvede vi at ringe til Morten Engberg.

"Det vil jeg slet ikke kommentere," nåede han at sige, inden han smækkede røret på med et ordentlig brag.

Det lykkedes ikke at få kontakt med Olga Brüniche-Olsen eller Hans Kirkeby Vedersø, og de svarede ikke tilbage på vores beskeder.

I princippet er det offentlige penge, som er brugt til det voldsomme frådseri i fonden. Kalundborg og Frederiksberg kommuner betaler for driften af fondens tre institutioner, som så igen betaler husleje og administration til fonden.

Ud af fondens indtægter på lige knap 3.200.000 kr. er det kun 200.000 kr., som på den måde IKKE kommer fra kommunekasserne.

Kommune ligeglad

Men Frederiksberg Kommune er ligeglad med, at borgernes skattekrone på den måde bliver brugt til frådseri.

”Vi betaler til institutionerne og har ikke noget med Børn & Unge Fonden at gøre. Så hvad fonden bruger sine penge til, kan vi ikke blande os i,” lyder det fra formanden for børne- og undervisningsudvalget i Frederiksberg kommune, Jan E. Jørgensen, Venstre.”

I tilknytning til artiklen var bl.a. bragt et billede af bestyrelsesformanden med følgende tekst:

”TAVS FORMAND: Johnny Wetterstein, formand for Børn og Unge Fonden, har ikke lyst til at forklare, hvordan man kan bruge hundredetusinder af kroner på repræsentation, rejser, kunst m.m., samtidig med, at Fonden har 1,6 mio. kr. i underskud og pædagogerne flygter fra institutionerne.”

Ved brev af 7. november 2002 anmodede Børn og Unge Fonden bladet om at bringe et genmæle i forhold til en række oplysninger i såvel den trykte udgave som internetudgaven.

Advokat Bjarke Vejby har ved brev af 20. november 2002 til nævnet oplyst, at bladet på en række punkter har bragt et genmæle, og at det kun er udsagnene i den trykte udgave om, at ”fondsbestyrelsen har ædt og drukket for 192.000 i 2001”, der ønskes genmæle i forhold til.

Klageren har anført, at oplysningerne om omkostningerne i forbindelse med fondsbestyrelsens fortæring er uberettiget, hvorfor klager har krav på genmæle. Det fremgår af de bilag, der knytter sig til repræsentationsudgifterne, at der i alt er udgiftsført et beløb på 6.738 kr., som relaterer sig til bestyrelsen alene. Oplysningen på forsiden er således urigtig. Bladets fortolkning af indholdet af journalistens artikel samme dag ændrer ikke på indholdet af forsiden, hvor påstanden er klar. Artiklens vinkel er en oplagt kritik af selve bestyrelsen, hvilken kritik er et fejlskud, når det drejer sig om påstanden om, at bestyrelsen alene har ædt og drukket for 192.000 kr. Det er endvidere ikke korrekt, at repræsentationsudgifterne alene vedrører ”æde og drikke”. Repræsentationsomkostningerne rummer naturligvis også en række omkostninger, der intet har med mad og drikke at gøre.

Klageren har i forhold til spørgsmålet om god presseskik anført, at bladets selvfundne påstande om bestyrelsesmedlemmernes fortæring, rejser og indkøb af kunst er i strid med god presseskik. Bladet har på et spinkelt og uforsvarligt grundlag fremsat urigtige faktiske oplysninger af krænkende karakter mod fondsbestyrelsen. De tre konstateringer kan ikke udledes af fondens årsregnskab og har vist sig at være fejlskud. Påstandene på forsiden og i artiklen har ikke været formuleret som spørgsmål, men som fakta. Ud over at gennemlæse regnskabet har journalisten ikke foretaget noget researcharbejde, der kunne understøtte rigtigheden af oplysningerne.

Klageren har i den forbindelse anført, at bladet ikke forud for forsidens og artiklens offentliggørelse har forespurgt nogen medlemmer af fondsbestyrelsen om rigtigheden af de oplysninger, der ville blive bragt. De grove urigtige oplysninger kan efter klagers vurdering ikke fremsættes under dække af, at journalisten har søgt at komme i kontakt med bestyrelsesmedlemmerne mandag den 4. november 2002 om eftermiddagen, hvortil

bemærkes, at artiklen blev offentliggjort i internetavisen allerede tirsdag den 5. november 2002 kl. 01.54 om natten.

Bladet har anført, at overskriftens oplysning om, at fondsbestyrelsen "Åd og drak for 192.000", er korrekt, hvorfor genmæle er udelukket. Den korte udtryksform i overskriften er i artiklen fulgt op med den uddybende oplysning: "I regnskabet kan man se, at der er brugt 192.454 kr. på at spise og drikke. Det er primært bestyrelsen, der har brugt disse penge". Rigtigheden af denne oplysning er ikke bestridt af klager, hvorfor klager er afskåret fra at kræve genmæle. Det er ikke en korrekt udlægning af artiklen, når klager anfører, at det i artiklen fremgår, at det alene er bestyrelsens medlemmer, der har spist og drukket for 192.000 kr. Der er ikke grundlag for at anlægge en så snæver fortolkning af udsagnet "Åd og drak for 192.000 kr.", at dette ikke dækker et tilfælde som det foreliggende, hvor bestyrelsen har arrangeret og deltaget i de udgiftskrævende arrangementer, i særdeleshed ikke, når det af artiklen fremgår, at "I regnskabet kan man se, at der er brugt 192.454 kr. på at spise og drikke".

Bladet har yderligere anført, at klager ikke i forbindelse med klagen til Pressenævnet har præciseret, på hvilken måde de af bladet offentliggjorte oplysninger vedrørende repræsentationskontoen er urigtige. Det er udelukket at kritisere bladets afslag på genmæle, når klager hverken over for bladet eller nævnet har oplyst, om det omstridte indhold af artiklen, nemlig at medlemmer af fondens bestyrelse har deltaget i de arrangementer, der i regnskabet er udgiftsført med 192.000 kr., er rigtige eller forkerte.

Bladet har med hensyn til tilsidesættelse af god presseskik anført, at det er korrekt, at udgangspunktet for bladets research var årsregnskabet for 2001 for Børn og Unge Fonden. Det kan ikke være i strid mod god presseskik at lægge de oplysninger til grund, som fremgår af et aflagt regnskab revideret af en statsautoriseret revisor. I en meget lille organisation stort set uden ansatte er det velbegrunderet at anføre, at bestyrelsen har "brugt" de midler, der ifølge regnskabet er anvendt til repræsentation. Det er i en fond alene bestyrelsen, der har kompetence til afholde udgifter på fondens vegne. Der er som nævnt ikke grundlag for at anlægge en så snæver fortolkning af udsagnet "Åd og drak for 192.000 kr.", at dette ikke dækker en situation, hvor bestyrelsen må antages at have arrangeret og deltaget i de udgiftskrævende arrangementer. Hertil kommer, at klager fortsat ikke har bestridt, at bestyrelsesmedlemmerne har deltaget i de bespisninger, der er udgiftsført i regnskabet. Det var ligeledes forsvarligt at antage, at i en lille fond stort set uden ansatte måtte rejse- og transportudgifterne, der er udgiftsført til 179.023 kr., formentlig kunne henføres til bestyrelsen. Endelig er det så vidt det ses ubestridt, at der er indkøbt kunst for en værdi af i alt 161.620 kr. – dog ikke 200.000 kr., som skyldtes bladets fejlagtige sammentælling af to balanceposter.

Bladet har oplyst, at journalisten den 4. november 2002 lagde en besked hos en person på Børn og Unge Fondens kontor om at bede bestyrelsesformanden Johnny Wetterstein om at ringe til bladet, hvilket imidlertid ikke skete. Bladet kontaktede herefter bestyrelsesmedlemmet Morten Engberg, der efter at være forelagt bladets kritiske spørgsmål om fondens økonomi gav udtryk for, at han ikke ville kommentere dette, hvorefter han lagde på. Endelig undlod de sidste bestyrelsesmedlemmer, Olga Brüniche-Olsen og Hans Kirkeby Vedersø, at ringe tilbage på de beskeder, som journalisten lagde til dem.

Bladet har i den forbindelse anført, at det således må konstateres, at bladets journalist har gjort, hvad der var muligt, dels for at undersøge de kritiserede regnskabsposter gennem interviews med fondens ledelse, dels med henblik på at forelægge bestyrelsen de konstaterede kritikpunkter således, at de pågældende fik lejlighed til at udtale sig herom,

inden artiklen blev trykt. Det er på den baggrund vanskeligt at se, hvilken yderligere research journalisten skulle have foretaget. Journalisten havde naturligvis ikke adgang til de underliggende regnskabsbilag. Da fondsbestyrelsen ikke over for bladet ønskede at kommentere sagen, måtte journalisten alene basere sig på oplysningerne indeholdt i et offentlig tilgængeligt regnskab. Ej heller forud for bladets artikel i den trykte udgave den 6. november 2002 ønskede Morten Engberg at udtale sig, ligesom ingen af de øvrige bestyrelsesmedlemmer – ligesom tidligere – ringede tilbage, efter at bladet havde lagt besked om dette.

Bladet har endelig anført, at de uøjtigheder, som artiklen rummer, dvs. kunstindkøb for 161.620 kr. og ikke 200.000 kr. samt rejseudgifter på 179.923 kr., hvorfra angiveligt skal fradrages en "egenbetaling" på 75.000 kr., og hvor bladet har indrykket genmæle, kunne være undgået, hvis fondens bestyrelsesmedlemmer ikke havde nægtet at udtale sig til bladet, inden artiklen blev offentliggjort.

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: *Niels Grubbe, Finn Rowold, Tage Clausen og Ole Askvig.*

Pressenævnet udtaler:

I artiklen knyttes Børn og Unge Fondens fire bestyrelsesmedlemmer til afholdelsen af en række udgifter til fortæring, rejser og kunst, og det antydes således, at de pågældende har misbrugt deres stillinger som medlemmer af fondens bestyrelse.

Pressenævnet finder, at bladet – navnlig på grund af det meget usikre grundlag for de antydede misbrug – inden offentliggørelsen burde have søgt oplysningerne efterprøvet, først og fremmest ved at forelægge bestyrelsesmedlemmerne beskyldningerne om, at udgifterne alene kunne henføres til dem. Nævnet finder herefter, at bladet har handlet i strid med god presseskik, og udtaler sin kritik.

Det fremgår af medieansvarslovens § 36, stk. 1, at en anmodning om genmæle over for oplysninger af faktisk karakter, som er egnet til at påføre nogen økonomisk eller anden skade af betydning, og som er bragt i et massemedie, skal tages til følge, medmindre oplysningernes rigtighed er utvivlsom.

Af forsidens og artiklens overskrift fremgår det, at Børn og Unge Fondens bestyrelse åd og drak for 192.000. Dette kan alene forstås således, at det er de fire bestyrelsesmedlemmer, som har brugt dette beløb på sig selv. Uanset artiklens bemærkning om, at det primært er bestyrelsen, der har brugt disse penge, finder nævnet, at klager har krav på genmæle i forhold til forsidens og artiklens oplysning, idet nævnet ikke ud fra det foreliggende i sagen finder, at oplysningens rigtighed er utvivlsom. Klager er derfor berettiget til efter påkrav at få optaget følgende genmæle, jf. medieansvarslovens § 39:

”Genmæle

I forbindelse med en omtale af Børn og Unge Fonden i B.T. den 5. november 2002 blev det oplyst, at fondens bestyrelse havde ædt og drukket for 192.000 kr.

Denne oplysning er ikke korrekt. De repræsentationsudgifter, der relaterer sig til bestyrelsen alene, er i alt udgiftsført med et beløb på 6.738 kr.

Advokat Bjarke Vejby”

(I medfør af medieansvarslovens § 49 pålagde Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af B.T. at offentliggøre et af nævnet udformet resumé af kendelsen).

I sag nr. 119/2002

Anja Andersen og Mette Melgaard
mod SE og HØR

afsagde Pressenævnet onsdag den 12. februar 2003 sålydende

Kendelse:

Anja Andersen og Mette Melgaard har ved advokat Jakob Juul Bergendorff klaget til Pressenævnet over en forside og to artikler bragt i SE og HØR nr. 45 og 46, der udkom henholdsvis den 7. og 14. november 2002, idet de mener, at god presseskik er tilsidesat.

På forsiden af SE og HØR nr. 45, blev der bragt et stort billede af klagerne med teksten ”**KÆRESTE MED METTE**” og ”**Anja scorede stjernespiller**”. Artiklen i bladet havde overskrifterne ”**Træneren scorede spilleren**” og ”**KÆRESTER**”. Artiklen blev indledt med teksten ”Anja Andersen har fundet sammen med landsholdsstjernen Mette Melgaard”. Herefter hed det:

”Verdens bedste kvindelige håndboldspiller nogensinde sover ikke alene. Anja Andersen, 33, har igen scoret uden for banen. Og som folk i Slagelse og omegn længe har vidst, har Anja ikke behøvet at kigge sig vidt omkring efter kærligheden. Den udkårne er nemlig den 22-årige landsholdsspiller Mette Melgaard, som til daglig tjener sine penge på byens succesfulde håndboldhold – hvor Anja i dag er træner.

Mette Melgaard skiftede i sommerpausen sidste år fra Brabrand IF til Slagelse FH, og det var altså ikke kun for at finde nye sportslige udfordringer – det var i lige så høj grad for at komme tæt på sin elskede. Ifølge SE og HØRs oplysninger var forholdet mellem Anja Andersen og Mette Melgaard nemlig allerede glohedt på det tidspunkt.

Kilder tæt på holdet fastholder, det er en offentlig hemmelighed – i hvert fald i håndboldkredse – at træneren og stregspilleren også ses efter arbejdstid – ”men de skilter ikke ligefrem med kærligheden”, som det hedder.

Forholdet mellem stjernespilleren og successtræneren er dog ikke mere hemmeligt, end at Anja og Mette nu tilsyneladende også har valgt at flytte sammen. Anja rykkede for nogle måneder siden ud fra et lejet hus i Slagelse, samtidig med at Mette flyttede ind i et hus lidt længere syd på i Skælskør. Og ringer man på her, åbnes døren af Vivi Andersen – bedre kendt som Anja Andersens mor og beskytter.

– Jeg kender ikke nogen Mette Melgaard. Men er hun i øvrigt ikke ude og træne med landsholdet? lyder den kryptiske kommentar.

Vivi Andersen burde nu ellers nok kende Mette. Ud over at være hendes nye svigerdatter har stortalentet spillet 22 kampe for landsholdet og endnu flere for Slagelse, siden hun kom til klubben før sidste sæson – samme klub som Anjas ekskæreste Camilla Andersen i øvrigt også spiller i.

Bopælen i Skælskør har vist sig at være meget midlertidig. Mette Melgaard flyttede ind midt i august, mens Anja aldrig har haft officiel adresse her. Men sidste tirsdag blev indboet pakket ned i kasser og afhentet af et hold flyttefolk. Mette Melgaard og Anja Andersen bor nu sammen et sted, som indtil videre er hemmeligt for offentligheden.

Det har ikke været muligt at få en kommentar fra Mette Melgaard selv, ligesom Anja Andersen ifølge klubben ikke ønsker at kommentere forholdet til sin stjernespiller.”

Artiklen blev ledsaget af et stort og to mindre indsatte billeder. Billederne havde følgende billedtekster:

- "Landsholdsspilleren Mette Melgaard har et særdeles godt øje til sin træner, Anja Andersen. De to har været kærestere i halvandet år.
- Mette Melgaard er en etableret spiller på det danske landshold. Hun har indtil videre spillet 22 landskampe og scoret 42 mål.
- Indtil for ganske nylig boede Mette Melgaard officielt i dette hus på Spegerborgvej, Skælskør. Her flyttede hun fra i tirsdags."

Artiklen i SE og HØR nr. 46, havde overskriften "**LESBISK LYKKE**". I artiklen hed det bl.a.:

"Flere og flere kendte kvinder springer ud af skabet

Flere og flere piger tænder på at være sammen med andre piger. For de fleste er det blot en seksuel fantasi, der skal prøves af en enkelt gang eller to. Men nogle piger får så meget smag for deres eget køns runde og bløde former, at de vælger mændene fra.

Håndboldstjernen Anja Andersen er således ikke alene om at foretrække en kvindelig partner. Faktisk springer flere og flere kendte piger i disse år offentligt ud af skabet og lægger således ikke længere skjul på, at de foretrækker duften af Chanel No. 5 frem for Old Spice hjemme på silkelagnerne.

Her er blot et lille udpluk"

Herefter var indsat flere billeder af danske kvinder med ledsagende tekster. Ved siden af et billede af Anja Andersen og Mette Melgaard hed det:

"ANJA ANDERSEN

Det er ikke nogen hemmelighed, at håndboldfurien Anja Andersen er til kvinder. I flere år dannede hun par med landsholds-kollegaen Camilla Andersen, men det forhold led under stor bevågenhed skibbrud under OL i Atlanta 1996. Herefter kastede Anja sin kærlighed på den norske fodboldspiller Jannicke Nilsen, og i sidste uge kunne SE og HØR så afsløre, at Anja det sidste års tid har levet sammen med endnu en sportsstjerne, håndboldspilleren Mette Melgaard. Sin nyeste kæreste har Anja såmænd fundet i sin egen baghave. Mette er nemlig stregspiller i Slagelse FH – hvor Anja som bekendt er chef."

Klagerne har anført, at spørgsmålet om, hvorvidt klagerne har et kæresteforhold, ikke er et anliggende af klar almen interesse, der kræver offentlig omtale, ligesom hensynet til ytringsfriheden ikke i dette tilfælde berettiger bladet til at tilsidesætte hensynet til klagernes fred. Klagerne har ikke givet offentligt udtryk for at have haft noget særligt forhold, herunder et samlivsforhold eller lignende, og klagerne har ikke givet tilladelse til eller givet udtryk for at være indforstået med den omtale, der har fundet sted i bladet. Tværtimod har bladet været bekendt med, at klagerne under ingen omstændigheder ønsker deres privatliv omtalt, idet bladet adskillige gange er blevet gjort opmærksom herpå. Klagerne har henvist til telefaxer af 18. og 26. marts samt 15. april 2002 fremsendt til Aller Press, der udgiver SE og HØR.

Klagerne er i øvrigt ikke enig i bladets anførsel om, at et forhold mellem en træner og en spiller altid vil have relevant sportslig interesse. Hvad professionelle idrætsudøve-

re foretager sig i deres privatliv er irrelevant for deres præstationer og for deres eventuelle offentlige udtalelser i professionelt øjemed. Omtalen anlægger ikke en sportslig vinkel, og det påpeges ikke i bladet, at det påståede kæresteforhold skulle medføre habilitetsproblemer.

Over for bladets anførsel om, at den af Slagelse FH udsendte pressemeddelelse skulle medføre, at omtalen af klagerne var berettiget, har klagerne anført, at pressemeddelelsen er udsendt efter bladets omtale i uge 45 og 46 og kan derfor ikke tillægges betydning.

Klagerne har videre anført, at det er kritisabelt og i strid med god presseskik, at bladet tilsyneladende bevidst lægger afgørende vægt på egne kommercielle interesser på bekostning af enkeltpersoners udtrykkelige ønske om ikke at få omtalt deres private forhold i landsdækkende medier.

Det er endvidere i strid med reglerne for god presseskik, at der i bladet den 7. november 2002 såvel på forsiden som inde i bladet samt i bladet den 14. november 2002 bringes et billede af klagerne, der er taget ud af dets rette sammenhæng for at give det indtryk, at klagerne skulle have stillet op til fotografering som et kærestepar, ligesom det er i strid med reglerne for god presseskik, at de bragte billeder ydermere er tilskåret og manipuleret med, således at det misvisende indhold forstærkes. Billedet i dets oprindelige form stammer fra et pressemøde afholdt af håndboldklubben Slagelse FH den 9. april 2001, hvor Anja Andersen som klubbens træner præsenterede klubbens nye spillere. I den anledning stillede Anja Andersen op sammen med de 6 nye spillere, hvor de alle stod skulder mod skulder.

Klagerne har anført, at bladet ligeledes har handlet i strid med god presseskik ved at bringe omtalen i bladet den 14. november 2002, idet den blev bragt i sammenhæng med omtale af andre angiveligt lesbiske kærestepar, hvoraf flere har offentliggjort deres parforhold og ladet sig fotograferes som kærestepar. Omtalen af Anja Andersens tidligere påståede kæresteforhold til Jannicke Nilsen er ligeledes en omtale af private forhold og i strid med reglerne for god presseskik, særligt henset til at bladets tidligere chefredaktør og journalisten ved Københavns Byrets dom af 14. februar 2001 blev dømt for overtrædelse af straffelovens § 264 d ved at omtale dette forhold.

Endelig har bladet handlet i strid med god presseskik ved at bringe omtalen som yderst dominerende på bladets forsiden, idet billede og tekst udgjorde ca. 2/3 af forsiden. Derved er omtalen udbredt til samtlige de mennesker, som ikke har købt bladet, men som har set forsiden af bladet på de udsalgssteder, hvor bladet er præsenteret.

Bladet har anført, at oplysningerne om klagerens forhold ikke er egnede til at krænke privatlivets fred. Der er efter det oplyste tale om oplysninger, som er almindeligt kendte. Der er tale om et kærestepar, som ikke lægger skjul på deres forhold, og parterne indgår ikke i andre forhold, således at oplysningerne skulle kunne krænke de eventuelt besværgne parter.

Bladet har i samme forbindelse anført, at klare almene interesser kræver offentlig omtale. Omtalen ligger ikke ud over, hvad offentlige personer som klagerne må tåle, når der er en for offentligheden relevant sammenhæng. Da Anja Andersen og Mette Melgaard er henholdsvis cheftræner og spiller i håndboldklubben Slagelse FH, er der tale om et kæresteforhold mellem "chef" og "medarbejder". Et forhold mellem træner og spiller vil – blandt andet i kraft af trænerens valg og fravalg af spillere – altid have relevant sportslig interesse. I sagen har dette aspekt vist sig i et helt særligt omfang, efter at artiklen blev trykt, idet Slagelse FH i forbindelse med udtagelsen af det danske kvindelandshold til EM udsendte en pressemeddelelse, der blandt andet kritiserede, at Mette Mel-

gaard ikke var udtaget til landsholdet. Pressemeddelelsen viser, at kæresteforholdet mellem klagerne er yderst relevant for forståelsen af den kritik, som Slagelse FH og Anja Andersen fremkom med efter udtagelsen af landsholdet. Der er tale om en helt åbenbar inhabilitet, når Anja Andersen skal sammenligne sin kærestes kvalifikationer med konkurrerende spillere.

Bladet har endvidere bestridt, at de billeder, som ledsagede artiklen og forsiden den 7. november 2002 skulle være "aldeles misvisende". Det er korrekt, at en spiller, der ikke var relevant for artiklen, blev fjernet fra billedet. Der er ingen pligt for mediet til at bringe alle personer, som stod sammen, da billedet blev taget. Det kan ikke i forhold til klagerne gøre nogen forskel, om der er 7, 3 eller 2 personer på billedet. Det er ligeledes korrekt, at klagerne blev rykket tættere sammen af bladet, således at klagerne kunne være på siden, når billedet blev forstørret. Det forhold, at billedet stammer fra et pressemøde, hvor Mette Melgaard blev præsenteret som ny spiller, gør i lyset af kæresteforholdet mellem klagerne blot billedet til det helt rigtige til illustration for artiklen. Billedet er netop ikke taget ud af sin rette sammenhæng, men viser derimod blot baggrunden for artiklen – sammenblandingen af professionelle og private relationer mellem klagerne. Den mindre rykning af klagerne ses ikke at kunne bevirke, at billedet er i strid med god presseskik, idet der alene er tale om en mindre sammenrykning af klagerne, som stod ved siden af hinanden. Der er således ikke sket en ændring af billedets meningsindhold.

Bladet har i forhold til omtalen af klagerne i artiklen den 14. november 2002 og det dertil benyttede billede henvist til ovennævnte.

Med hensyn til omtalen af Anja Andersen og Jannicke Nilsen i artiklen den 14. november 2002 har bladet anført, at omtalen indgår i en artikel, hvor personernes tidligere forhold er omtalt, hvor dette måtte være relevant. For så vidt Anja Andersen er det relevant at vise, at hun tidligere har været kæreste med idrætsudøvere, herunder Camilla Andersen. Det forhold, at omtale af Anja Andersens forhold til Jannicke Nilsen tidligere er fundet retsstridigt, er ikke nødvendigvis udtryk for, at dette også er tilfældet på et senere tidspunkt. I denne sag indgår oplysningen som en enkelt oplysning blandt en lang række, som for det første ikke kan anses som oplysninger om private forhold, og for det andet har det en klar samfundsmæssig interesse. Der er derfor ikke tale om en tilsidesættelse af god presseskik.

Bladet har endelig anført, at den påklagede markedsføring er helt sædvanlig for alle ugeblade. God presseskik tager udgangspunkt i "presseskik", dvs. den almindelige adfærd blandt medierne. Da det er almindelig adfærd blandt ugebladene, at visse artikler i bladet fremhæves på forsiden, og at denne forsider vises og omtales i forbindelse med markedsføringen af bladet, må de personer, som lovligt omtales i ugebladene, "tåle" at se, at de figurerer på forsiden af bladet og indirekte indgår i markedsføringen af bladet. Bladet har derfor ikke handlet i strid med god presseskik ved at vise klagerne på forsiden og ved at lade bladets forsider indgå i markedsføringen af bladet. Bladet valgte i øvrigt på grund af klagernes efterfølgende protester at bringe en sløret version af reklamerne, hvor klagerne ikke kunne genkendes, og hvor deres navne ikke blev nævnt.

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: *Niels Grubbe, Finn Rowold, Kaare R. Skou og Kirsten Dyregaard.*

Pressenævnet udtaler:

Pressenævnet bemærker indledningsvis, at forsiden og artiklen den 7. november 2002 og artiklen den 14. november 2002 omtaler klagerens påståede kæresteforhold, og at denne

omtale bringes uden nogen sammenhæng med spørgsmålet, om dette forhold vil kunne eller har medført habilitetsproblemer internt i Slagelse FH eller eksternt, f.eks. i forhold til Slagelse FH's kritik af udtagelsen af landsholdsspillere til EM. Nævnet finder herefter, at der ikke er en sådan klar almen interesse i offentliggørelsen af artiklernes oplysninger, at offentliggørelsen af den grund har været berettiget. Nævnet finder, at bladet har handlet i strid med god presseskik, og udtaler sin alvorlige kritik.

Nævnet finder ej heller, at der i forhold til oplysningen om Anja Andersens påståede forhold til Jannicke Nilsen i artiklen den 14. november 2002 foreligger en sådan klar almen interesse i offentliggørelsen, at denne har været berettiget. Nævnet udtaler også på dette punkt sin alvorlige kritik af bladet.

Med hensyn til bladets anvendelse af billederne af klagerne bemærker nævnet, at det for læseren – særligt henset til forsiden og artiklernes indhold – må fremstå som om, at billederne er taget af klagerne som kærestepar og ikke i forbindelse med præsentation af nye spillere til Slagelse FH. Nævnet finder, at bladet ved den foretagne billedmanipulation og den efterfølgende anvendelse af billederne i en sammenhæng, hvor de ikke hører hjemme, groft har handlet i strid med god presseskik, og nævnet udtaler sin alvorlige kritik af bladet.

(I medfør af medieansvarslovens § 49 pålagde Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af SE og HØR at offentliggøre et af nævnet udformet resumé af kendelsen).

I sag nr. 124/2002

Borgmester Knud Størup
mod Nordjyske Stiftstidende

afsagde Pressenævnet onsdag den 22. januar 2003 sålydende

Kendelse:

Borgmester Knud Størup, Hirtshals Kommune, har klaget til Pressenævnet over en artikel bragt i Nordjyske Stiftstidende den 27. november 2002, idet han mener, at god presse-skik er tilsidesat.

Artiklen havde overskriften ”**Nye udløbere af omstridt byggesag**” og underoverskriften ”BYGGESKANDALE: Smøl med opfyldelse af Højesteretsdom fører til ny fogedsag”.

Artiklen var sålydende:

”HIRTSHALS: For 10 måneder siden blev Spar Nord Bank og Hirtshals Sparekasses Gavefond dømt til at afhænde hjørneejendommen Nørregade/Jørgen Fibigersgade i hjertet af Hirtshals til Birthe Nymann Jensen. Forinden skulle bankfolkene dog sørge for at bringe ejendommen tilbage til den stand, den havde før byggeskandalen i 1996 startede.

– Nu har jeg været ejer af ejendommen i mange måneder og har intet kunnet foretage mig. Der er nemlig intet sket, og nu har jeg mistet tålmodigheden. Derfor har jeg i samråd med min advokat Henning Bjørumslet, Silkeborg bedt fogedretten om at kapitalisere dommens opfyldelse, så jeg kan komme videre, siger Birthe Nymann Jensen.

En sådan dom kan nemlig af fogeden, hvis den ikke opfyldes, enten pålægges udført af andre eller kapitaliseres. En kapitalisering betyder konkret, at reetableringen af hjørneejendommen bliver vurderet til et beløb, som Birthe Nymann så får udbetalt, så hun endelig kan få råderet over sin ejendom.

– Jeg føler faktisk, at Spar Nord Bank og gavefonden har beslaglagt min ejendom. Jeg kan i hvert fald ikke disponere over den. Har måttet lukke min butik og kan ikke leje ud, så længe der ikke sker noget. Det er bare blevet for meget nu. Jeg vil ikke vente længere, siger Birthe Nymann.

Modparten har protesteret mod, at fogedretten skal blandes ind i sagen. Mener, det er Birthe Nymanns egen skyld, at der ikke er sket noget.

– Jeg føler mig til gengæld misbrugt. De spørger mig om både det ene og andet. Jeg føler, de holder mig hen uden begrundelse. Nu må vi videre, siger hun.

Politisag

Formanden for fonden og det lokale aktionærråd Knud Damgård mener ikke, man smøler.

– Vi har siden dommen haft til opgave at bringe bygningen tilbage i en stand, så det ikke efterlader Hirtshals midtby med et ar. Der er derfor mange detaljer, der skal falde på plads, når et sådant byggeri har stået halvfærdigt så længe, siger han.

I takt med, at den langvarige sag om omgåelse af Birthe Nymann Jensens forkøbsret er blevet rullet op ved de forskellige retsinstanser, er det gået op for Birthe Nymann, at hun af nuværende borgmester Knud Størup, advokat Olav Pedersen og juridisk rådgiver Karin Duerlund i en årrække bevidst er blevet ført bag lyset. Derfor har hun også bedt

kriminalpolitiet i Hjørring undersøge, om de tre personer ved deres bevidste fortielser af de faktiske forhold har begået noget strafbart i henhold til straffelovens paragraffer 279 og 283, stk. 1.

I paragraf 279 hedder det: For bedrageri straffes den, som, for derigennem at skaffe sig eller andre uberettiget vinding, ved retsstridigt at fremkalde, bestyrke eller udnytte en vildfarelse bestemmer en anden til handling eller unkladelse, hvorved der påføres denne eller nogen, hvem handlingen eller unkladelsen bliver afgørende, et formuetab.

Paragraf 283 handler om skyldnersvig. Heri hedder det: For skyldnersvig straffes den, som for derigennem at skaffe sig eller andre uberettiget vinding afhænder, pantsætter eller på anden måde råder over ham tilhørende gods, hvorover tredjemand har erhvervet en rettighed, med hvilken handlingen er uforenelig.

– Faktisk føler jeg, at der var andre, der burde tage sig af denne side af sagen. Jeg forventede, at nogle af de mange lokale aktionærer i Spar Nord havde taget affære. Det har de ikke turdet, og så må jeg jo, siger Birthe Nymann Jensen.

– Efterhånden som tingene i sagen er faldet på plads, er det gået op for Birthe Nymann, hvad hun har stået model til fra disse personers side. At de bevidst har søgt at forhindre hende i at udnytte sin forkøbsret, er der helt klar dom for. Alene det er måske strafbart. Men det skal politiet nu undersøge, siger advokat Henning Bjørumslet.

...

Dagen efter, den 28. november 2002, bragte bladet følgende:

”Berigtigelse

I forbindelse med en omtale i NORDJYSKE Stiftstidende onsdag 27. november 2002 af en omstridt byggesag i Hirtshals kunne det fremstå som om, at den ene part i sagen, Birthe Nymann Jensen, bevidst er ført bag lyset af sagens modparter.

At Birthe Nymann Jensen bevidst skulle være ført bag lyset er udelukkende Birthe Nymann Jensens advokats påstand.

Der er ikke ført bevis for, at sagens modparter har ført Birthe Nymann Jensen bag lyset.

NORDJYSKE Stiftstidende beklager sagsfremstillingen, herunder at sagens modparter ikke fik lejlighed til at udtale sig, inden den blev bragt i avisen.”

Den 30. november 2002 bragte bladet et genmæle fra Birthe Nymann Jensens advokat, Henning Bjørumslet, i forhold til berigtigelses oplysning om, at det udelukkende er Birthe Nymann Jensens advokats påstand, at hun skulle være ført bag lyset.

Klageren har anført, at artiklen er meget unuanceret og personfikseret. Journalisten har siden sagen startede udelukkende hørt på Birthe Nymann Jensen, hvilket artiklen også viser, da journalisten ikke kontaktede klager forud for artiklens offentliggørelse. Klager føler det meget ærekrænkende, at bladet går efter hans person. Bladet er alene kommet med en lille undskyldning bagefter – en undskyldning, som ingen forstår.

Klageren har oplyst, at journalisten ringede til ham dagen efter artiklens offentliggørelse og gav udtryk for, at han var i tvivl om, hvad han skulle gøre, da han lavede artiklen. Det er klagers opfattelse, at bladet må give en klar officiel undskyldning om artiklen i henhold til de presseetiske regler.

Bladet har oplyst, at man den 28. november 2002 har bragt en berigtigelse, hvori man blandt andet har beklaget, at sagens modparter ikke fik lejlighed til at udtale sig, inden sagsfremstillingen blev bragt i bladet. Bladet har ikke yderligere at tilføje i behandlingen af sagen.

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: *Niels Grubbe, Finn Rowold, Tage Clausen og Ole Askvig.*

Pressenævnet udtaler:

Pressenævnet bemærker indledningsvis, at nævnet ikke har kompetence til at pålægge et medie at bringe en undskyldning.

Det fremgår af de vejledende regler for god presseskik, at oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes, først og fremmest ved forelæggelse for den pågældende.

I artiklen angives det, at klager sammen med andre i en årrække bevidst har ført Birthe Nymann Jensen bag lyset, at der er indgivet anmeldelse til kriminalpolitiet i Hjørring, at klager sammen med andre bevidst har forsøgt at forhindre Birthe Nymann Jensen i at udnytte sin forkøbsret, og at dette måske er strafbart.

Pressenævnet finder, at oplysningerne er krænkende og skadelige, og at bladet inden offentliggørelsen burde have søgt dem efterprøvet, først og fremmest ved at forelægge dem for klager. Ved at undlade dette har bladet handlet i strid med god presseskik, og nævnet udtaler sin kritik.

Nævnet finder uanset bladets efterfølgende berigtigelse ikke grundlag for at undlade at pålægge bladet at offentliggøre nævnets kendelse.

Nævnet finder ikke i øvrigt, at bladet har handlet i strid med god presseskik.

(I medfør af medieansvarslovens § 49 pålagde Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af Nordjyske Stiftstidende at offentliggøre et af nævnet udformet resumé af kendelsen).

I sag nr. 125/2002

Handi Mobil Herning ApS
mod Ha'bil-Nyt

afsagde Pressenævnet onsdag den 22. januar 2003 sålydende

Kendelse:

Handi Mobil Herning ApS har ved advokat J. Quade Andersen klaget til Pressenævnet over en artikel bragt i Ha'bil-Nyt nr. 4, 15. november - 15. marts 2003, idet man mener, at god presseskik er tilsidesat.

Artiklens overskrift var "**Livsfarlig invalidevogn fra Handi Mobil i Herning**". I underoverskriften hed det: "Scleroseramte Eva Nielsen fra Viborg har fået leveret en invalidevogn der er livsfarlig at køre i og som nu er leveret tilbage til Handi Mobil i Herning".

I artiklen hed det:

"På Rosmarinvej 70 i Viborg sidder en meget ulykkelig Eva Nielsen.

Hun er alvorligt ramt af sclerose, men havde glædet sig til at komme ud og køre i sin nye invalidevogn, en Fiat Ducato, der skulle gøres klar til invalidevogn af firmaet Handi Mobil i Herning. Desværre kunne dette firma ikke leve op til dette krav og afleverede en bil som var livsfarlig at køre i.

Eva Nielsen er kørestolsbruger på livstid og har da heller ingen besvær med at blive indstillet til køb af invalidevogn.

Både Viborg amt og kommune fandt naturligvis at Eva Nielsen skulle indstilles til en ny vogn, da den efterhånden 5½ år gamle Ford Transit skulle udskiftes på grund af at Eva Nielsen skulle have en ny kørestol.

Ford Transitten var for lav til Eva Niensens nye kørestol – og dermed var det udelukket at hun kunne køre i Ford'en.

Da bevillingen fra amtet var i orden drog Eva sammen med sin mand, Benny til PTU i Aarhus, hvor Eva blev målt med hensyn til fysik og bevægelighed, der skulle ligge til grund for den nye vogns indretning.

Desuden skulle Eva gennemgå en prøvekørsel, som blev meget vellykket.

Så var det om at finde en egnet bil – og her faldt valget på en Fiat Ducato og så skulle man finde et firma som kunne indrette vognen til invalidevogn.

Her dukkede Erik Thomsen fra Handi Mobil i Herning op på PTU og tilbød at ændre Fiat'en.

Han kunne fortælle, at det var intet problem for hans firma at indrette bilen til Eva.

Handi Mobil havde bygget mange Fiat'er om, også med en kørestol som Eva Nielsen skulle have plads til, og da han samtidig kunne love en kort leveringstid på mellem 3 til 4 uger, valgte Eva Nielsen dette firma til ombygningen af hendes nye vogn.

Så starter problemerne

Efter at bevillingen var i orden, begyndte problemerne.

Fiat i Viborg havde ikke længere den omtalte model på lager, men fandt hurtigt en model hos kollegaen i Horsens. Her opstod et nyt problem.

Nøglerne til den nye vogn var væk.

Og disse manglende nøgler skabte mange problemer, hvor Handi Mobil gav de manglende nøgler skylden for at man ikke var nået så langt med ombygningen.

Men endelig efter 3½ måned kunne vognen starte – og Handi Mobil kunne fortsætte med ombygningen.

Så opstod et nyt problem:

Joysticket kunne ikke skaffes, men Eva Nielsen foreslog at man kunne kopiere systemet fra den tidligere invalidevogn og sætte over i den nye, dog kun med en styrestang.

Men Erik Thomsen fra Handi Mobil gik fra denne aftale uden at orientere Eva Nielsen.

Han begynder selv af udvikle et joystick og det gav ekstra forsinkelse, ikke mindst da firmaet måtte afprøve hele 4 systemer inden den var i "orden".

Prøvetur – med problemer

Så var det endelig – efter mere end 6 måneder – blevet tid til en prøvetur.

Her kunne ægteparret Nielsen dog konstatere at joysticket ikke virkede – det gik alt for stramt.

Peter fra Fiat var med på en prøvetur, og han kunne konstatere at det var godt han kunne bremse med fødderne, da han heller ikke var tryk ved joysticket.

Men Eva Nielsen, der lider af sclerose, kan naturligvis ikke bremse med fødderne.

Vognen gik tilbage til Handi Mobil for at blive ændret.

Men det skulle vise sig at der var så mange fejl og mangler på vognen, at Eva Nielsen ikke længere havde tillid til at Handi Mobil kunne sikre hende et sikkert køretøj.

Blandt de mange fejl ved vognen var foruden det stramme joystick at kørestolen ikke kunne fastlåses. Dette blev dog afhjulpet med et jernrør.

Eva's mand – Benny – ville undersøge, hvorfor joysticket gik så trægt, og da han fjernede afskærmningen – fik han et chock!

*Kablerne til bremserne på bilen var samlet med ledningssamler (kronemuffer). (se bil-
lede).*

Foruden ledningssamlerne var der også en trykfjeder som hoppede rundt og gik i klemme. Der var mange flere mangler og fejl, så selv om Handi Mobil fortæller at alt hvad der lavet ved vognen "kun er midlertidigt", tør ægteparret Eva og Benny Nielsen ikke tro på det og har afvist at modtage vognen.

Så i dag står tvisten mellem den handicappede Eva Nielsen og firmaet Handi Mobil.

Det afgørende er, at Eva Nielsen ikke tør køre i en bil fra Handi Mobil.

Hverken hun eller hendes mand tør risikere livet ved at sætte sig op i en invalidevogn som Handi Mobil har arbejdet med.

Mens Eva Nielsen har mistet troen på nogensinde at kunne sætte sig ind bag rattet til en vogn, har hendes mand overtaget den tilsyneladende ulige kamp for liv, ære og retfærdighed.

– Min kones største ønske er og har altid været at kunne køre bil, og da det efterhånden er en af de få ting, hun kan klare, mener jeg også hun fortjener oprejsning, trods sit alvorlige handicap, fortæller Benny Nielsen til Ha'bil-Nyt.

Naturligvis får Handi Mobil i Herning chancen til at forsvare sig – men det sker desværre første i næste nummer."

Klageren har anført, at der ikke, inden artiklen blev trykt i bladet, blev givet klager lejlighed til at fremsætte sine kommentarer til sagsfremstillingen. Klager har henvist til punkt A.3. og A.4. i de vejledende regler for god presseskik.

Klageren har i den forbindelse oplyst, at man har rejst indsigelse direkte over for redaktøren af bladet, der således, som det også fremgår af artiklen, har lovet at optage et indlæg fra klager i næste nummer. Når imidlertid henses til, at bladet udkommer 3-4 gange om året, og at næste nummer således først udkommer medio marts 2003, forekommer det særligt påkrævet, at der burde være givet klager lejlighed til at udtale sig i samme artikel. Hvis der ikke havde været tid til at indhente et svar, burde artiklen først have været bragt i næste nummer.

Klageren har videre anført, at overskriften kun dårligt eller slet ikke stemmer med indholdet i artiklen. Der er ingen objektiv konstatering af, hvorvidt den omhandlede prøveopstilling i invalidevognen faktisk var livsfarlig eller i øvrigt uforsvarlig, hvilket klager i øvrigt bestrider. Det nærmeste, artiklens indhold kommer dette spørgsmål, er en bemærkning om, at Eva Nielsen ikke tør køre i en bil fra klager, og at hverken hun eller hendes mand tør risikere livet ved at sætte sig op i en invalidebil, som klager har arbejdet med. Dette er ikke engang det samme, som at det omhandlede køretøj de facto var livsfarligt.

Klageren har anmodet Pressenævnet om at pålægge udgiveren at gengive nævnets kendelse i næste udgave af bladet samt at offentliggøre nævnets kendelse på hjemmesiden og lade den forblive der, indtil næste nummer af bladet er udkommet. Klager har videre anmodet om, at det pålægges udgiveren ikke at offentliggøre artiklen på foreningens hjemmeside.

Bladet har anført, at man allerede over for klager har beklaget, at klager ikke fik mulighed for at svare i samme nummer.

Bladet har videre anført, at der er sammenhæng mellem artiklens overskrift og indhold. Med henvisning til en række afsnit i artiklen har bladet anført, at den leverede invalidebil blandt andet ikke kunne bremse på normal vis. Man kan konstatere, at hvis brugeren af vognen skulle have prøvekørt den, ville hun ikke kunne bremse, og så kunne der opstå en livsfarlig situation. Endvidere blev der påpeget adskillige andre grove fejl ved køretøjet.

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: *Niels Grubbe, Aage Lundgaard, Tage Clausen og Ole Askvig.*

Pressenævnet udtaler:

Pressenævnet bemærker indledningsvis, at nævnet ikke har kompetence til at pålægge udgiveren at offentliggøre nævnets kendelse på foreningens hjemmeside eller til at pålægge udgiveren ikke at offentliggøre artiklen på hjemmesiden.

Nævnet finder, at artiklens overskrift alene er udtryk for bladets vurdering af sagen ud fra de foreliggende oplysninger, herunder især oplysningerne fra Eva og Benny Nielsen. Nævnet finder ikke anledning til at udtale kritik på dette punkt.

Nævnet finder imidlertid, at bladet inden offentliggørelsen burde have forelagt klager artiklens alvorlige beskyldninger, således at klagers kommentarer kunne være bragt i forbindelse med artiklen. Ved at undlade dette har bladet handlet i strid med god pressekik, og nævnet udtaler sin kritik.

(I medfør af medieansvarslovens § 49 pålagde Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af Ha'bil-Nyt at offentliggøre et af nævnet udformet resumé af kendelsen).

I sag nr. 129/2002

K
mod Dagen

afsagde Pressenævnet onsdag den 5. marts 2003 sålydende

Kendelse:

DJØF har på vegne af lektor ved Københavns Universitet, K, klaget til Pressenævnet over en artikel bragt i Dagen den 25. november 2002, idet han mener, at god presseskik er tilsidesat.

Den påklagede artikel bar overskriften "**Gunnar Gunnar Sover Du?**" og underoverskriften "Udbrændte nulforskere står i vejen for unge og bedre kvalificerede kræfter. Dansk Industri kræver en ledelsesreform af universiteterne". Artiklen angik blandt andet spørgsmålet, om forskningsforpligtelsen overholdes af forskerne på Københavns Universitet.

I artiklen hed det blandt andet:

"...

Som det indledende eksempel viser halter forskningsforpligtelsen nogle steder også på professorniveau. På Økonomisk Institut har professor K ikke publiceret noget i tre år, og det er over 10 år siden, at han har optrådt i et videnskabeligt tidsskrift.

...

På Økonomisk Institut begrunder K sine sidste tre års mangel på publikationer med, at han har lavet undervisningsnoter, som på et tidspunkt vil blive samlet i en bog.

..."

Dagbladet Dagen blev den 13. december 2002 taget under konkursbehandling.

Klageren har oplyst, at artiklens oplysninger er forkerte. Klager er lektor, ikke professor. Han har publiceret inden for de sidste tre år. Han har optrådt i det videnskabelige tidsskrift Nationaløkonomisk Tidsskrift med artikler i tiåret og senest med anmeldelser i 2002. De omtalte undervisningsnoter er et værk på 454 sider, der er publiceret på internettet.

Bladet har ikke inden offentliggørelsen af oplysningerne oplyst ham om, at bladet ville omtale ham i artiklen, og bladet har ikke forelagt ham, hvad man ville skrive om ham med mulighed for at korrigere de forkerte oplysninger.

Klageren har videre oplyst, at journalisten den 24. november 2002 rettede telefonisk henvendelse til ham. Journalisten hævder i et interview med Forskerforum, december 2002, at have oplyst klager om formålet med henvendelsen, "men han (Frederik Wiedemann) husker ikke, om han gjorde opmærksom på, at han ville nævne K med fuldt navn".

Klageren har anført, at bladet har omtalt ham med fuldt navn i en sammenhæng, der er krænkende. Omtale under en overskrift, der indeholder formuleringen "Udbrændte nulforskere står i vejen for unge og bedre kvalificerede kræfter", er potentielt ødelæggende for de studerendes tillid til en universitetsforsker, for forholdet til samarbejdspartner uden for universitetet og for klagers ansættelse ved Københavns Universitet. Bladet

har brugt enkeltpersoner til at skabe opmærksomhed omkring en problemstilling uden hensyn til de potentielt ødelæggende konsekvenser for de pågældende navngivne forskere. Klager har i den forbindelse henvist til journalistens udtalelser i Universitetsavisen den 28. november 2002.

Pressenævnet har indhentet en udtalelse fra kurator i konkursboet efter Dagen. Denne har meddelt, at han ikke har mulighed for at tage stilling i sagen, og at boet ikke ønsker at indtræde i denne.

Nævnet har herefter anmodet den tidligere ansvarshavende chefredaktør af bladet om en udtalelse. Denne har bestridt, at bladet har handlet i strid med god presseskik.

Den tidligere chefredaktør har oplyst, at artiklerne er baseret på og gengiver de offentligt tilgængelige publikationslister fra Københavns Universitet (PUF-databasen), som er den officielle oversigt over forskernes skriftlige produktion. Forud for artiklen har bladet ringet til alle de omtalte forskere og deres institutledere – enkelte var dog ikke til at træffe – for at få deres kommentarer. I artiklen optræder et par forskere, der er gået på pension. Grunden til at inddrage dem er, at de har arbejdet under de nuværende institutledere, som i artiklen bliver bedt om at kommentere, hvordan de som ansvarlige ledere sikrer, at forskerne publicerer i tilstrækkeligt omfang. Deres ansvar som institutledere omfatter altså også de nyligt pensionerede forskere med mangelfulde publikationslister.

Det er den tidligere chefredaktørs klare indtryk, at artiklen lever op til reglerne for god presseskik, og at artiklens tema, dvs. den offentlige og skattefinansierede forskningsindsats på de videregående uddannelsesinstitutioner, er væsentligt for den kritiske presse.

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: *Axel Kierkegaard, Aage Lundgaard, Tage Clausen og Ole Askvig.*

Pressenævnet udtaler:

Pressenævnet bemærker indledningsvis, at klager – uanset at bladet er taget under konkursbehandling og ikke længere udkommer – har en retlig interesse i at få konstateret, om bladet har handlet i strid med god presseskik.

Pressenævnet finder på baggrund af parternes modstridende forklaringer ikke at kunne vurdere, om bladets oplysninger om antallet af klagers publikationer er korrekt. Nævnet finder ikke, at den forkerte oplysning om klagers titel er af en sådan karakter, at der er grundlag for at udtale kritik af bladet.

Med hensyn til spørgsmålet om forelæggelse bemærker nævnet, at der er enighed om, at bladet forinden offentliggørelsen har rettet henvendelse til klager. Nævnet har på det foreliggende grundlag imidlertid ikke mulighed for at vurdere, om bladet i forbindelse med forelæggelsen er fremkommet med alle relevante oplysninger. Nævnet finder derfor ej heller grundlag for at udtale kritik af bladet på dette punkt.

Nævnet finder ikke, at bladet ved at bringe klagers navn har handlet i strid med god presseskik. For så vidt angår artiklens underoverskrift, fremtræder denne alene som udtryk for bladets opsummering af problemstillingen, og dette forhold kan derfor heller ikke anses at være i strid med god presseskik.

I sag nr. 135/2002

Ole Hyldtoft
mod Dagen

afsagde Pressenævnet onsdag den 5. marts 2003 sålydende

Kendelse:

Lektor ved Københavns Universitet, Ole Hyldtoft, har klaget til Pressenævnet over en artikel bragt i Dagen den 6. december 2002, idet han mener, at god presseskik er tilsidesat. Der er endvidere klaget over, at bladet har undladt at bringe et genmæle.

I artiklen, der bar overskriften ”**Forsker kend din plads**”, og som omhandlede spørgsmålet, om forskningsforpligtelsen overholdes af forskerne på Københavns Universitet, hed det blandt andet:

” ...

DAGEN dokumenterer i dag, at en del af universitetets forskere sakker bagud med de videnskabelige publikationer, blandt andet på grund af undervisning og administration.

...”

I artiklen ”**Vis mig din forskning**”, som vedrørte samme problematik som ovenfor, hed det i en underoverskrift:

”DAGEN fremlægger publikationslister fra 38 forskere på ni institutter ved Københavns Universitet. Eksemplerne viser at det øvrige universitetsarbejde ofte kan gå ud over den videnskabelige publicering.”

I artiklen hed det blandt andet:

”Forskere på danske universiteter skal i princippet bruge 40 procent af deres arbejdstid på forskning. Men mange af dem bruger meget mindre tid. En stikprøve, der omfatter ni institutter på Københavns Universitet, viser, at der hvert sted er forskere, der ikke opfylder forskningsforpligtelsen, hvis man måler på, hvor ofte de publicerer videnskabelige artikler i anerkendte tidsskrifter – den målemetode, der typisk bruges, når man skal vurdere omfang og kvalitet af forskning.

...

De mange eksempler på lav forsknings-aktivitet kan skyldes flere ting. Når forskerne og deres institutledere skal forklare, hvorfor der over en årrække er meget få videnskabelige publikationer, peger de ofte på, at undervisning og administration sluger tiden.

...

Dette er – med nogle mulige undtagelser – ikke en historie om universitetsansatte, der arbejder for lidt. Men eksemplerne viser, at en del af de ansatte ikke laver videnskabelig forskning i særlig stort omfang.”

Til artiklen var knyttet en række lister over medarbejdere ved de enkelte institutter ved Københavns Universitet. Om klager hed det:

”Lektor Ole Hyldtoft

Publikationer efter 1999:

2001 | *Tunnelovnen, en danske opfindelse der kom for tidligt*. Dansk Kemi 8, 4 sider

2000 | *Bevaring af danske industrimiljøer 1996-1999*. Fabrik og Bolig 2001:I,II sider

Andre forhold | Fem radioudsendelser”

Klageren har anført, at bladet har handlet i strid med god presseskik ved i artiklen på et fejlagtigt grundlag og på en groft manipulerende måde at hænge ham ud i offentligheden. Klager har henvist til udsagnene ”forskningen halter”, at have en ”lav forskningsaktivitet” og ”ikke lave videnskabelig forskning i særlig stort omfang”.

Klageren har oplyst, at bladets PUF-registrering ikke er ført ajour, men mangler en publiceret artikel. Opstillingen er groft manipulerende, idet journalisterne er bekendt med, at klager i 1999 udgav hele to større bøger. Forvrængningen forværres yderligere af, at en del af de øvrige eksempler bringer publikationer helt tilbage til begyndelsen af 1990’erne – en periode, hvor klager udgav flere større bøger, artikler i internationale tidsskrifter, bidrag til udenlandske samleværker m.v., i alt 31 bidrag. Kun en meget opmærksom læser vil notere, at den bragte registrering for klagers vedkommende kun dækker 2-3 år.

Klageren har yderligere anført, at journalisten den 4. december 2002 sendte en mail til klager, hvori det var anført, at der ikke ville blive fremhævet enkeltpersoner fra de forholdsvis omfattende lister. Dette har klager opfattet som et budskab om, at enkeltpersoner ikke ville blive ”hængt ud”. Klager kan ikke se andet end, at bladet netop har fremhævet enkeltpersoner. Det er stærkt uheldigt på denne måde at eksponere kolleger over for hinanden og over for institutlederen.

Klageren har i den forbindelse anført, at han på grund af arbejde ikke havde nogen reel mulighed for at besvare ovennævnte mail inden fristen den 5. december 2002. Klager har i den forbindelse henvist til punkt A.3. i de vejledende regler for god presseskik.

Klageren har anmodet nævnet udtale sin kritik af bladets fremgangsmåde og pålægge bladet og/eller de berørte personer at berigtige oplysningerne i bladet eller i et større landsdækkende dagblad, jf. medieansvarslovens §§ 34 og 36.

Pressenævnet har indhentet en udtalelse fra kurator i konkursboet efter Dagen. Denne har anført, at han ikke har mulighed for at tage stilling i sagen, og at boet ikke ønsker at indtræde i denne.

Nævnet har herefter anmodet den tidligere ansvarshavende chefredaktør af bladet om en udtalelse. Denne har bestridt, at bladet har handlet i strid med god presseskik.

Den tidligere chefredaktør har oplyst, at artiklerne er baseret på og gengiver de offentligt tilgængelige publikationslister fra Københavns Universitet (PUF-databasen), som er den officielle oversigt over forskernes skriftlige produktion. Forud for artiklen har alle oplyste forskere og deres institutledere fået en mail med opfordring til at kommentere, hvis de f.eks. mente, at de officielle publikationsoplysninger var mangelfulde. I artiklen fremhæves tydeligt det synspunkt, at forskningen lider under for få ressourcer og store krav om administration og undervisning. Et synspunkt, som ofte fremføres af universitetets forskere og ledere, når de kommenterer eksemplerne på lav forsknings- eller publikationsaktivitet.

Det er den tidligere chefredaktørs klare indtryk, at artiklen lever op til reglerne for god presseskik, og at artiklens tema, dvs. den offentlige og skattefinansierede forskningsindsats på de videregående uddannelsesinstitutioner, er væsentligt for den kritiske presse.

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: *Axel Kierkegaard, Aage Lundgaard, Tage Clausen og Ole Askvig.*

Pressenævnet udtaler:

Pressenævnet bemærker indledningsvis, at klager har en retlig interesse i at få konstateret, om bladet har handlet i strid med god presseskik, og om klager har været berettiget til et genmæle. Dette gælder, uanset at bladet er taget under konkursbehandling og ikke længere udkommer.

Nævnet finder ikke grundlag for at udtale kritik af, at bladet i forhold til klager alene har valgt at oplyse om publikationer fra år 2000 og frem, og at bladet – uanset tilkendegivelsen om ikke at ville fremhæve enkeltpersoner – har valgt at bringe klagers navn.

Med hensyn til spørgsmålet om forelæggelse for klager bemærker nævnet, at bladet den 4. december kl. 16.37 med frist til den 5. december kl. 12.00 anmodede om institutlederens og klagers kommentarer til publikationslisterne i PUF-databasen. Nævnet finder, at bladet burde have givet klager en rimelig frist til at kommentere de pågældende oplysninger, idet disse ikke havde en sådan aktualitetsværdi, at dette kunne begrunde den korte svarfrist. Bladet har derfor på dette punkt handlet i strid med god presseskik, og nævnet udtaler sin kritik.

Nævnet finder, at de af klager fremhævede udsagn alene fremstår som udtryk for bladets vurdering af den beskrevne problemstilling, og nævnet finder derfor, at der ikke på dette punkt – eller i øvrigt – er grundlag for genmæle.

Da det indklagede medie, Dagen, er taget under konkursbehandling og således ikke længere udkommer, kan nævnet ikke give pålæg om offentliggørelse af nævnets kendelse.

B. Sager om genmæle

1. Generelt

Reglerne om genmæle giver adgang til at korrigere oplysninger af faktisk karakter i en sag, der har været omtalt i et massemedie. Den, som oplysningerne vedrører, kan fremsætte anmodning om genmæle, og anmodningen skal altid først fremsættes til vedkommende massemedie selv. Anmodningen til mediet skal være skriftlig, og fristen er 4 uger regnet fra offentliggørelsen i mediet, jf. medieansvarslovens § 36, stk. 3. Hvis mediet afslår at bringe genmælet, eller genmælet er ufyldstgørende, kan sagen indbringes for Pressenævnet. Dette skal ske senest 4 uger efter, at mediets svar er kommet frem, jf. medieansvarslovens § 40, stk. 1 og stk. 2.

Mediet kan kræve, at den, der fremsætter anmodningen, selv udformer genmælet, og genmælets indhold skal i alt væsentligt være begrænset til nødvendige faktiske oplysninger, jf. medieansvarslovens § 38.

Pressenævnet har udarbejdet en vejledning, der indeholder oplysninger om betingelser for og udformning af genmæle m.v. Vejledningen kan hentes på Pressenævnets hjemmeside og kan desuden fås i nævnets sekretariat.

2. Vedr. 4 ugers-fristen

Klagefristen over for mediet regnes fra offentliggørelsen af de oplysninger, der ønskes genmæle over for, til den dag, hvor mediets ansvarshavende redaktør har modtaget en skriftlig henvendelse med anmodning om et genmæle fra en berettiget. Genmælet behøver ikke at være formuleret, og ordet "genmæle" behøver ikke at være nævnt.

Fristen for klage til Pressenævnet regnes fra det tidspunkt, hvor det står endeligt klart, at mediets ansvarshavende redaktør ikke vil bringe genmælet fra den pågældende.

3. Betydning af, at klagerens synspunkter er kommet frem

Hvis klageren har haft mulighed for at fremkomme med sine synspunkter, selv om dette ikke er sket i form af et genmæle, kan det indebære, at Pressenævnet ikke anser klageren for berettiget til at få offentliggjort yderligere genmæle.

Kendelse af 20. marts 2002 (sag nr. 14/2002):

Politikens netavis omtalte i en artikel, at en chefredaktør på Jyllands-Posten var blevet afskediget efter uoverensstemmelser om bladets linie, hvilket kulminerede under valgkampen i november 2001, hvor en – ifølge Politiken – journalistisk tvivlsom artikel om udlændingefup blev bragt på avisens forside to dage før valget. Jyllands-Posten krævede genmæle, idet artiklen intet havde med afskedigelsen af chefredaktøren at gøre. Pressenævnet fandt, at der ikke var grundlag for genmæle, idet indklagede allerede dagen efter, at artiklen blev bragt, bragte klagers opfattelse af sagen svarende til indholdet af det krævede genmæle samtidig med, at indklagede fjernede den omstridte sætning fra artiklen.

Kendelse af 12. februar 2003 (sag nr. 117/2002):

Information bragte en omtale af, at en somalisk friskole skulle gå ind for omskæring af piger, og at skolens leder havde udarbejdet en vejledning til skolens lærere om omskæring. Skolen anmodede om genmæle. Bladet besvarede ikke henvendelsen, men bragte få dage efter en berigtigelse fra chefredaktøren, som til slut havde knyttet en kommentar til oplysningerne i berigtigelsen. Kort forinden var skolens leder kommet til

orde i et indlæg i bladet. Pressenævnet fandt, at bladet havde været forpligtet til at bringe genmælet, idet nævnet særligt bemærkede, at berigtigelsen ikke var dækkende for indholdet af det ønskede genmæle. Nævnet udtalte samtidig kritik af, at bladet ikke havde meddelt klager et afslag på deres anmodning om genmæle, således som det er foreskrevet i medieansvarslovens § 40, stk. 1.

4. De enkelte betingelser for genmæle:

Efter medieansvarslovens § 36 skal en anmodning om genmæle over for

- (a) oplysninger af faktisk karakter, som er
- (b) egnet til at påføre nogen økonomisk eller anden skade af betydning, og som
- (c) er blevet bragt i et massemedie, tages til følge, medmindre
- (d) oplysningernes rigtighed er utvivlsom.

Anmodning om genmæle kan fremsættes af

- (e) den, oplysningerne vedrører, eller efter dennes død af de nærmeste pårørende.

Efter § 38 skal genmælets

- (f) indhold i alt væsentligt være begrænset til de nødvendige faktiske oplysninger, og
- (g) indholdet må ikke være retsstridigt.

Genmælet skal i henhold til § 39

- (h) offentliggøres uden unødigt forsinkelse og
- (i) bringes på en så fremtrædende plads, som det efter omstændighederne med rimelighed kan forlanges, og
- (j) redaktionelle bemærkninger i umiddelbar tilknytning til offentliggørelsen skal indskrænkes til faktiske oplysninger.

Afslag på genmæle skal efter § 40

- (k) snarest muligt skriftligt meddeles den, der har anmodet om genmælet
- (l) med oplysning om klageadgang.

5. Pressenævnets praksis

Pressenævnets hidtidige praksis vedrørende de enkelte led i bestemmelserne om genmæle er kort gengivet i det følgende. Til illustration heraf refereres enkelte af nævnets sager fra 2002. Endvidere er der under punkt 6 gengivet en sag i fuldt omfang. Til yderligere belysning af Pressenævnets praksis på området henvises til nævnets tidligere årsberetninger.

a. "Oplysninger af faktisk karakter"

Kravet om, at oplysningerne skal have faktisk karakter, er undergivet en skønmæssig vurdering fra Pressenævnets side og kan afgrænses negativt, idet vurderinger, kommentarer og meningstilkendegivelser i øvrigt ikke vil have faktisk karakter og derfor ikke kan give anledning til et genmæle.

Man vil typisk heller ikke have krav på genmæle over for oplysninger, der er overdrevne eller på anden måde ikke fuldt ud korrekte, men som dog indeholder en vis grad af rigtighed.

Kendelse af 14. august 2002 (sag nr. 54/2002):

Weekendavisen bragte en beskrivelse af en journalists oplevelse på et managementkursus. I to overskrifter hed det "Sure medarbejder"- "De skal bare have en pille" og "Naturvidenskaben har fejlet psykologien af banen på de nye managementkurser, hvor man taler om at give piller til medarbejdere, som gør modstand over for forandring". Managementfirmaet krævede genmæle, idet man ikke på kurset havde anbefalet medicinering mod forandringsvillighed. Pressenævnet fandt, at de påklagede overskrifter ikke havde karakter af forkerte oplysninger, men var udtryk for journalistens vurdering af og kommentar til en udtalelse fremsat af en af kurssets ledere. Nævnet fandt derfor ikke grundlag for genmæle.

Kendelse af 23. oktober 2002 (sag nr. 91/2002):

Børsen omtalte en konflikt mellem klager – en virksomhedsmægler – og et andet firma omkring størrelsen af et mæglerhonorar. Sidstnævnte firmas adm. direktør fremkom med sin opfattelse af sagen, ligesom klager fik lejlighed til at kommentere sagen. Pressenævnet fandt, at der ikke var grundlag for genmæle, under hensyn til at det var direktørens vurdering af sagsforløbet, der var kommet til udtryk i artiklen – enten ved direkte citat, eller ved at bladet i øvrigt havde gengivet dennes opfattelse.

b. "Egnet til at påføre nogen økonomisk eller anden skade af betydning"

Kravet om, at oplysningerne skal være egnede til at påføre nogen en skade, indebærer, at muligheden for skade af bagatelagtig karakter ikke berettiger til et genmæle.

Hvis klageren og mediet ikke er enige om, hvorvidt der er mulighed for skade af betydning, vurderer Pressenævnet – ud fra et skøn – om den mulige skade kan anses for at være bagatelagtig eller er af så væsentlig karakter, at klageren er berettiget til et genmæle.

Kendelse af 5. marts 2003 (sag nr. 112/2002):

Bibiana – et tidsskrift, der beskæftiger sig med populærvidenskabelig formidling af bibelforskning – bragte en anmeldelse af et bibeloversættelsesprojekt, hvori det hed, at "hovedårsagen" til den nye oversættelse af Det Gamle Testamente var de kirkeligt bestemte ændringer i den autoriserede oversættelse fra 1992 i forhold til prøveoversættelserne. Antallet af disse ændringer var ifølge anmelderen et meget lille antal – brutto 20, netto lidt færre. Klager – Det Hebraiske Bibeloversættelsesprojekt – krævede genmæle og anførte, at projektet ikke havde nogen eksistensberettigelse eller relevans, hvis det oplyste antal af kirkelige ændringer var korrekt, og der således allerede forelå en kun få år gammel videnskabelig bibeloversættelse. Der var således en betydelig skadevirkning i forhold til projektet. Pressenævnet anførte, at nævnet ikke kunne vurdere, hvor mange kirkelige rettelser der var foretaget og bemærkede herefter, at selv om der var givet en forkert oplysning omkring dette antal, var anmeldelsen ikke af en sådan karakter, at offentliggørelsen heraf havde medført skade af betydning for klager. Der var derfor ikke grundlag for genmæle.

c. "Som er bragt i et massemedie"

De oplysninger, over for hvilke man ønsker genmæle, skal være bragt i mediet. Det er således ikke muligt via et genmæle at præcisere forhold, som artiklerne eller udsendelsen ikke har omtalt.

Kendelse af 25. september 2002 (sag nr. 78/2002):

TV 2 bragte en omtale af, at en kvinde var blevet anholdt sammen med ni andre, efter at politiet konfiskerede 500.000 cigaretter under en aktion i Midtjylland. Klager krævede genmæle, idet hun ikke var sigtet for at have indsmuglet de cigaretter, som ifølge indslaget var konfiskeret i Jylland. Pressenævnet udtalte, at det ikke af indslaget fremgik, at klager skulle være sigtet for at have indsmuglet de omtalte cigaretter, og allerede af den grund afviste nævnet anmodningen om genmæle.

d. "Oplysningernes rigtighed er utvivlsom"

Oplysninger, der fremgår af udsagn fra offentlige myndigheder, eller som fremgår af domme, må normalt kunne lægges til grund og gengives i medierne. Sådanne oplysningers rigtighed vil normalt altid anses for at være utvivlsom og kan derfor ikke danne grundlag for et genmæle.

Kendelse af 1. maj 2002 (sag nr. 11/2002):

Et blad omtalte, at klager havde deltaget i nazistiske demonstrationer, og at han havde deltaget i et nazistisk træf i Hillerød i 1994. Klager krævede genmæle, idet oplysningerne var forkerte. Klager befandt sig i Hillerød som deltager i et andet møde, da mødet blev kuppet af en ulovlig nazistisk demonstration. Pressenævnet fandt, at det ikke fremstod som utvivlsomt rigtigt, at klager havde deltaget i det nazistiske træf i Hillerød eller i øvrigt havde deltaget i nazistiske demonstrationer. Klager var følgelig berettiget til et genmæle.

Sagen er gengivet i sin helhed side 121.

e. "Den, oplysningerne vedrører"

Der skal være tale om oplysninger om en selv som person, selskab, virksomhed el.lign.

f. "Indhold i alt væsentligt være begrænset til faktiske oplysninger"

Krav på genmæle kan afvises af mediet og Pressenævnet, hvis genmælet er for omfattende eller indeholder kommentarer og vurderinger. Herom henvises i øvrigt til nævnets årsberetning for 1996, side 5.

g. "Indholdet må ikke være retsstridigt"

Heri ligger først og fremmest, at genmælet ikke må indeholde beskyldninger mod andre.

h. "Offentliggøres uden unødigt forsinkelse"

I bemærkningerne til § 39 i lovforslaget om medieansvarsloven er anført:

"I lighed med, hvad der gælder i dag, skal genmælet offentliggøres vederlagsfrit. Efter presselovens § 9, stk. 4, skal berigtigelse optages i det første eller for dagblades vedkommende senest i det andet nummer, som udkommer efter, at optagelse er forlangt. Dette foreslås i stk. 1, ændret til, at genmælet skal offentliggøres uden unødigt forsinkelse. Heri ligger ikke nogen ændring i det tidsmæssige krav, for så vidt angår periodiske skrifter, men da genmælereglerne også omfatter de elektroniske medier, er det uhensigtsmæssigt at foreskrive konkrete tidsfrister i loven."

i. "Bringes på en så fremtrædende plads, som det efter omstændighederne med rimelighed kan forlanges"

Pressenævnet har i sin årsberetning for 1997, side 8, anført, at det er nævnets holdning, at det må overlades til medierne ud fra sædvanlige redaktionelle overvejelser at beslutte, hvor offentliggørelsen af et genmæle skal finde sted. Der henvises i øvrigt til årsberetningerne 1998, side 6, og 2000, side 8.

j. "Redaktionelle bemærkninger i umiddelbar tilknytning til offentliggørelsen skal indskrænkes til faktiske oplysninger"

Pressenævnet har i sin årsberetning for 1997, side 9, anført, at det er nævnets opfattelse, at det ikke er i strid med lovens § 49, at medierne i forbindelse med nævnets kendelse bringer en redaktionel artikel uden kommentarer og fremkommer med en kommentar på lederplads.

k. "Afslag på genmæle skal snarest muligt skriftligt meddeles den, der har anmodet om genmæle"

Redaktøren har pligt til at besvare en anmodning om genmæle, og Pressenævnet har i enkelte sager udtalt kritik af, at en henvendelse ikke er blevet besvaret.

Kendelse af 12. februar 2003 (sag nr. 117/2002):

Se ovenfor under punkt V, B, 3.

l. "Med oplysning om klageadgang"

Det er et ubetinget krav, at redaktøren i forbindelse med et afslag på at bringe et genmæle oplyser, at afslaget kan indbringes for Pressenævnet. Redaktøren skal samtidig oplyse om Pressenævnets adresse og skal oplyse, at klagefristen er 4 uger fra det tidspunkt, hvor redaktørens afvisning er kommet frem.

Det er uden betydning, at klageren i henvendelsen til redaktøren har angivet, at der eventuelt vil blive klaget til Pressenævnet, og det er ligeledes uden betydning, at klageren er repræsenteret af en advokat eller selv er et garvet mediemenneske.

6. Sag gengivet i fuldt omfang:

1. Sag nr. 11/2002: René Brinck mod TJECK Magazine, side 121.

I sag nr. 11/2002

René Brinck
mod TJECK Magazine

afsagde Pressenævnet onsdag den 1. maj 2002 sålydende

Kendelse:

René Brinck har klaget til Pressenævnet over, at TJECK Magazine har afvist at bringe et genmæle i forbindelse med en artikel bragt i Tjeck Magazines november-nummer 2001.

I artiklen med overskriften ”**Dansk Folkepartis hemmelige venner**” hed det blandt andet:

” ...

I Dansk Ungdom fandt man også ekstremister som Martin Kasler og René Brinck, der blandt andet deltog i nazistiske demonstrationer.

...”

I tilknytning til denne tekst var der blandt andet bragt et billede af klager med følgende tekst:

”René Brinck (t.h.) til nazistisk træf i Hillerød, 1994. (Foto: Fotodok.)”

Ved brev af 20. november 2001 anmodede klager bladet om at bringe følgende genmæle:

”Genmæle

I novembernummer af Tjeck Magazine kan man i artiklen ”Dansk Folkepartis hemmelige venner” om min person læse følgende påstand:

”René Brinck (t.h.) til nazistisk træf i Hillerød i 1994. Det til teksten hørende billede er fra Hillerød 1995, hvor Den Danske Forenings grundlovs møde blev kuppet af en ulovlig, nazistisk demonstration, en i pressen meget omtalt hændelse. Undertegnede befandt sig derfor ikke af egen drift i den afbillede situation, men blev som en af Den Danske Forenings grundlovs mødedeltagere ufrivilligt omgivet af nazistiske aktivister. Jeg kan i øvrigt tilføje, at billedet af min gode ven Lillian Bostock fra Den Danske Forening til ”nazistisk træf i Hillerød 1994”, er fra samme væmmelige begivenhed i 1995, og Lillian Bostock befandt sig ej heller frivilligt omgivet af nazister.

I samme artikel kan man videre om min person læse, at ”I Dansk Ungdom fandt man også ekstremister som Martin Kasler og René Brinck, der blandt andet deltog i nazistiske demonstrationer”. Undertegnede har aldrig deltaget i nazistiske demonstrationer – eller nogen anden form for nazistisk aktivitet.

René Brinck, folketingskandidat for Fremskridtspartiet.”

Ved brev af 7. januar 2002 afviste bladet at bringe genmælet.

Klageren har anført, at der i artiklen er anført ukorrekte oplysninger om ham. Klager har aldrig deltaget i et nazistisk træf i Hillerød eller i nazistiske demonstrationer. Det til tek-

sten hørende billede er fra Hillerød 1995 – ikke 1994 som anført – hvor Den Danske Forenings (DDF) grundlovs møde blev kuppet af en ulovlig, nazistisk demonstration – en i pressen meget omtalt hændelse. Klager befandt sig derfor ikke af egen drift i den afbillede situation, men blev som en af DDF's grundlovs mødedeltagere ufrivilligt omgivet af nazistiske aktivister.

Klageren har oplyst, at grunden til, at han befandt sig på pladsen, var for at deltage i DDF's grundlovs møde samt for at optage dette på video. Da nazisterne mødte op, blev klager af formanden for DDF bedt om at videooptage nazisterne for senere at undgå disses indtog i DDF. Derfor blev han på pladsen og fulgte nazisterne ud af byen for at få så gode billeder som muligt. Dette er forklaringen på billederne, som i øvrigt viser, at klager har sit videokamera i hånden, og at han befinder sig i demonstrationens bagtrop, hvor der ligeledes ses en ældre dame, som næppe "deltager i demonstrationen".

Klageren har til bladets anførsel om, at det ikke forekommer afgørende, om klageren selv betragtede sig som deltager i demonstrationen den 5. juni 1995 i Hillerød, anført, at hvis det, at man følger med en demonstration med et videokamera i hånden for at kunne dokumentere denne demonstration, er nok til at efterlade det indtryk, at man selv deltager i den, så skulle både TV-Stop, fotograferne fra Demos Nyhedsbrev og journalisterne fra B.T. og Ekstra Bladet ligeledes have været til "nazistisk træf i Hillerød i 1994" og deltaget i nazistiske demonstrationer.

Klager har samtidig til bladets anførsel om, at klager ikke har gjort gældende, at hans tilstedeværelse blandt demonstrationens deltagere skete f.eks. som led i et forsøg på at opløse eller bortvise forsamlingen, anført, at dette ikke var klagers opgave, men politiets. Fotograferne fra Demos og TV-Stop eller journalisterne fra B.T. og Ekstra Bladet forsøgte heller ikke at opløse demonstrationen – de fulgte den for at dokumentere dens forløb og deltagere ligesom klager.

Klageren har yderligere anført, at det er klager uvedkommende, hvem af nazisterne der deltog i demonstrationen, ligesom det er totalt ligegyldigt, at bladet kan dokumentere, hvem klager har været i selskab med siden den 5. juni 1995. At klager har været i stue med en person, der muligvis er nazist, gør ikke klager til nazist, ligesom det ikke ændrer på, at klager ikke deltog i nazisternes træf i Hillerød i 1995.

Klageren har videre i forhold til det af bladet anførte om hans udtalelser til bladet "Danskeren" og hans manglende indsigelser mod, at Demos Nyhedsbrev har bragt det samme billede fra grundlovs mødet i 1995 med samme ledsagende tekst som bladet, anført, at hans udtalelser til bladet "Danskeren" er denne sag uvedkommende, og at han ikke har set billederne eller den ledsagende tekst i Demos Nyhedsbrev. Derimod har klager gjort indsigelse mod Ekstra Bladet for et lignende udsagn.

Bladet har anført, at der er fuld dækning for de i artiklen anvendte formuleringer. At årstallet for grundlovs mødet er anført som 1994 og ikke 1995, som er det rigtige, skyldes en korrekturfejl. Oplysningen om klagers deltagelse i demonstrationer er dokumenteret ved de optagne fotografier, som klageren ikke ses at bestride korrektheden af. Da korrektheden ikke er tilbagevist af klageren, kan gemme ikke komme på tale. Det bemærkes, at allerede det fremlagte foto af klager, der følges med nazisterne, bevirker, at klageren ikke kan godtgøre, at hans oplysningers rigtighed er utvivlsom, idet dette foto – og fototet i artiklen – netop viser en adfærd, som kan omfattes af journalistens ordvalg "deltog".

Bladet har oplyst, at det ikke er korrekt, at klager aldrig har deltaget i et nazistisk træf. Med hensyn til handlingsforløbet omkring det omtalte grundlovs møde i Hillerød i 1995 har bladet oplyst, at efter Den Danske Forenings (DDF) formand havde valgt at

aflyse det bebudede grundlovmøde, valgte to medlemmer af DDF, hvoraf den ene var klager, at stå på mødepladsen sammen med nazisterne. Det er i den situation, at de billeder, som bladet har bragt af de to, er taget. Da nazisterne havde afsluttet deres træf på mødepladsen, marcherede de gennem Hillerøds gader til et holdende særtog, som skulle køre dem til Hundige. Klager valgte at gå med nazisterne. Herudover har klager udtalt sig til Den Danske Forenings blad "Danskeren", december 1995, om grundlovmødet i Hillerød, hvor han er citeret for at sige, at det var et klogt træk at aflyse mødet, fordi pressen var til stede, hvorimod han ikke udtrykker afstandtagen til nazisternes tilstedeværelse, som han ellers i sit krav om genmæle hævder var en væmmelig begivenhed. Det faktum, at nazisterne Brian og Kenneth Kristiansen indgik i vagtmandskabet ved DDF's møder i sommeren 1996 belyser ligeledes, at der ikke er noget opsigtsvækkende i, at klager var til det nazistiske grundlovstræf i Hillerød.

Bladet har desuden anført, at det billede, som bladet har offentliggjort af klager fra grundlovmødet den 5. juni 1995, tidligere har været offentliggjort i Demos Nyhedsbrev. Her havde den ledsagende tekst et indhold, der svarer til det, som bladet skriver. Alligevel er der ingen indsigelser kommet fra klager mod billedet og den ledsagede tekst.

Bladet er enig med klager i, at det ikke gør ham til nazist, at han har været i stue med en person, der muligvis er nazist, og bladet har da heller ikke på noget tidspunkt hævdet, at klager var eller er nazist. Det kan imidlertid med fotos dokumenteres, at klager ved flere lejligheder siden den 5. juni 1995 har været i selskab med nazister. Klager indgår i artiklen som et eksempel på de uformelle relationer, der gennem årene har været mellem medlemmer af DDF og folk med et nazistisk tilhørsforhold. Denne relation er påvist ved den over for nævnet fremlagte billeddokumentation af klagers omgang med nazister i årene 1995-2001. Denne omgang sker med udgangspunkt i klagers stærkt fremmedfjendtlige holdninger.

Det er således på det foreliggende grundlag bladets opfattelse, at der fuldt ud er dækning for de anvendte formuleringer. Det forekommer i denne sammenhæng ikke afgørende, om klageren selv betragtede sig som deltager i den nazistiske demonstration i Hillerød den 5. juni 1995, idet han ved at følges med og gå blandt demonstrationens deltagere har efterladt det indtryk, at han faktisk deltog i demonstrationen. Det forhold, at klager fulgtes med nazisterne til særtøget, medfører, at han ikke berettiget kan hævde, at han ufrivilligt var omgivet af nazisterne. Det ses tillige af billederne, at klager befandt sig i midten af gruppen af nazister, hvilket de ikke ville tillade, hvis man er fjende af nazismen. Fotograferne, der tog billederne af klager, har oplyst, at de ikke på noget tidspunkt så klager filme nazisterne.

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: *Niels Grubbe, Finn Rowold, Kaare R. Skou og Kirsten Dyregaard.*

Pressenævnet udtaler:

Det følger af medieansvarslovens § 36, stk. 1, at anmodning om genmæle i massemedierne over for oplysninger af faktisk karakter, som er egnet til at påføre nogen økonomisk eller anden skade af betydning, og som er blevet bragt i et massemedie, skal tages til følge, medmindre oplysningernes rigtighed er utvivlsom.

Pressenævnet bemærker indledningsvis, at udsagnene om, at klager har deltaget i et nazistisk træf i Hillerød og i nazistiske demonstrationer i overensstemmelse med sædvanlig sprogbrug – og særligt henset til artiklens øvrige indhold – må skulle forstås såle-

des, at klager ved sin tilstedeværelse har ønsket at vise sin støtte til de holdninger, som det omtalte nazistiske træf og de nazistiske demonstrationer var udtryk for.

Nævnet finder på baggrund af sagens oplysninger, at det ikke fremstår som utvivlsomt rigtigt, at klager deltog i det nazistiske træf i Hillerød eller i øvrigt har deltaget i nazistiske demonstrationer. Klager er derfor berettiget til efter påkrav at få optaget følgende genmæle i bladet, jf. medieansvarslovens § 39:

”Genmæle:

I Tjeck Magazines november-nummer 2001 fremgik det, at undertegnede René Brinck i 1994 – hvilket rettelig skal være 1995 – deltog i et nazistisk træf i Hillerød. Dette er ikke korrekt, idet jeg som en af Den Danske Forenings grundlovs mødedeltagere ufrivilligt blev omgivet af nazistiske aktivister, efter at denne gruppe personer havde kuppet Den Danske Forenings grundlovs møde, som herefter blev aflyst.

Det fremgik endvidere af artiklen, at jeg har deltaget i nazistiske demonstrationer. Dette er heller ikke korrekt.

René Brinck, folketingskandidat for Fremskridtspartiet.”

VI. ANMELDELSER TIL PRESSENÆVNET

A. Efter medieansvarslovens § 5, stk. 1, skal Danmarks Radio, TV 2, TV 2's regionale virksomheder og foretagender, der har tilladelse til lokal radio- eller fjernsynsvirksomhed, over for Pressenævnet angive, hvem der er ansvarshavende redaktør.

B. Efter medieansvarslovens § 1, nr. 1 og 2, er skriftlige (periodiske) og elektroniske massemedier umiddelbart omfattet af loven. Endvidere kan visse elektroniske informationssystemer, der i § 1, nr. 3, beskrives som "Tekster, billeder og lydprogrammer, der periodisk udbredes til offentligheden, såfremt de har karakter af en nyhedsformidling, som kan ligestilles med den formidling, der er omfattet af nr. 1 eller 2," blive omfattet af loven, hvis der i henhold til lovens § 8, stk. 1, sker anmeldelse herom.

Pressenævnet har på dette grundlag modtaget følgende anmeldelser:

1. A/S Forlaget Børsen:
 - a. Dagens Nyheder (www.borsen.dk)
 - b. RB-Børsen
 - c. Børsen-Linien
 - d. Danish Press Today
2. Ritzaus Bureau I/S:
 - a. Den generelle nyhedstjeneste
 - b. Telefonavisen
 - c. Sportsavisen
3. Den liberale Presse
4. Danmarks Radio OnLine (www.dr.dk)
5. Jyllands-Posten:
 - a. E-Mailavisen Jyllands-Posten
 - b. Internetavisen Jyllands-Posten (www.jp.dk)
6. Microsoft News (www.magazine.se/dk/news/default.asp)
7. Århus Stiftstidende netavis (www.stiften.dk)
8. Lokalavisen Frederiksberg.nu (www.frederiksberg.nu)
9. Internetmediet Kafka.dk (www.kafka.dk)
10. TV 2:
 - a. Internetavisen TV 2/Danmark (www.tv2.dk)
 - b. Internetavisen TV 2/Fyn (www.tv2fyn.dk)
 - c. Internetavisen TV 2/Bornholm (www.tv2bornholm.dk)
 - d. Internetavisen TV/Midt-Vest (www.tvmidtvest.dk)
 - e. Internetsiden TV 2 Zulu (www.zulu.dk)
11. Dagbladet Lolland-Falsters Folketidendes netavis (www.folketidende.dk)
12. Berlingske Tidendes internetavis (www.berlingske.dk)
13. Berlingske Online (www.berlingskeonline.dk)
14. Informations netavis (www.information.dk)
15. Næstved Tidendes netavis (www.sj-dagblade.dk)
16. Sjællands Tidendes netavis (www.sj-dagblade.dk)
17. Ekstra Bladets internetavis (www.ekstrabladet.dk)
18. JydskeVestkystens internetavis (www.jv.dk)

19. Aktuelt Online (www.aktuelt.dk)
20. Holbæk Amts Venstreblads internetavis (www.venstreblad.dk)
21. Kalundborg Folkeblads internetavis (www.kal-folkeblad.dk)
22. Internetavisen Computerworld (www.computerworld.dk)
23. Politikens "Netavisen" (www.politiken.dk)
24. Internetavisen TechWord (www.techworld.dk)
25. Internetavisen IT-Branchen (www.itbranchen.dk)
26. Internetavisen PC World (www.pcworld.dk)
27. World Online (www.worldonline.dk)
28. Internetmagasinet Reporteren (www.reporteren.dk)
29. Internetavisen Made By (www.madeby.dk)
30. Internetavisen Danmark-iNvest (www.danmark-invest.com)
31. Internetmediet FaktaLink, Dansk Bibliotekscenter (www.faktalink.dk)
32. Internetmediet Sygeplejersken, Dansk Sygeplejeråd (www.sygeplejersken.dk)
33. Danske Dagblades Forening (www.danskedagblade.dk)
34. Infopaq ApS' netavis (www.infopaq.dk)
35. Kunsttidsskriftet (www.kunstnyt.dk)
36. Internetavisen Media Watch A/S (www.mediawatch.dk)
37. Nordjyske Stiftstidendes internetavis (www.nordjyske.dk)
38. Ugebrevet Vendsyssel (www.vendsys.dk)
39. Internetavisen Ud og Skriv:
 - a. www.udogskriv.dk
 - b. www.udandskriv.com
40. Kristeligt Dagblad
 - a. Internetavisen Kristeligt Dagblad (www.kristeligt-dagblad.dk)
 - b. Internetavisen Kristeligt Dagblad (www.religion.dk)
 - c. Internetavisen Kristeligt Dagblad (www.3verden.dk)
41. Politikens Lokalaviser:
 - a. Albertslundpostens internetavis (www.albertslundposten.dk)
 - b. Allerødnyts internetavis (www.allerodnyt.dk og www.alleroednyt.dk)
 - c. Det Grønne Områdes internetavis (www.dgo.dk og www.detgroenneomraade.dk)
 - d. Frederikssundavis' internetavis (www.frederikssundsavis.dk)
 - e. Hillerødpostens internetavis (www.hip.dk og www.hillerodposten.dk)
 - f. Lørdagsavisens internetavis (www.loerdagsavisen.dk)
 - g. Ugenyts internetavis (www.ugenyt.dk)
 - h. Ugebladets internetavis (www.ugebladet.dk)
 - i. Villabyernes internetavis (www.villabyerne.dk)
42. Online Magasinet eJour, Danmarks Journalisthøjskole (www.djh.dk/ejour)
43. Herning Folkeblads internetavis (www.herningfolkeblad.dk)
44. B.T.'s internetavis (www.bt.dk)
45. De Bergske Blade K/S' nyhedsportaler (www.bergske.bynet.dk):
 - a. www.viborg.bynet.dk
 - b. www.holstebro.bynet.dk
 - c. www.thisted.bynet.dk
 - d. www.ringkobing.bynet.dk
 - e. www.ulfborg-vemb.bynet.dk
 - f. www.skjern.bynet.dk
 - g. www.lemvig.bynet.dk

46. Internetavisen Altinget.dk (www.Altinget.dk)
47. Internetavisen Fyns Amts Avis (www.fynsamtsavis.dk)
48. Internetavisen Ingeniøren I net (www.ing.dk)
49. Internetavisen Der Nordschleswiger (www.nordschleswiger.dk)
50. Kvindeligt Arbejderforbunds hjemmeside (www.kad.dk)
51. Netavisen Skanderborgnettet (www.skanderborgnettet.dk)
52. Nyhedsbureauet Dk-nyt (www.dknyt.dk)
53. Internetavisen Søndagsavisen (www.sondagsavisen.dk)
54. Internetsiden Borgerdebat.dk (www.borgerdebat.dk)
55. Netavisen Fyens Stiftstidende (www.fyens.dk)
56. Internetsiden Dicar (www.dicar.dk)
57. Netavisen Bornholm.nu (www.bornholm.nu)

C. Efter lov om massemediers informationsdatabaser § 6, stk. 1, skal en offentligt tilgængelig informationsdatabase, der i lovens § 2, stk. 2, beskrives som et informationssystem, hvor der gøres brug af elektronisk databehandling i forbindelse med formidling af nyheder og andre informationer, anmeldes til Pressenævnet for at blive omfattet af loven.

Pressenævnet har på dette grundlag modtaget følgende anmeldelser:

1. De Berlingske Dagblade A/S:
Nordfoto, www.nordfoto.dk
2. Runestenen:
Faktagruppen, www.danskforum.dk
3. PVR Information A/S:
Informationsdatabase
4. Danmarks Radio:
Informationsdatabasen DR Online, www.dr.dk
5. Infopaq ApS:
Informationsdatabasen Infopaq, www.infopaq.dk
6. Chili foto & arkiv:
Informationsdatabase, www.chili.dk
7. InfoMedia Huset A/S:
Informationsdatabaserne www.infomedia.dk
- *en sammenlægning af det tidligere Polinfo (Politiken) og Avisdata (Berlingske)*
8. TV 2/Danmark:
Informationsdatabasen www.tv2.dk
9. TV 2/Zulu:
Informationsdatabasen www.zulu.dk

VII. INTERNATIONALE KONTAKTER

Der har ikke været internationale kontakter i 2002.

REGNSKAB 2002

Lønudgifter m.v. i alt	1.018.911,27
Sekretariatsbistand	674.173,59
Vederlag til medlemmer	344.737,68
Køb af varer og tjenesteydelser	400.151,72
Rejser og befordring	9.408,00
Taxi-kørsel	4.876,00
Kørselsgodtgørelse	410,80
Repræsentation	6.436,90
Kursusudgifter	0,00
Transport (Grønne bude)	2.070,00
Porto	40.566,00
Telefon- og teleudgifter	30.855,26
Trykning/indbinding (årsberetning)	106.175,00
Konsulentbistand (edb)	22.626,74
Advokatbistand	146.687,00
Kontorholdsartikler	13.033,32
Presseklip	14.026,50
Tidsskrifter/bøger	2.157,00
Radio/tv-licens	823,20
Erhvervelse af materiel	30.005,77
Køb af dataudstyr	19.720,47
Køb af møbler og inventar	10.285,30
Bygninger og inventar	0,00
Leje, vedligeholdelse	12.228,73
Kontormaskiner	12.228,73
Dataudstyr	0,00
Diverse driftsudgifter	0,08
Kassedifference	0,08
Udgifter i alt	1.461.297,57

TIL NOTATER

TIL NOTATER

TIL NOTATER

